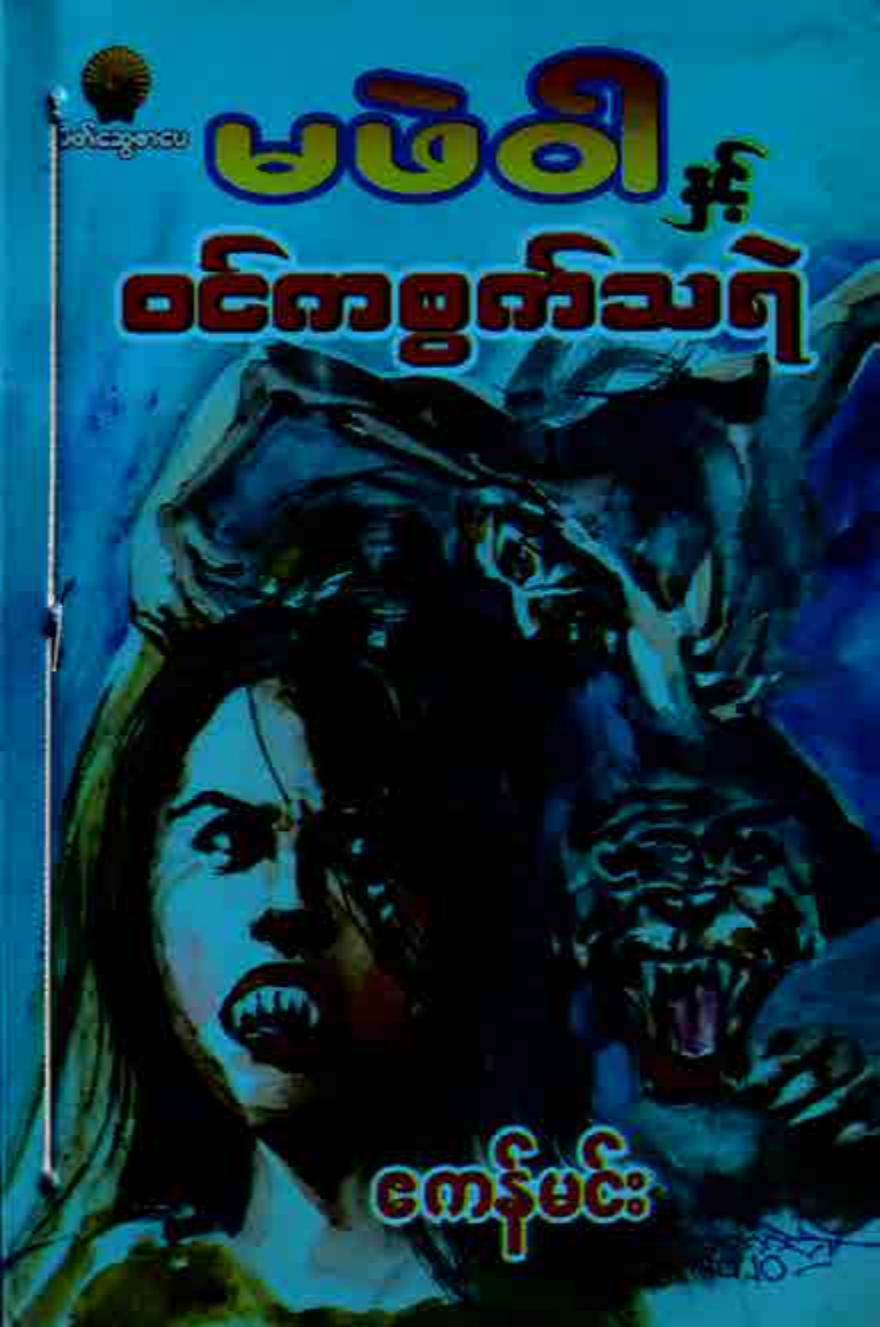

မင်းသိန်းဝင်း

မဖိဝါနှင့် ဝင်္ကဏတ္ထုတ်သံရံ

ကျော်မင်း

မာတိကာ

၁၆	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	သတိ သရဲရှိသည်	၅
၂။	အစွမ်းထက်တဲ့ ပီယဆေး	၇၄
၃။	ဝင်ကစွတ်သရဲနဲ့ မဲဒါ	၁၃၉
၄။	တစ္ဆေမောင်းတဲ့ ကား	၁၉၅

သတိ သရဲရှိသည်

ခင်ချီးသူတစ်ယောက် စောစောအိပ်လာထပြီ၊ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ သည်နေ့ ကျောင်းကို ဖောဖောသွားမည်မို့ ရေတံတစ်ခါတည်းချိုးရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ရေချိုးခင် ရေလောင်းထဲ ရေပြည့်ကာ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်သည့်အလုပ်ကို ရှေ့ဦးစွာလုပ်လိုက်သည်။

သွားဆိုက်ရင်း ရွှေကုန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ထင်...”

“ဘာလဲ...သ...သရဲလား”

မှန်ထဲမှာ သူ့နောက်ဘက်က ရိပ်ကနဲခြင်လိုက်သည့် အတွက် ပါးစပ်က ပြောပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့နောက်မှာ ဘာမှမရှိ...

စိတ်ထင်လို ခြင်္စင်မှာပါတု မိမိကိုယ်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်

ရင်း သွားတိုက်ပျက်မှာသစ်သည့်အလုပ်ကို ဆက်ပြီးလုပ်နေလိုက်သည်။

ပျက်မှာသစ်ပြီးတဲ့အချိန် ရေလောင်းထဲမှာလည်း ရေပြည်နေပြီမို့ ပိုက်ခေါင်းကိုပိတ်ပြီး ရေလောင်းထဲ ဆင်းချိမိင်ချိုးနေလိုက်သည်။

ရေမိင်ချိုးလို့ ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာ မြေရင်းဘက်မှာ မိုးလိုပုလဲဖြစ်လာသည့်အတွက် မြေထောက်ကို ရှက်လိုက်ပြီး လက်နှင့်ခမ်းကာ ဆွဲယူလိုက်စဉ်...

“အမယ်လေး...”

သူ့မြေရင်းဘက် ရေလောင်းထဲမှာ ဆံပင်စုတ်စွားနှင့် သရဲပုဆိန် ခေါင်းကို ဆွဲမိလိုက်သည်။

“အမယ်လေး...သရဲမကြီး”

ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သော ဆံပင်တွေကို လက်က လွှတ်လိုက်ပေမယ့် သရဲမက သူ့ဖော် အုပ်မိုးလာသည်။

ရိခွဲပုပ်ဗွနေသော မျက်နှာကြီးက ခင်မျိုးသူ၏မျက်နှာနှင့် နီးကပ်လာသည်။ ကျန်းထလို့လည်း မရ။ အော်လို့လည်း အသံထွက်တော့...

သရဲမလက်ကြီးတစ်စက်က ခင်မျိုးသူ၏ မျက်နှာကို အုပ်မိုးကိုင်ပြီး ရေလဲပိချလိုက်သည်။ ခင်မျိုးသူ မည်သို့မှ ရုန်းကန်ပယ်ရှား၍ မရ။ သရဲမ၏ ဝိဘာပက ခင်မျိုးသူ ခေါင်းကို

ရေလောင်းအခြေထိအောင် လုပ်ထားသည်။

လက်နှက်စက် မြေထောက်နှစ်ချောင်းတို့ ဝှမ်းအားရှိသမျှ တွန်းထိုးရုန်းကန်ပါသော်လည်း အရာမထင်၊ တဖြည်းဖြည်းလှုပ်ရှားမှုတို့ နှေးကွေးလာသည်။

နောက်ဆုံး ခင်မျိုးသူ အသက်ရှူရပ်သွားကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ အပေါ်မှ စီးမိုးထားသော သရဲမလည်း တဖြည်းဖြည်းမှုံငါးကာ လှုပ်ပျောက်သွားတော့သည်။

ကျောင်းသွားရန် အချိန်နီးမှ ဝိဘာပက သိခဲ့သည်။ မြို့၏ နာမည်ကြီးတိုက်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်းမှာ အသံမတန်းမှာ ပညာသင်နေသူဖြစ်သည်။ ဝိဘာပက မြို့ပျက်မှာလုံးလှုပ်မိုးရင်ဖြစ်သည်။

ဝိဘာပကလည်း မည်သည့်ရောဂါမှ မရှိဘဲ ရေချိုးရင်း ဖွပ်ပေခန့်သာအနက်ရှိသည့် ရေလောင်းထဲမှာ သေဆုံးနေသော သမီးအကြောင်း စဉ်းစားမရရှိနေသည်။

သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် သေမှုသေခင်းစစ်ဆေးရန် ဆေးရုံသို့ သယ်သွားလေတော့သည်။

အချိန်က ဝှမ်းနာဂိုထိုးတော့မည်။ ကျောင်းက ဝှမ်းနာဂိုတိုက် တက်သည့်အတွက် သီတာဝင်းနှင့် အောင်ခန့်တို့နှစ်ယောက်

ကျောင်းကို အချိန်မီရောက်ရန် သိတာဝင်းတို့ အိမ်မှ ကားကို အမြန်မောင်းထွက်လာကြသည်။

ပြည်ပြည်မောင်းပါ အောင်ခန့်ရယ်။ ကျောင်းတက်ဖို့ ဆယ်မိနစ်လိုပါသေးတယ်။

“ရှစ်နာရီပထိုခင် ငါ့မိနစ်ကြိုခေါက်တာလေ...နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ အလှအပပြင်တာကြာရင် စောစောထပြီး လုပ်ကြပေါ့။ အခု ငါ နင်အိမ်မှာ ထိုင်စောင့်နေတာတောင် နာရီဝက်လောက်ကြာတယ်”

“မြောက်နာရီပထိုခင်တည်းက ထပြီး ထက်တိုက်လုပ်နေတာပဲ။ နင် ရည်းစားရမှ သိမယ်”

“နင်တို့လို စီစာချဲ့တဲ့မိန်းကလေးမျိုးကိုတော့ နှိုးလေံတင်လေံပါပဲ”

“သောက်ကောင်...စတာလည်းပြော ရှေ့ကြည့်လည်းမောင်း။ တော်ကြာ လမ်းကြားထဲက ထွက်လာတဲ့ကားနဲ့ နမ်းမိနေဦးမယ်”

“ငါက သူ့ပဲ ဝမ်းကြောထကြည့်နေတယ်များ မှတ်နေလား မသိဘူး ဝေးသေး...”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ရှေ့မှာ”

“အမယ်လေး...သရဲမကြီး”

သူတို့ကား ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဆံပင်ကလျားချပြီး

ရုပ်နေသည့် ကြောက်စရာသရဲမကြီးကို မြင်လိုက်ကြသည်။ ကားက အချိန်နှင့် မောင်းလာစဉ် ဆယ်ဝေခန့်အကွာမှာ မြင်လိုက်သည်။ ကြောက်ကြောက်နှင့် ဘရိတ်နင်းချလိုက်သည်။

ကားဘရိတ်မိသော်လည်း အချိန်ကြောင့် နောက်ပိုင်းက ရှေ့သို့လည်ထွက်သွားစဉ် နောက်တက်မှ ဝါလာသော ကားက ရှောင်ချိန်မရ။ တောကို ဝင်တိုက်မိတော့သည်။

ကား နှစ်ပတ် သုံးပတ်လည်သွားသည်။

အောင်ခန့်က ခါးပတ်ကြိုးတပ်ထားသည့်အတွက် အသက်မသေသော်လည်း ကားလက်ကိုင်ခွေနှင့် ဆောင်မိပြီး သတ်မေ့နေသည်။

သိတာဝင်းတစ်ယောက်က ခါးပတ်ကြိုးတပ်ခိုင်းသော်လည်း မတတ်ဘဲ စီးခဲ့သဖြင့် ထိုနေရာမှာပင် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားတော့သည်။

အောင်ခန့်တစ်ယောက် ကျောင်းသို့ရောက်တဲ့ ဆေးခွဲသို့ရောက်ခဲ့ရသည်။

ထိခိုက်မှုက အသက်သေဆုံးနိုင်လောက်သည့်အထိ မြစ်သော်လည်း နုပူကွဲ၊ လက်ကျိုးသွားသည်။ ဆေးခွဲမှာ ရက်အနည်းငယ် နေရဦးမည်ဖြစ်သည်။

အောင်ခန့် ဆေးခွဲရောက်နေသည်ကို သိကြသော သူငယ်ချင်းတစ်စု ညနေ ထွက်တွေ့ချိန်မှာ ဆေးခွဲသို့ ရောက်လာ

ကြသည်။

“ဟယ်လိုလဲ...သက်သာလား”

“အခုတော့ သက်သာနေတာပဲ...ထုံဆေးကြောင့် ဖင်တယ်။ ထုံဆေးပျယ်ရင်တော့ နာမယ်ထင်တယ်။ လက်ကတော့ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားတယ်တဲ့။ ခေါင်းမှာ ဂျစ်ဂျစ်ပျက်ထားရတယ်”

“ငါ့ကြောင့် သီတာဝင်း သေသွားတာ မိတ်မေကောင်းဘူး။ သူ့ကို ဝါးပတ် ပတ်ပိုင်းတာ မလိုပဲဘူးဆိုပြီး ဒီအတိုင်း လိုက်ခဲ့တာပဲ။ ငါလည်း ကျောင်းချိန်နီးလို့ မြန်မြန်မောင်းခဲ့တာ။ ကျောင်းနားထောင်ခင် ကားရှေ့မှာ သရဲမတစ်ကောင် ရုပ်နေတာမြင်လိုက်တယ်”

“ငါ ကြောက်လန့်ပြီး ဘာရိုက်ခင်းလိုက်တာ နောက်က ကပ်ပါလာတဲ့ကားက ငါတို့ကားကို ဝင်ဆောင်မိတာပဲ”

“မင်း...မိတ်ပိုင်နိုင်ထား။ မင်း ဝယ်သေးတာ တစ်ခု ပြောချဦးပယ်”

“ဘာလဲ...ကားအကြောင်းလဲ”

“မင်း...မင်းရည်းစား ခင်မျိုးသူ ဒီမနက်အစောပိုင်းမှာပဲ ဆုံးသွားတယ်”

“ဟင်...ငါ ငါလည်း မသိရပါလား”

“ငါတို့ မင်းရုန်းကို ဆတ်သေးတယ်။ မင်းတို့ကား တိုက်မှုဖြစ်ပြီးမှဆိုတော့ သေတယ်လို့ မပြောဘဲ နေမကောင်း

ဘူးလို့ ပြောမယ်ပေါ့။ ဒီပေခွဲ ဆတ်လို့မရဘူး။ ငါတို့သိတဲ့အချိန်ကလည်း နေ့ ဆယ်နာရီလောက်မှ သိတာ”

“ဘာကြောင့် သေတာလဲ”

“သေတာကလည်း တူးတူးဆန်းဆန်း၊ သူတို့အိမ်က ရေချိုးခန်းထဲက ရေလေးထဲ ရေစိမ်ချိုးနေရင်း ရေမွှန်းပြီး သေသွားတာဆို”

“ဆေးရုံက ခက်ကြည့်တာ အဆုပ်ထဲမှာ ရေတွေရှိနေတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ရေမွှန်းပြီးသေတာကို ပြောတာ”

“ငါတို့ကို ခြောက်လှန့်တဲ့သရဲအခြောက်ခံရပြီး သေသွားတာများလား။ ခင်မျိုးသူလည်း သရဲအခြောက်ခံရပြီး သေတာမှန်ရင် ငါတို့ဂျစ်ယောက်စလုံး သတိထားနေရတော့မယ်။ သရဲမက ငါတို့ကိုလည်း အလွတ်ပေးမှာမတူဘူး”

“ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါ သတိပေးတာပေါ့။ တယ်တီဝှဲမှ လွန်လွန်ကဲကဲ မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာ တစ်ယောက်မှ နားမထောင်ဘူး”

“မင်းရော မပါလို့လား”

“ငါ...မိတ်မပါပေမယ့် မင်းတို့နဲ့ပေါင်းနေမှတော့ အလိုက်သင့်နေရတာပေါ့။ နောက်တို ဆင်ခြင်ကြပါတော့ဗွား”

“ဟား...ဟား...ဟား ဖောက်ဖောက်ရိရတဲ့အဖောက်”

“တော့ကောင် အောင်ခန့်...မင်းရည်းစား ခင်မျိုးသူ

သေသွားတယ်ဆိုလို့ စိလင်တက်နော်ရီလား”

“ငါ စိတ်မကောင်းတာက သူ့ကို မြေချွတ်နေ့ ငါ့ဆေးရုံက မဆင်းပြစ်မှာကိုပဲ မင်းတို့လည်း အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ကြ၊ သတိနဲ့နေကြ၊ သရဲမက အချိန်မရွေးရောက်လာနိုင်တယ်”

ဝဟ၊ မြန်မာပြည်၊ ကျော်သက်နိုင်၊ စိုးဝင်းတော်၊ ထွန်းမင်း၊ ငါ့ယောက်လည်း အောင်ခန့်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပြီး ဧည့်တွေ့ချိန် အချိန်စေ့သွားပြီဆို နှုတ်ဆက်ကာ မြန်သွားကြသည်။

အောင်ခန့်တစ်ယောက်ဆေးရုံမှာ အဆောင့်အဖြစ်နေပေသည် အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်သာ အနီးမှာရှိနေသည်။ သူ၏အိမ်မှ မိသားစုများက ဧည့်တွေ့ချိန်မတိုင်ခင်ကမှ စိတ်ချရပြီဆိုပြီး မြန်သွားကြသည်။

တစ်ဦးတည်းအခန်းမှာ လူပြည့်နေသဖြင့် လေးယောက်တွဲထားသောအခန်းမှာ နေရသည်။ ကုတင်လေးလုံးရှိသော်လည်း သုံးလုံးသာလူရှိသည်။ သူ့ဘေးက ကုတင်မှာ လူမရှိ၊ အားလုံးထိခိုက်ခံရရာရထားသူများမို့ နာကျင်၍ အော်တစ်ညညည်းတွားယံကို မကြားရသော် မကြာမကြာကြားနေရသည်။

အချိန်တိုတင်ပြည်ပြည်ကုန်ကာ အမှောင်ထုရုံးလွှမ်းလာသည်။ ဆေးရုံလဲမှာ လူဝင်လူထွက်နည်းလာသည်။ လူနာစောင့်များသာ ရှိတော့သည်။

အောင်ခန့်တစ်ယောက် သူတို့ကို မြှောက်လှန်သည်

သရဲအကြောင်း စဉ်းစားသည်။ သူတို့စနက်နှင့် မကင်းဆဲဒုက္ခတွင်း ရောက်ခဲ့သူတွေကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

ကျော်လင်း ခင်မာသိမ့်၊ ဇင်မာထွေးကို သုံးယောက်တို့ မြင်လာသည်။

စာဂျိုးကျော်လင်းသည် ကျောင်းပေါ်မှ ခုန်ရုပြီသော် သေသွားသည်။ ခင်မာသိမ့်တစ်ယောက်က အိပ်ဆေးတွေ အများကြီးသောက်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဇင်မာထွေးက ကျောင်းအိမ်သာထဲမှာ လည်ပင်းကို ဓားနဲ့လှီးပြီး သွေးကြောပြတ်တာ သွေးထွက်လွန်၍ သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ကျော်လင်း သေရသည်က လွန်ခဲ့တဲ့ကိုးတန်းနှစ် စာမေးပွဲကြီး စစ်တော့မည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

ကျော်လင်းက စာကြိုးစာသည်။ မိဘများကလည်း ချမ်းသာသည်။ မိဘချမ်းသာသည်ကို အခွင့်အကင်းမယူဘဲ စာကိုသာကြိုးစာသည်။ စာသင်ချိန်စာသင်ပြီး အားလပ်သည်အချိန်ဆို အလကားမနေဘဲ စာကြည့်တိုက်အဆောင်ထဲသွားပြီး စာလေ့ကျင့်နေသည်။

ရုတ်တုန်းကိုးတန်း စာမေးပွဲတိုင်း ဝယမက ဆောင်မိဘ ချမ်းသာပြီး သာမန်ကာရှုန်ကာ စာကြည့်စာစပ်လုပ်ကြည့် ကျော်သက်နိုင်၊ အောင်ခန့်၊ ခင်မျိုးသူတို့ သူ့ယံချင်လှမ်းယောက်

တော့ ကျော်လင်းကို ကြည့်မရ။

ပညာပေးဆုံးမရန် အမြဲတမ်း အတွက်ချောင်းနေကြသည်။ ထိုကိစ္စကို ပပအား တာဝန်ပေးလိုက်ကြသည်။

ပပလည်း ပေးအပ်သည့်တာဝန်ကို ကျေညွှန်အောင် ထမ်းဆောင်လေတော့သည်။

တစ်ရက် ကျော်လင်းတစ်ယောက် စာကြည့်တိုက်ထဲ သွားပြီး စာလုပ်နေသည်။ ပပလည်း စာဖတ်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ကျော်လင်းနှင့် မနီးမဝေးမှာထိုင်ကာ နေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ ပပတစ်ယောက် ထိုင်ရာမှလဲ ကျသွားသည်။

“တင်...ပပ၊ ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျော်လင်းလည်း ထိုင်ရာက ရုတ်တရက်ထပြီး ပစ်လဲ ကျသွားသည့် ပပတို့ ပွေ့ထုလိုက်တာ စိုးရိမ်မိတ်နှင့် မေးနေသော်လည်း ပပက မျက်လုံးမပွင့်ဘဲ စုတ်သတ်သတ် ညည်းညူနေသည်။

ကျော်လင်း ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ပပတို့သာ လှုပ်ပြီး စိုးရိမ်စွာမေးနေသည်။

ထိုအချိန် ပပက မျက်လုံးခွင့်လာပြီး ကျော်လင်း လည်ပင်းကို သိုင်းစပ်လိုက်ရာ ကျော်လင်း လန့်မြှုပ်ပြီး လက်လွှတ်မည်အပြု စာကြည့်တိုက်အခန်းထဲ ဝုန်းကင်မရာခွင့်ပြီး ဝင်လာ

ကြသော ဖွဲ့နွဲ့သက်နိုင်တို့၊ အောင်ခန့်တို့၊ လူဝူတို့ တွေ့သွားသဖြင့် သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဒါ...မင်းတို့ တစ်ယောက်သက် ငါ့ကို လုပ်ကြံတာပဲ”

“တဲ...တဲ သူတော်ကောင်း ကျော်လင်းတစ်ယောက် စာကြည့်တိုက်အခန်းထဲမှာ ပပနဲ့ နှစ်ပါးသွားနေခြင်းလို့ လိုင်းပေါ်တင်လိုက်မယ်”

“မလုပ်နဲ့ကွာ။ ရှေ့လဆို အတန်းတင်စာမေးဖွဲ့ ဖြေရတော့မှာ။ ငါ့ကို ဆရာတွေ အထင်သေးတာ မခံချင်ဘူး။ ပြန်ချက်ပေးကြကွာ”

“ဘာလို့ ဖျက်ရမှာလဲ။ ဝင်းက ငါတို့ အတန်းထဲမှာ စံပြ ကျောင်းသားကြီးဆိုပြီး မင်းတို့ နမူနာပေးလို့ ငါတို့ကို ဆရာတိုင်းက ဆူပူပြောဆိုနေကြတယ်။ သူတို့ အထင်ကြီးလေးစားတဲ့ ကျောင်းသားကြီးက ကြောင်သူတော်ကြီးဖြစ်မှန်း သိသွားရင် ဘာပြောကြမလဲ။ သိချင်သေးတယ်။ မနက်ပြန် ဒီပုံတွေ တစ်ကျောင်းလုံး ပျံ့သွားစေရမယ်”

“မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ...ငါ...ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျော်လင်းက သနားစဖွယ် တောင်းပန်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ပပတို့၊ ခင်မျိုးလူတို့၊ သီတာဝင်းတို့၊ စိုးဝင်းဇော်တို့ အားလုံး သဘောကျနေသည်။

ကျော်သက်နိုင်က ဝုန်းကို သိမ်းလိုက်ပြီး...

“ကဲ...သွားကြမယ်။ ကျော်လှီ သတင်းထား”
 ကျောင်းသားဆိုး ရှစ်ယောက်အပတ်က သဘောကျ
 စွာ ရယ်မောပြောဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ ကျော်
 လင်းတစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ကျန်နေရစ်သည်။
 ထိုနေ့က သောကြာနေ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ကျောင်း
 သားတွေ ရုတ်ရုတ်သည်သည်ဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက် လေးထပ်အဆောင် အပေါ်
 ဝရံတာက ခုန်ချလို့တဲ့...”

“ဟာဖြစ်သွားလဲ...”

“ဟာ...ဒီလောက်အမြင့်က ခုန်ချမှတော့ သေပြီပေါ့”

“ဘယ်သူလဲ။ ကျောင်းသားလား...ကျောင်းသူလား”

“မသိဘူး...ဒီလည်း အော်သံကြားလို့ ထွက်လာတာ
 သွားကြည့်ကြမယ်”

“နဝမတန်းက ကျောင်းသား ကျော်လင်းလို့ ပြောနေ
 ကြတယ်။ ဒီကောင် အချစ်ရောက်စွဲကြောင်ပြီး သတ်သေတာ
 များလား”

ကျောင်းသားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောပြချိန်
 လာကြသည်။ စာကြိုးစားသူ အချက်အကြောက်ကြီးသူတစ်
 ယောက် သိက္ခာနှင့် အချက်အတွက် အသက်ကိုစွန့်ပြီး အချိုး
 ပေးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စဖြစ်ပြောကအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော ပပ၊ ခင်မျိုး
 သူ၊ သီတာဝင်း၊ မြနင်းဖြူ၊ ကျော်သက်နိုင်၊ စိုးဝင်းဇော်၊ ထွန်း
 မင်း၊ အောင်ခန့်တို့ကတော့ သူတို့ရှေ့မှာ ကာဆီးနေသည့်
 ငှက်တစ်ချောင်း ရှင်းသွားသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်တဲ့
 ကျိတ်ပြီးဝမ်းဝင်သာနေကြသည်။

ထိုနှစ်မှာ ကျော်လင်းတစ်ယောက် သူတို့ရှေ့မှာ ကာ
 ဆီးနေသည်ဟု ဆိုကာ ရှင်းလင်းခဲ့ပေမယ့် ကျော်လင်းနေရာ
 သို့ ရောက်အောင် မကြိုးစားနိုင်ကြ။ စာမေးပွဲမှာ နံပါတ်တစ်
 မဆိုထားနှင့် အဆင့်ငါးအထိပင် မရောက်ကြ။

အပေမဲ့ နဝမတန်းက ရာနှုန်းပြည့်မီပီး အောင်ကြသည်
 ဆိုတော့ သူတို့ပါရောပြီး မျက်နှာပွင့်ခဲ့သည်။

ကျောင်းများပြန်ခွင့်တော့ သူတို့အုပ်စု ဒဿမတန်း
 အမှာ စာသင်ခွင့်ရသည်။

အတန်းမှာ အဆင့် A.B.C သုံးဆင့်ခွဲထားပြီး အမှတ်
 ကောင်သူများက A တန်းမှာ စာသင်ခွင့်ရသည်။ တံအားလျော်
 စွာ သူတို့အုပ်စု A တန်းမှာ ပွတ်ကပ်ပြီး စာသင်ခွင့်ရလိုက်
 ကြသည်။

ထိုအတန်းကို လူသစ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်
 လာသည်။ အလုပ်ကိစ္စပြောင်းရွှေ့လာသော အရာရှိကြီးတစ်
 ယောက်၏ သမီးဖြစ်သည်။ ရုပ်ကလေးက လှသည်။ အသားက

ပြုပြင်လေးပို့ A တန်း၏ ကွင်းအဖြစ် တစ်ညတစ်ညထွတ်တည်း သတ်မှတ်ပေးခဲ့ကြသည်။

သူ့နာမည်က ဇင်မာထွေဖြစ်သည်။ ရှစ်လေးချောသလို သဘောထားကလည်း ကောင်းသည့်အတွက် ကျောင်းသူကျောင်း သားအားလုံးနီးပါး သူ့နှင့်ခင်မင်ကာ အဖွဲ့တူတူနိမ့်သည်။ သူတို့ ရှစ်လောက်က မနာလိုစိတ်ဖြစ်ကာ အရှက်ခွဲရမည့်အချက်ကို ဝိုင်းစဉ်းစားကြသည်။ ရရှိသည့်အကြံကို ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် တိုင် ပင်ကြသည်။

“သူ့အလှပျက်အောင်လုပ်ရင် ကောင်းမလား”

“နင်က ဘယ်လိုစိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“အက်ဆစ်အပျော့နဲ့ သူ့မျက်နှာကို ဝတ်မယ်”

“တာ...ကိုယ့်အပေါ် အပြန်ပတ်မယ်နည်းကြီးပဲ။ နင် အကြံ မဟန်သေးပါဘူး”

“နင်တို့မှာ ကောင်းတဲ့အကြံ မရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့။ ငါတို့ အကြံက ပိုအလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ပြောပြတယ်။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးထားလဲ”

“စိုးဝင်းဇော်တို့က ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မို့လား”

“နင်က ဆရာကြီးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဘာလုပ်မှာလဲ ပြောပြခမ်းပါ”

“တိုတစ်နေ့က နင်တို့ကိုပြုတဲ့ မော်ဒယ်ပုံတွေကို သိ လာ။ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတာပေါ့...တော်တော်ဟော့ထားတာ။ နို့မိန်း ကလေးမျက်စိနဲ့ ကြည့်တာတောင် အမြင်မတော်ချင်ဘူး”

“အေး...အဲဒီထဲက သုံးလေးပုံကို ရွေးပြီး မျက်နှာပရို ဝိုင်း ချိန်းလိုက်မယ်”

“တာ...ကောင်းလိုက်တာ”

“မကောင်းသေးဘူး။ နင်တို့မိန်းကလေးတွေက သူ့ဆီ ကို တစ်ပြီး သူ့မျက်နှာအလှပုံလေး သုံးလေးပုံရအောင် ကြိုး စားပေး ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဖြစ်တယ်...နဲ့သူငယ်ချင်း တစ်တင်ဂိုမီမှာ ဇင်မာထွေ ပုံတွေ ရှိတယ်။ ငါ...သူ့ပတ်အောင် ကူးယူလိုက်မယ်”

သူတို့ ရှစ်လောက် တိုင်ပင်ပြီး ငါးရက်ခန့်ကြာသွား သည်။ စာသင်ခန်းထဲမှာရော အခန်းအပြင် လျှောက်လမ်းမှာ ကျောင်းသားစုစု၊ စုစု တီးတိုးပြောနေကြသလို သဘောကျစွာ အော်တစ်ဂိုမောနေသူများဖြင့် စည်ကားနေသည်။

“တော်တော်စတိုင်ကျတယ်...မထင်ရဘူး”

“မော်ဒယ်ရှူး ရှူးနေတာလားမှ ပယ်တာ”

“မော်ဒယ်ရှူးတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး...သူ့ခန္ဓာကိုယ် ထုတ်ပြနေတာကွ။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ

မသိဘူး”

“သူ့မိဘတွေ မြင်လို့ကတော့ ရင်ကျိုးရောပဲ”

“သူ့မိဘတွေ အသားထား ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး မြင်လို့ကတော့ ကျောင်းထုတ်ပစ်လေး၊ မသိဘူး”

ထိုအချိန် ဇင်မာထွေးတစ်ယောက် ကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ကျောင်းသားအားလုံး၏ မျက်နှာများ သူ့ထံရောက်လာသည့်အတွက် သူ့ခြေလှမ်းများ မှားသလိုပင်ဖြစ်သွားသည်။

“ထင်ရဘူးနော်...”

“ငါ့ရင် သတ္တရင့်ဆရာကြီးပဲ”

“ငါ့မျက်စေ့ထဲ အခုထိ မပျောက်နိုင်သေးဘူး”

ဇင်မာထွေး အတန်းထဲဝင်လာသည်။

အတန်းထဲမှာ ကျောင်းသားအတော်များများ ဖုန်းတစ်လုံးကို လှူလေးငါးယောက်တစ်စု ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ဇင်မာထွေးဟာ ဘာမှမသိသေးသည့်အတွက် မိန်းကလေးအုပ်စု ဖုန်းကြည့်နေရာအနီးသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဘာတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ နေလို့လဲ၊ ငါ့ကိုလည်း

မြ”

“နင်က ကြည့်ရောမှ မလိုဘဲ”

“နင်တို့ ဘာကြည့်နေလဲ...ငါမှ မသိတာ ပြစမ်းဦး”

“နင် အတော်ရဲတာပဲ၊ ငါတို့ထက် ဆရာကျားပဲ”

ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ပြောလည်းပြော သူ့လက်ထဲက နှုန်းကို ဇင်မာထွေး၏ မျက်နှာရှေ့ ထိုးပြလိုက်သည်။

“တင်...ဒါ...ဒါ”

“နင်တင်ထားတဲ့ ပုံတွေလေ၊ အတော်လှသားပဲ”

“ငါ...ဘာမှမသိဘူး၊ ငါ အဲဒီလို တစ်ခါမှ မရိုက်ဘူး၊

ငါ့ပုံမတုတ်ဘူး၊ ငါ့နဲ့ ရုပ်တူတာဖြစ်မယ်”

“ဒီမှာတပါတယ်၊ နင်ရေးထားတာ မတုတ်လား”

“ဇင်မာထွေးရဲ့ ရုပ်စရာ...စွဲမက်စရာ...အလှများတဲ့”

“မတုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို တမင်ရောက်ချတာ၊ ငါ အဲဒီပုံမျိုး

မရိုက်ဘူး”

“အေး...နင်ရိုက်ပြီး တင်လား မတင်လားတော့ မသိဘူး၊ ပုံတွေတော့ တစ်ကျောင်းလုံး ဖျံ့နေပြီ၊ နင်အိမ်ကလည်း အခုလောက်ဆို မြင်ပြီးလောက်ပြီ”

“ဟယ်သူတင်ထားတာလဲ...”

“နင်တင်လို့ နင်ပုံတွေ ပေါ်နေတာပေါ့”

ဇင်မာထွေးတစ်ယောက် သူ့ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး ဝှင်ကြည့်ပါသည်။ သူ့ပုံများကို ဖုန်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရသည်။ အားလုံး ဆယ်ပုံ၊ အချို့က မလုံတလုံ၊ အချို့က အဝတ်မပါ၊ ခေါင်းရွေလှည့်ပြီး ဘေးတစောင်းပုံများ၊ အပေါ်ရိုင်း အဝတ်အစားမပါ အောက်က စကတ်တိုလေးနှင့် ပုံများဖြစ်နေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားအတိုင်း ပင် သူမလုပ်ဘူး၊ ငြင်းနေပေမယ့် သူ့မျက်နှာခြင်နေသည်ပို ဘယ်လိုပင် မတုတ်ဘူး၊ ငြင်းပေမယ့် မည်သူမှ မယုံကြဲ။

ကျောင်းတက်ပြီး မကြာခင် ဆရာ အတန်းထဲဝင်လာ သည်။ ဇင်မာထွေး ဆရာအဖြစ်အနေကို အတဲခတ်ကြည့်သည်။ ဆရာက ဇင်မာထွေးကို ကြည့်ပြီး...

“ဇင်မာထွေး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“အေး...ဆရာ ထိုင်တာမတုတ်ဘူး၊ ခုတပည့်ကို ကျောင်းအုပ်ကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့။ က...အခု သွားလိုက်ဦး”

ဇင်မာထွေးလည်း နှေးကွေးသောခြေလှမ်းများနှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။

ထင်ထားသည့်အတိုင်း ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် စည်း ကမ်းထိန်းသိမ်းရေးတာဝန်ဆရာမပါ ရှိနေသည်။ ဂုန်းထဲကပုံ တွေကိုပြပြီး ကျောင်းသိက္ခာကျသည့်အကြောင်း၊ မနက်ဖြန် မိဘ အုပ်ထိန်းသူကို ခေါ်လာရန် ပြောဆိုလေသည်။

ဇင်မာထွေးလည်း ဂုန်းထဲကပုံတွေအားလုံး သူ့ပုံမတုတ် ဟု ရှင်းပြချင်သော်လည်း ရှင်းပြရန် ခရစ်၊ သူတို့ကျောင်းသိက္ခာ ကျသည်၊ ဒီနှစ်မှ ကျောင်းစတင်သော်လည်း ကျောင်းစည်း ကမ်းကို နားလည်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိရောက်စွာ အရေးယူ

မည်တုဆိုကာ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ဇင်မာထွေးလည်း ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရုံးခန်းရှိ စားပွဲ ပေါ်မှ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို မည်သူမှ မမြင်အောင် ဆွဲယူပြီး အခန်းပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

အထင်သေသည့်အကြည့်များကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရရှိ တော့သည့်အတွက် စာသင်ခန်းသို့ မသွားတော့ဘဲ ကျောင်းအိမ် သာဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

တိုလိုင်းအိမ်သာပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း အတွေးပေါင်းစုံ တွေး နေမိသည်။ စည်းကမ်းတင်းကျပ်လှသော ဝင်ခြစ်သူကိုလည်း ရင်မဆိုင်ဘဲ၊ အရှက်အကြောက်ကြီးသော မိခင်က သူ့အကြောင်း သိသွားလျှင် ဂုတ်ရှုပ်ဆုံးဖြစ်တော့မည်။

သို့ကြောင့် ဘယ်သူ့မှ တွေ့ဆုံမမြေရှင်းတော့၊ လော ကကြီးကို အရှုံးမေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ သူ့သက်ထဲ မှာ ကိုင်ထားသော ဆရာကြီးစားပွဲပေါ်က မားတစ်ချောင်းရှိနေ သည်။ စာအုပ်စာရွက်ဖြတ်သည်လား၊ ခဲတံမျှန်သည်လား၊ ဖေဝါး အသွားထုတ်ထက် မောင်းချစားကို သေချာကိုင်လိုက်သည်။

မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး လည်ပင်းကို ပတ်ဆွဲလိုက်သည်။ လည်ပင်းမှ သွေးကြောဖြတ်ထွက်သွားပြီး သွေးများ ဝန်းဆွတ် ကာ လဲကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

သူ့သေဆုံးပြီး နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ အိမ်သာသို့လာသော

ကျောင်းသူလေးများ တွေ့ကာ ထိတ်လန့်တကြား အော်တစ်
ခြေးလွှားတုန်တော့သည်။

ဝင်မာထွေး သေဆုံးချိုးနှောက်ပိုင်း ထိုအိမ်သာအခန်း
ဝင်ပြီး အသုံးပြုသူတိုင်း အမြောက်အလှန်ခံကြရသည်။ သို့
ကြောင့် ထိုအိမ်သာခန်းကို စာကပ်ကာ သော့ခတ်ရွှပ်တံထား
လိုက်တော့သည်။

မှောင်ရိပ်သန်းချိန်မှစပြီး ညဘတ် အိမ်သာလာသူတိုင်း
ထိုအခန်းမှ ငိုသံရှိက်သံ၊ ထုရှိက်သံ၊ နာကျင်၍ အော်တစ်သံတို့
တို တစ်မျိုးမတုတ်တစ်မျိုး ကြားကြရသည်။ သို့ကြောင့် မိန်း
ကလေးအိမ်သာသို့ တစ်ယောက်တည်း မည်သူမှ လောဝံကြ
တော့။

ဝင်မာထွေး သေဆုံးလွှားသည့်နောက်ပိုင်း ပထတို့၊ ခင်
မျိုးသူတို့၊ ကျော်သက်နိုင်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု စိတ်မကောင်း
တု ဆိုကာ ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“မင်းတို့လုပ်တာ နည်းနည်းများသွားတယ်။ လူသေ
တဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီလောက်အထိ မလုပ်သင့်ဘူး။”

“အံ့မာ...နင်က ဝင်မာထွေးကို ကြိုက်နေလို့လား။”

“ကြိုက်လို့ သနားလို့ ပြောတာမတုတ်ဘူးလေ။ နို့ရည်
ရွယ်ချက်က အဝိုးကျိုးသွားအောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်
ပဲမတုတ်လား။ အခု ဒီအားတွေများသွားလွန်းတော့ မဖြစ်သင့်

တာတွေ ဖြစ်ကုန်လို့ ပြောတာ”

“တော့...နို့လုပ်စရာရှိတာတော့ လုပ်ရမှာ။ အတာအ
ဆီးမှန်သမျှ ရှင်းထုတ်ပစ်ရမှာပဲ”

သူတို့ရှစ်ယောက်ကတော့ အတိုင်အဖောက်ညှိနေတုန်း
ဖြစ်သည်။ သူတို့ကြောင့် ကျော်လင်း ကျောင်းပေါ်က ခုန်ချပြီး
သတ်သေသွားသည်။ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းက ဝင်မာထွေးတစ်ယောက်
အရှက်အတွက် အသက်နဲ့ရင်းသွားခဲ့သည်။

သူတို့တိုယ်မျှင်းစာရကောင်းမွန်း မသိခဲ့ကြတော့။ သူ
တို့ ရှစ်ယောက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့အတန်းဖော်များအပေါ် အခွင့်
သာလျှင် အနိုင်အတတ်ပြုသည်။

လတ်ပါတတ်သလို ပါးစပ်နှင့်လည်း အနိုင်ယူတတ်
သည်။ လူပုံအလယ် မိန်တလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ယောကျ်ားလေးဖြစ်ဖြစ်
အရှက်ခွဲရန် ဝန်မလေးတတ်ကြ။

ကြာတော့ အတန်းဖော်များက သူတို့ကိုမြင်သည်နှင့်
ကွင်းရှောင်ကြသည်။ အနီးရောက်လာလျှင် ထွက်သွားတတ်ကြ
သည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျန်သည့်ကျောင်းသားများက ခွဲခြားဆက်ဆံ
လာကြသည့်အတွက် စိတ်ထဲ မခံချင်ဖြစ်ကာ ပိုပြီးပြဿနာရှု
ကြတော့သည်။

တစ်ညနေ အားကစားချိန် နှစ်ချိန်ဆက်ဖြစ်၍ အတန်း
အသီးသီး စာသင်ခန်းထဲ မရှိဘဲ အားကစားကွင်းထဲမှာရော၊

အားကစားခန်းမထဲမှာ ရောက်ရှိနေကြသည်။

ဘေးလုံးဝါသနာပါသည့် ကျောင်းသားများက ဘေးလုံးကွင်းထဲ ကစားနေကြသည်။

ဘော်လီဘောဝါသနာပါသူများက အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး ဘော်လီဘောကစားနေကြသည်။

ကျောင်းသူလေးများက ကြက်တောင်ရိုက်နေကြသည်။ ကစားနည်းမျိုးစုံကစားနေကြပေမယ့် ထွန်းမင်း၊ ပပ၊

မြနှင်းဖြူ၊ အောင်ခန့်တို့ ဂျစ်ယောက်ဆုပ်စုကတော့ မည်သည့်အားကစားမှ မယ်မယ်ရရ မရှိ။ ဝါသနာလည်း မပါကြ။ ထိုနေ့

က ဘော်လီဘောကစားနေသည့် အဆောင်ဘက်သို့ မြနှင်းဖြူ သိတာဝင်။ ပပ၊ အောင်ခန့်တို့လေးယောက် ဝင်လာကြသည်။

“ဟေ့...ကိုမောင် နို့ကိုမောင်...ရိုက်ရိုက်”

အားကစားကွင်းထဲမှာ ဘော်လီဘောပုတ်နေသော ကျောင်းသားများကို တစ်ယောက်တည်း ခုန်ပေါက်အားပေးနေ

သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အားသို့ ရောက်သွားကြသည်။ “တဲ့ကောင်မ သောက်ရက်မရှိ အော်ဟစ်နေတယ်”

နောက်က ပပရဲ့အသံကြောင့် အော်ဟစ်အားပေးနေသည့် မိန်းကလေး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့တာဝန် အားပေးနေတာ နင်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဘာပြောတယ်၊ ပြန်ပြောမင်း နောက်ဟစ်ခေါက်”

“သွားပါ...နင်တို့နဲ့ ဝတ်ပြုပြီး မပြောချင်ဘူး”

“အောင်မာ နင် ဘယ်လောက်သတ္တိရှိလို့လဲ”

မြနှင်းဖြူက ပပကို ပြန်ပြောနေသော မိန်းကလေး၏ ဆံပင်များကို နောက်မှဆောင့်ဆွဲရင်း မေးလိုက်သည်။

မြနှင်းဖြူက နောက်မှ ဆံပင်ကို ဆွဲထားလိုက်သဖြင့် ခေါင်းမောသွားသော မိန်းကလေးကို မပတ ပါးတိုလက်သွတ်

သွက်နှင့် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ “ရုန်း...”

“လွတ်...ငါ့ကိုလွတ်၊ ငါ့ကို လူဆုပ်နဲ့ လာအနိုင်မကျင့်နဲ့။ နင်တို့နဲ့ ငါ သေီဘူး”

“ဘာမသိရမှာလဲ...ကောင်မ။ A တန်းက ငါတို့ကို မသိတဲ့လူ ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ အမြဲအမှတ်ရသွားအောင် အကြောင်းပြရသေးတာပေါ့”

“တဲ့...ပပ။ ဘော်တော့ နင်တို့လုပ်နေတာကို တို နောက်နားကနေပြီး ကောင်မတစ်ကောင် ဖုန်းနဲ့လှမ်းရိုက်နေတယ်”

“ဘာ...ငါတို့လုပ်နေတာကို ဖုန်းနဲ့ရိုက်နေတယ် တုတ်လာ။ ဒါဆို နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အဲဒီဖုန်းကို ရအောင်သွားလှစေ”

မြနှင်းဖြူက အောင်ခန့်တို့ သွားရိုင်းသဖြင့် အောင်ခန့်

သူတို့အနီးက ပြေးထွက်သွားသည်။

“အဲဒါ...နို့အတန်းက ခင်မာသိပ်မတုတ်လား”

“တုတ်တယ်...ခင်မာသိပ်နဲ့ သက်သက်တွေ။ နို့ကောင်မနှစ်ကောင် ဘယ်အချိန်ထဲက ဝုန်းနဲ့ရိုက်နေလဲ မသိဘူး”

ခဏနေတော့ အောင်ခန့် ဝုန်းကိုပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ငါ ဝုန်းလုလာခဲ့တယ်။ ဝုန်းလိုချင်ရင် ည ဂွမ်နာရီ စိတ်တိုင်းကြစားသောက်ဆိုင်မှာ လာယူလို့မှာခဲ့တယ်”

“ဘယ်သူ ဝုန်းလဲ...”

“ခင်မာသိပ်ရဲ့ ဝုန်း။ သက်သက်တွေကို မခေါ်ခဲ့နဲ့လို့ မှာခဲ့တယ်”

“ကောင်းတယ်။ ငါတို့အကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ချင်တဲ့ ကောင်မ။ ညကျရင် ကောင်းကောင်းပညာပေးလိုက်မယ်”

စိတ်တိုင်းကြစားသောက်ဆိုင်က ထွန်းမင်းတို့မိဘများ ဝိုင်သောဆိုင်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်မှာ ထွန်းမင်း၏အစ်ကိုလင်မယားတစ်ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည်။

ဆိုင်က စားသောက်ဆိုင်အပြင် ကော်ဖီရော၊ ကပ္ပဲခန်းမရော တွဲတွဲနေသဖြင့် အမြဲစည်ကားနေသည်။ သူတို့ဂွမ်ယောက် မိန်းကလေးလေးယောက်နှင့် ယောက်ျားလေးလေး

ယောက်တို့အတွက်လေးတွဲလိုဖြစ်ပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတည်တွဲခြင်း မရှိသော်လည်း သူ့လူကိုယ်လူတော့ သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ပပက ကျော်သက်နိုင်နှင့် တပူးတွဲတွဲရှိသလို ခင်မျိုးသူနှင့် အောင်ခန့်တို့ကလည်း အတူတွဲကြသည်။

သီတာဝင်းနှင့် စိုးဝင်းမော်၊ မြနှင်းမြနှင့် ထွန်းမင်းတို့လည်း စားသောက်ဆိုင်ရောက်သည်နှင့် ပူးကပ်ထိုင်ကြသည်။ သူတို့လေးတွဲလုံး နှစ်နှစ်ကာကာမိတ်ထဲစုံမက်ပြီး တွဲသောအတွဲမတုတ်။

ကြာတွဲသောအတွဲလိုမျိုးဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲက အပြင်ရောက်လျှင် တစ်သီးတခြားဖြစ်သွားကြသည်။ အပေမဲ့ သူတို့လေးတွဲက ကြည့်လိုတော့ မတွဲကြ။ သစ္စာတော့ ရှိကြသည်။

သူတို့ဂွမ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ည ခုနစ်နာရီနောက်ပိုင်း စိတ်တိုင်းကြစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။

အခန်းတစ်ခန်းကို အပိုင်ယူပြီး ဘီယာများ မှာသောက်နေကြသည်။

ခင်မာသိပ်တစ်ယောက် ခုနစ်နာရီကျော်ကတည်းက ထိုင်မရ၊ ထမေ့ ဝဏ္ဏမငြိမ်ဖြစ်နေရသည်။ အိမ်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူမရှိ။ စီးပွားရောက်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ခရီးသွားနေသည်။ အိမ်မှာ မိခင်တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်။

“တဲ့...မိသိပ် ဆိုင်လိုက် ထလိုက်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို...ဟို”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

“သမီးတုန်း...ကျောင်းမှာပုဂံကျွန်းလား သက်သက်တွေ့ကို ပေးမိလား မသိလို့”

“တယ်...ရှောက်ရင်တော့ ပြဿနာပဲ။ ဖအေဝယ်ပေးထားတာ ငါ့လပြေည့်သေးဘူး။ အိုင်တုန်းနော်၊ ဝေ့သေးသေးမှတ်နေလား”

“ဝေ့သေးသေးမတုတ်မှန်း သိလို့ စိတ်ညစ်နေတာပေါ့”

“အပုဂံတုန်းနဲ့ ခေါ်ကြည့်ပါလား”

“သမီးတုန်းက နေ့ခင်းထဲက အားကုန်နေပြီ။ သက်သက်တွေ့ဆီမှာ ဖုန်းမရှိဘူး။ သူ့အဖေက ဖုန်းပေးမတိုင်ဘူး”

“နေ့ခင်းက ဆရာမ စာမေးလို့ သူ့ကို အပ်ထားလိုက်တာ။ သူပဲ ယူသိမ်းလိုက်လား။ ခုံထဲမှာပဲ ထားခဲ့လား မသိဘူး”

“ဒီဆို သက်သက်တွေ့အိမ် သွားအေးပေါ့။ ကျောင်းမှာ ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုလည်း သူ့ကို ခေါ်ပြီးသွားကြပေါ့”

“ကျောင်းကိုတော့ သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ အတန်းထဲမှာ

ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ မရောက်ခင် စောစောသွားရင် ပြန်ရနိုင်တယ်”

“သန့်၊ ရှင်းရောသမားတွေ ဝင်ရင် တွေ့သွားမှာပေါ့”

“မတွေ့ဘူး။ ညနေအတန်းဆင်းတာနဲ့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်က တံငါးတွေပိတ်ပြီး သော့ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးအခန်းမှာ သွားထားတာ”

“ကဲအေ...တပြည်ပြည်မှာပိုင်လာပြီ။ သက်သက်တွေ့အိမ်သွားမယ်ဆိုရင် အခေါက်ခဲမယ် နီးလား”

“သိပ်တော့ မနီးဘူး။ သမီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားလိုက်မယ်။ အသွားအပြန် ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာမယ်”

“အင်း...မြို့ထဲ ဒီးတွေ လင်းထိန်နေတာဆိုတော့ မြန်မြန်သွား မြန်မြန်လာ။ မတွေ့ရင်လည်း မြန်မြန်လာပြန်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီဆို သမီး အဝတ်အစားလဲဝတ်ပြီး သွားမယ်”

ဆိုင်ကယ်က ခင်မာသိပ် ကျောင်းကို နေ့စဉ်စီးမနေသော ဆိုင်ကယ်ပို ညမောင်းပေမယ့် မိခင်ဖြစ်သူက သိပ်ကြီးစိုးရိမ်စိတ်မဖြစ်ဘဲ မှာစရာရှိတာ မှာပြီးတွက်လိုက်သည်။

ခင်မာသိပ်လည်း အပြင်ထွက်ခွင့်ရသည်နှင့် စိတ်တိုင်း ကြစားသောက်ဆိုင်သို့ ဆိုင်ကယ်စီး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျော်သက်နိုင်၊ စိုးဝင်းဇော်၊ ထွန်းမင်း၊ အောင်ခန့်တို့

က ဘီယာများ မှာသောက်နေကြသလို ပပ၊ ခင်ပျိုသူ၊ မြန်း
မြို့တို့ကလည်း အားကျမခံ ဘီယာကိုပဲ ခွက်ပြင်ပြိုင်သောက်
နေကြသည်။ သီတာဝင်းတစ်ယောက်ပဲ အအေးမှာသောက်သည်။

“ညှိုးရိုင်း ခြောက်နာရီခွဲလောက် ငါ့အိမ်ကထွက်တော့
မြဝမှာ တစ်ကိုယ်လုံးသွေးတွေ ရှုံ့နေတဲ့ ဇင်မာထွေးကို မြင်လိုက်
တယ်။ ငါ လန်ပြီး အော်မယ်ပြင်တုန်း ပျောက်သွားတယ်”

“နဲ့...အော်လိုက်ရဘူးပေါ့”

“အေးလေတယ်...ရင်ထဲထိတ်ကနဲဖြစ်ပြီး အသံတုန်
ထပ်မယ်ပြင်တုန်း ပျောက်သွားတာနဲ့ လှည့်ပတ်ကြည့်တော့
မတွေ့တာနဲ့ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွတ်ခဲ့တာ”

“ကားစီးပြီး လိုက်လာတာများလား”

“ပဲလောပဲလား”

“ကျော်လင်းကတော့ စာကြည့်ခန်းမထဲလာတဲ့လူကိုပဲ
ခြောက်တာ။ ဒီအထိ မျောက်မလာလို့ ဖော်သေးတယ်”

“ဒီတော့ ဇင်မာထွေး သရဲမကို စမြင်လိုက်ပြီ”

“အေး...သတိထား။ နဂါးပြန်အလာကို အိမ်ကစောင့်
နေတာလား မသိဘူးနော်”

“ပပတို့က ကြောက်သွေးပဲရင် နတ်ပပ်မယ်၊ ထယ်
သရဲတစ္ဆေမှ မကြောက်ဘူး”

“မကြားသေးလို့ ပြောတာ ကြားမှသိမယ်”

“တော...ဘယ်နှနာရီတိုးပြီလဲ။ မင်မာသိမ့်ကို ရှစ်နာရီ
မှာ ထားတယ်။ လာမှလာပါမလား”

“လာမှာ...သူ့ ဝုန်းက အကောင်းစား ဆိုင်ဝုန်းကွ”

“တော...ပြောရင်ဆိုရင်း ဆိုင်ထဲဝင်လာနေပြီး ဒို့့ကို
ရှာနေတယ်။ နင်ရပ်ပြလိုက်”

သီတာဝင်းက ရပ်ပြပြီး မင်မာသိမ့်ကို လက်ပြလိုက်
သည်။ သီးသန့်ခန်းဆိုပေမယ့် ထိုင်နေလျှင် ခေါင်းကို မြင်ရ
သော မှန်ချပ်မှာ လေးတက်လေးတန်ကာရုံထားသည်။ ဆိုင်မှာ
မှန်ခန်းလေးခန်းရှိသည်။

သူတို့ထိုင်နေသည့် အခန်းထဲ မင်မာသိမ့် ဝင်လာသည်။

“ပေး...ငါ့ဝုန်း”

“ဒီအတိုင်းယူပြီး ပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘီယာတစ်
ခွက်ကုန်အောင်သောက်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဘီယာမသောက်ရင် လုံးပပြန်ဖို့ မပြော
တာနဲ့”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အတင်းတိုက်တွန်းကာ
စိုးဝင်းဇော်က ဘီယာခွက်ကို မင်မာသိမ့်ရှေ့သို့ ချပေးသည်။

“သောက်...စိတ်ချလက်ချသောက်။ ငါ့ကိုသုံးထောက်
လည်း သောက်တယ်။ ဒါမှာ ခွက်တစ်ဝက်စီကုန်သေးတယ်။
တစ်ခွက်စီလည်း ကုန်ထားပြီးပြီ”

“ငါ...မသောက်ချင်ဘူး။ မသောက်ပါရစေနဲ့။”

“အဲဒါ...ရုန်းပေါင်ဘဲ ပြန်တော့။ နောက်မှပဲ ယူတော့”

“ဘယ်နေ့ရမှာလဲ...”

“နိမ့်...နောက်နေ့ဆိုတာ ဒီလိုမှာ ဘီယာလာသောက် တဲ့နေ့မှ ရမှာ။ မြန်မြန်လိုချင်ရင် အခုသောက်သွား”

“အဲဒါ...တစ်ဝက်ခွက်ပဲသောက်ရင် မြစ်လား”

“မရဘူးဟာ...ဒီမှာ ငါ စိတ်ပူညီတော့ဘူး။ နင် အဲဒီ ခွက် ကုန်အောင်သောက် ပျော့ကိုင်လိုက်”

ပထမ ခင်မာသိပ် ရှေ့သို့ခွက်ကို တိုင်ပြီးထိုးပေးသဖြင့် ယူပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။

“ဟင်...ထို”

“ဟဲ့...တာဖြစ်လို့ ထွေးထုတ်လိုက်တာလဲ”

“အဲလိုက်တာ...”

“ဘီယာပါဆို ချိုမလား...။ ခါးသက်သက်ပါတယ်။ နင် တာလီကမာလုပ်မနေနဲ့။ ကုန်အောင်သောက်လိုက်”

“အားလုံး ဘီယာသောက်နေတာ။ သောက်စင်ပေါ့တယ်။ ငါတို့တစ်ခွက်ခွဲစီ သောက်ထားတာ ဘယ်မှာမှူးလို့လဲ”

“နင်တို့က အကျွန်ုပ်ပြန်နေပြီ”

ခင်မာသိပ်လည်း အသက်အောင့်ပြီး ခါးသက်သက်အရ သာကြီးကို မြန်မြန်ကုန်အောင်ပျော့ သဘောထားပြီး တဝှပ်တဝှပ်

သောက်ရှုလိုက်သည်။

ဝန်ခွက်ကြီးတစ်ဝက်သာသာကုန်သွားသည်။

“အဲဒီလိုမှပေး...”

“သောက်...ဆက်တိုက်သောက်။ ခါးတာက လျှာပေါ် မှာ။ ဗိုက်ထဲဝင်သွားရင် ဘာမှမသိတော့ဘူး။ ရိုတီတီလေးနေလို့ ထိုင်လို့တောင် တောင်းသေးတယ်”

“အဲဒီခွက်ထဲက အကျွန်ုပ်မော့သောက်လိုက်”

ခင်မာသိပ်လည်း မြန်မြန်ကုန်အောင် တစ်ခါတည်းမော့ သောက်ပစ်လိုက်သည်။

အောင်ခန့်က ခင်မာသိပ်ရှေ့ရှိ ဝန်ခွက်ထဲ ဘီယာပုလင်း ထဲမှ ဘီယာများ သွန်ထည့်နေသည်။

“နင်တို့ သောက်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သောက်ပြီးပြီ။ ငါ့ဝန် မပေးတော့”

“သောက်လက်စနဲ့ ဒီတစ်ခွက် ကုန်အောင်သောက်ဦး”

“နင်တို့ ညစ်တယ်။ ငါ မသောက်တော့ဘူး”

“ခင်မာသိပ်ရယ်...တစ်ခွက်လုံးကုန်အောင်သောက်ပြီး မတော့ နောက်တစ်ခွက်လည်း ဘာမှထူးမသွားတော့ပါဘူး။ သောက်လိုက်”

“ဒီတစ်ခွက်ပဲနော်...ကုန်ရင် ငါ့ဝန်ပြန်ပေး”

“အေး...အဲဒီခွက်သာ ကုန်အောင်သောက်လိုက်”

ခင်မာသိဉ်းလည်း ဘီယာခွက်ကို တောက်ကိုင်ပြီး ဟေ့
သောက်လိုက်သည်။ တစ်ဝက်နီးပါး ကုန်သွားသည်။

“နင်တို့ရှစ်ယောက်က အတန်းထဲမှာရှိတဲ့ ကျောင်း
သားကျောင်းသူတွေကို အုပ်စုနဲ့ ခိုလှုံကျတယ်။ ငါ နင်တို့ကို
လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

ခင်မာသိဉ်းက ခိုတံထဲ ဘီယာဝင်သွားပြီဆို စိတ်ထဲက
ခံစားချက်တွေကို ထိန်းမထားနိုင်ဘဲ ဝှင့်ပြောတော့သည်။

“အကြောင် ငါတို့လုပ်သမျှ ခိုလှုံကျသမျှကို ဝုန်းနဲ့
မှတ်တမ်းတင်နေတာပေါ့ တုတ်လား”

“တုတ်တယ်...နင်တို့အနိုင်ကျင့်တဲ့ကိစ္စတွေ များလွန်း
မက များလာရင် ငါ ဆရာမကြီးကို ပြမလို့ ရိုက်ထားတာ”

ထိုအချိန် အောင်ခန့်က ခင်မာသိဉ်းသောက်ထား၍
လျော့သွားသော ဘီယာခွက်ထဲ ဘီယာပုလင်းကို မြင်အောင်
ဝှက်ရင်း ပြည့်ထည့်လိုက်သည်။

ခင်မာသိဉ်းက ခင်မျိုးသူတို့ ပပတို့ကြည့်ပြီး ပြောဆို
နေသည့်အတွက် ဘီယာထပ်ပြည့်သည်ကို မသိ။

“ကဲ...သောက်။ မြန်မြန်သောက်။ ဘီယာကုန်မှ ငါတို့
ကို ပြောချင်တာပြော နားထောင်ပေးမယ်”

ခင်မာသိဉ်းက အမှတ်ကနဲ့ ခွက်ကိုယူပြီး ဟေ့သောက်
လိုက်သည်။ ဘီယာပူးစပြုနေပြီဆို ဘီယာခွက်ထဲ ပြည့်နေသည်

ကို မသိ။ ခွက်တစ်ဝက်နီးပါး ကုန်အောင်ဟေ့သောက် ချလိုက်
သည်။

“ကဲ...ပြောပါဦး”

“တုတ်တယ်...နင်တို့ကို မကျေနပ်တာ ကြားပြီ။ အမှ
မှ ပြောခွင့်ကြုံတော့တယ်။ နင်တို့က ချမ်းသာတယ်။ ဒီကျောင်း
က ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေကိုလည်း ဝိုင်တယ်။ နင်တို့က
ပေးပွဲမပြေထဲတောင် အအောင်ပေးစနလား မသိဘူး”

“ခင်မာတွေကို ကျော်လင်းတို့သေတာ နင်တို့လက်
ချက်မှန်း ငါ သိတယ်။ ကျောင်းက တာဝန်ရှိသူတွေလည်း သိ
တယ်။ တယ်သူမှ အရေးတယူမရှိဘူး”

ခင်မာသိဉ်း မူးမူးနှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ ပြော
ဆိုနေသမျှကို ကျော်သက်နိုင်ကာ ဝုန်းကင်မရာပွင့်ပြီး ဝီဒီယိုရိုက်
နေသည်။

ထိုင်းမှာ တစ်နာရီနီးပါးကြာသွားသလို ဘီယာလည်း
သုံးခွက်ကုန်သွားသည်။ နောက်ဆုံးဘီယာထဲကို အရက်တစ်ဝက်
နီးပါး ရောစပ်ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် အပူလွန်တာ ဘီယာဆိုင်
မှာ မှောက်နေတော့သည်။

စားပွဲပေါ်မမှောက်ခင် သူ့ရင်ထဲမှ မကျေနပ်ချက်များကို
အတားအဆီးမရှိ ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကားများထဲမှာ ကျောင်း
မှာ တာဝန်ရှိဆရာများကိုပါ ထည့်သွင်းပြောဆိုခဲ့သည်။

တိုရာရိုခန့် ရောက်တော့ ခင်မာသိဉ်ကို ပပ၏ ကားပေါ်
တင်ပေးပြီး အိမ်ကိုဖောင်ရို့ ပေးလိုက်သည်။

ခင်မာသိဉ်၏ ဆိုင်ကယ်ကို စိုးဝင်းဇော်က စီးခဲ့သည်။

ပပကားကို ခင်မာသိဉ်တို့ ခြံထဲ မောင်းဝင်ခဲ့သည်။ သိ
ကာဝင်း ကားပေါ်မှာ ကျန်အဖွဲ့သားများ စီးခဲ့ပြီး ခြံတမှာ ရပ်
စောင့်နေသည်။

စိုးဝင်းဇော်က ဆိုင်ကယ်ကို စက်သပ်လိုက်ပြီး အိမ်ဝ
မှာ ရပ်စောင့်နေသည့် ခင်မာသိဉ်၏ မိခင်ကို အပ်လိုက်သည်။

“ခေါ်လေးရဲ့ သမီး ခင်မာသိဉ်က ပပကားပေါ်မှာ”

ပပက ကားပေါ်က ဆင်းပြီး တံခါးခွင့်လိုက်စဉ် ကား
ပေါ်မှာ မခေါင်းနောက်လန်ပြီး ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တိုင်နေသော
သမီးဖြစ်သူကို တွေ့လိုက်သည်။

“တယ်...မိသိဉ် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပွေးနေ့မှာ ဆုံကြ
တာ။ ကိုမှာ စားရင်းသောက်ရင်း ဘီယာမူဆွားတာပဲ”

ပပလည်း ကားထဲက ခင်မာသိဉ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ခင်
မာသိဉ်၏ မိခင်နှင့်အတူ ဝိုင်းတူတွဲရင်း အိမ်ထဲအထိ ပို့ပေးလိုက်
သည်။

“ဒီမှာ သူ့ပုန်း ခေါ်လေး။ သမီးတို့ပြန်ပြီးမယ်”

“သက်သက်ထွေးတို့ အိမ် ပုန်းကျန်ခဲ့လို့ သွားယူမယ်

ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ ဘယ်လိုပွေးနေ့ပွဲ ရောက်သွားရတာလဲ”

“သက်သက်ထွေးနဲ့ နှစ်ယောက်ဆုံမိပြီးမှ ရောက်လာ
ကြတာ”

စိုးဝင်းဇော်လည်း ဆိုင်ကယ်ကို သိပ်ပေးပြီး ပပကား
နှင့် ပြန်ခဲ့သည်။

ခင်မာသိဉ်တစ်ယောက် တစ်ညလုံး မိခင်ဖြစ်သူနှင့်
စကားမပြောနိုင်ဘဲ မူးမူးနှင့် အိပ်မောကျနေတော့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူလည်း အဖြေဆနေကို ထိုင်စောင့်ကြည့်ရင်း
ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးမှ အိပ်ငြိမ်တော့သည်။

မနက်မိုးတော့ ဆူချင်ပေမယ့် ဆူချိန်မရလိုက်။ ခပ်ပွန်း
ဖြစ်သူ၏ မိခင်ဆေးရုံတက်ရသည်ဟု ဇုန်းဆတ်အကြောင်းကြား
လာသည့်အတွက် မနက်ရုနုနုနာရီခန့် သမီးဖြစ်သူကို မိုးထား
ခဲ့ပြီး ဆေးရုံသို့ သွားသည်။

အိမ်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည့် မိခင်နှင့် အမျိုး
နီးစပ်တော်သည့် ဝေတာမှခေါ်ထားသော ခေါ်တင်ညွန့် ရှိသဖြင့်
စားရေးသောက်ရေးနှင့် အိမ်မှုကိစ္စပုန်သမျှ နောင်တံတင်းစရာ
မလို။

ခင်မာသိဉ်လည်း အိပ်ယာမှထပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့
သည်။ မိမိ ညကအပြစ်အပျက်အားလုံး မိခင်ဖြစ်သူ သိသွားခဲ့
သည်။ ဇုန်ပြန်ရမည့်အရေး ဘီယာနှစ်ခွက်လား၊ သုံးခွက်လား

မသိ သောက်ခဲ့ရသည်။ နောက်သုံးခွက်မတန်ခင်မှာပဲ စားပွဲပေါ်
မှောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုမသိလိုက်သောအချိန်များအတွင်း ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို
စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဘာဆိုဘာမှ မမှတ်မိ။ အိမ်ကို ဘယ်သူ
ပြန်ပို့လို့ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းပင် မသိ။

ဘာပဲပြောပြော ဖုန်းပြန်ရလာလို့ အနည်းငယ်စိတ်ပေါ့
သွားရသည်။ ဖုန်းပြန်ရမည့်အရေး မသောက်ချင်တဲ့ဘိယာတွေ
သောက်ခဲ့ရသည်။ ဖုန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့သူတို့ ပုံတွေချက်ပစ်လိုက်
ပြီတု ထင်သည်။ အိမ်မှာ ဘာတွေလုပ်လိုက်လဲတဲ့ ဖုန်းကို ပြန်
မစစ်လိုက်မိ။ သတိမေ့နေသည်။

ကျောင်းရောက်၍ ဆိုင်ကယ်ထားသည့်နေရာမှာ သွား
ထားပြီး ကျောင်းချိန်အနည်းငယ် စောနေသေးသည့်အတွက်
ဆိုင်ကယ်အနီးမှာပင် ရပ်ပြီး ဖုန်းကိုယူကာ စစ်ကြည့်လိုက်သည်။

တင်...သူတွေ့လိုက်သည်က ညတု စိတ်တိုင်းကြမှာ
သူတို့ဘိယာသောက်နေသောပုံများ၊ အားလုံး ဆယ်ပုံခန့်ရှိသည်။
တစ်ပုံက မိမိယုံကြည်ရန်အတွက်တို ခြင်လိုက်သဖြင့် လက်နှင့်
ထောက်လိုက်သည်။

သူ အရက်သောက်နေပုံများ၊ မူးပြီး ထရာ ထရာပ
တွေနှင့် ကျောင်းကို မကျေနပ်ကြောင်း ပြောသည့်အသံများ
ထွက်လာသည်။ သူတို့ရှစ်ယောက် မကောင်းကြောင်း ပြောထား

သည့်အသံများ ရောက်ထားသည်။

အပူးလွန်နေသည့်အချိန် ကျော်သက်မိုင်၏ ရင်ခွင်ထဲ
ရောက်သွားလိုက် ထွန်းမင်းနှင့် အောင်ခန့်တို့၏ ရင်ခွင်ထဲ
ရောက်သွားလိုက် သူတို့လုပ်သမျှ ဘာမှငြင်းဆိုနိုင်ခြင်း မပြုဘဲ
ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေသည်။

မိမိအဖြစ်ကို မိမိမျက်စေ့ခြင်ပင် မကြည့်ပုံအောင်ဖြစ်ရ
သည်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်အထက်တိုင်းကို သူတို့စိတ်တိုင်းကြ ထိတွေ့
ရင်း တတ်ပုံတွေရှိက်၊ ဝိဒိယိုတွေရှိက် လုပ်ထားသည်။

ထိုပုံတွေအားလုံး သူ့မှံထဲ ဝိုထားသည်။ ဝိုထားသူ
က ထွန်းမင်းဖြစ်သည်။ သူ့ထံပို့ရုံမကဘဲ လိုင်းပေါ်မှာတင်လိုက်
ပြီလားတု တွေးရင်း ရင်ထဲတလှင်လှင်ဖြစ်ကာ အေးသတို့က
တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။

သူ့ကျောင်းထဲ ဝင်လာပြီး အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။ လမ်းမှာ ဆုံကြသည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့က
သူ့ကို ဂရုစိုက်ပြီး ဘယ်သူ့ကြည့်မနေ၊ အမှတ်တမဲ့ပင် ရှိနေ
ကြသည်။

“တူး...တော်ပါသေးရဲ့။ တယ်သူမှ သိတဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး”
အတန်းထဲ ရောက်တော့ ပြန်ပြောနှင့် သိတာဝင်က
လွှဲပြီး ကျန်သည် ခြောက်ယောက်ရှိနေသည်။
ထွန်းမင်းတို့ ထိုင်နေရာသို့ ရောက်သွားသည်။

“နင်တို့၊ ငါ့ပူဇော်တန်း၊ နှမချင်း၊ မတမရာလျှောက်လုပ်ပြီး ခွဲဖိလိုက်ထားတယ်မတုတ်လား”

“ဘာစွပ်စွပ်စွဲစွဲ လာပြောနေတာလဲ”

“အဲဒီလိုတွေ ပြန်ချုပ်ပေး”

“ဈာန်လို့ မရတော့ဘူး...လက်လွန်သွားပြီ”

“ဘာပြောတယ်...ဘာလို့ လက်လွန်တာလဲ”

“အခုတင် လိုင်းပေါ်တင်လိုက်ပြီ။ အတန်းရိုင်းဆရာရော ကျောင်းအုပ်ကြီးငါ သိလောက်ပြီ။ နင်ပြောမှ ဒီတိုယ်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေ အသုံးမကျတာ၊ ဒီဗြို့က မိဘတွေ သိတုန်တော့မယ်”

“ငါပြောတာ နင်တို့ရှစ်ယောက်အကြောင်း နင်တို့မကောင်းမှန်း သိရက်နဲ့ ငွေချက်စာကြောင့် ဆရာတွေက ဝစားပေးထားတာကို ပြောတာ”

“ငါတို့မကောင်းတာ မဟဲ့ဘူး။ ဒီတိုယ်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်းကြီးရယ်၊ ဆရာ ဆရာမတွေ သုံးစားမရတာရယ်ပဲ ငါတယ်။ နားထောင်ကြည့်လိုက်ဦး”

“နင်တို့ကို ပြောတဲ့အခါကို ဈာန်ထားတာမတုတ်လား။ ငါ့ပူဇော်တန်း၊ နင်တို့၊ ငါ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဖော်တာတယ်။ ငါ ခဲ့တိုင်းမယ်”

“နင်ပဲအချက်ကွဲမှာ...တုတ်တယ်နော်။ ကျော်သက်

နိုင်၊ စိုးဝင်းဇော် တုတ်လား”

“နေ့စဉ်ပါ...ညက အနင်းလေးတွေ ပြန်ပြီးအရသာခံနေတာ”

“ကဲ...တယ် အရသာခံဦး”

ခင်မာသိမ့်က ကျော်သက်နိုင်ကို ပါးလှမ်းရိုက်လိုက်ပေမယ့် ကျော်သက်နိုင်က ငုံ့ရှောင်လိုက်သည်။

“တေ့...သူ့ဘယ်လိုပြင်းပြင်း ငါတို့သက်သေရိုက်တယ်။ ကောင်းပဲ ငါတို့ရှိရဲ့သားနဲ့ စနိတ်လာကြော့နေတယ်”

“နင်...နင်တို့ ပေါင်းပြီး ငါတို့ မကောင်းကြကြတာ ခဲ့တိုတိုပယ်”

ထိုအချိန်မှာ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးသွားသည့်အတွက် လူစုတွဲသွားကာ ကိုယ်ထိုင်ခုံရှိရာ ထွက်သွားကြသည်။

တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် ကုန်သွားသည်။ ဘာမှထူးခြားမှု မရှိသေး။ ကျောင်းချိန်နီးမှ လိုင်းပေါ်တင်လိုက်သည့်အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများရော၊ ကျောင်းသားများပါ ဝုန်းကို စက်ဝိတ်ထားကြသည်။

စာသင်ချိန်အားသော ဆရာ၊ ဆရာမတချို့သာ အားသည်အချိန် ဝုန်းကို စကားကိုင်ပြန်ကြသည်။ အချို့ဆရာများက တော့ အနားရသည့်အချိန်မှာ နောက်သင်ရမည့်စာကို လေ့လာဖတ်ရှုနေတတ်သည်။

ခင်မာသိမ်အတွက် တံကောင်းခဲ့ပါ။ ထမင်းစားလွှတ်
ချိန်မတိုင်မီ နာရီဝက်ခန့်အရောက် ဆရာကြီးရုံးခန်းမှ ခေါ်သည့်
အကြောင်း ရုံးစာရေးက လာပြောသဖြင့် ဆရာမကို ပြောပြီး
လိုက်ခဲ့ရသည်။

ပထတို့ ရှစ်ယောက်အုပ်စုကတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် မျက်ရိပ်မျက်ကံပြုပြီး အချိတ်အဆက်လုပ်နေကြသည်။
သူတို့မျှော်နှာက စိုးရိမ်သည့်ပုံမဟုတ်။ သဘောကျကျေနပ်နေ
သည့်အမှုအယာမျိုးဖြစ်နေကြသည်။

ဆရာကြီးရုံးခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ကောင်းကောင်း
ဆူပါတော့သည်။ ခင်မာသိမ်က ရှင်းပြသည်။ ဘီယာအတင်း
တိုက်ပြီး မူးနေတဲ့အချိန်မှာပြီး ပြောမိဆိုမိသည့်အကြောင်း
တောင်းပန်သည်။

“အေး... ဝါတပည့်က ဆမှားလုပ်ပြီး တောင်းပန်တယ်
ပေါ့။ ကျောင်းပြင်ပမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာဆိုတော့ ခွင့်လွှတ်လို့ရ
ပါတယ်။ ဒီပေမဲ့ အပြင်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်း
မကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ ဆရာ ဆရာမတွေ မကောင်းတဲ့အ
ကြောင်း ပြောတာတော့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်လို့မရဘူး”

“ကျောင်းရဲ့ပုံရိပ်ကို ထိခိုက်တယ်။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း
က သိသွားရင် ဆရာတို့ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စတွေက အများ
ကြီး။ ဆရာတို့ဘဝတွေပါ ဖျက်သွားနိုင်တာရော စဉ်းစားမိလား”

“နောက်နှစ်တွေမှာ ဒီမကောင်းသတင်းထွက်တဲ့ကိုယ်
ပိုင်အထက်တန်းကျောင်းကို လာအပ်မယ့် ကျောင်းသားရော ရှိ
ပါတော့လော။ နာမည်တောင်းရချင်လို့ အပြိုင်ကြိုးစားနေကြ
ရတာ။ ဝါတပည့်ကြောင့် ကျောင်းပုံရိပ် ကျဆင်းရပြီ”

“ခင်မာသိမ် ပြောထားတဲ့စကားတွေ ဒီသေသေချာချာ
နားထောင်ပြီးပြီလား။ ငွေပျက်နာကြောင့် ဒီကျောင်းသားဆိုတဲ့
ကိုယ်ထိရောက်မောင် ဆောင်နေတယ်။ နှစ်တိုင်းအကောင်ပေးတယ်
တဲ့။ အဲဒီစကားတစ်ခုအဆိုးဆုံးပဲ။ သူ့မိဘတွေ သိရင်လည်း သူ
တို့သားသမီးတွေကို အဆိုးမြင်မှာမတုတ်ဘူး။ မင်းကိုပဲ လက်
ညှိုးတိုင်းတိုးကြလိမ့်မယ်”

“ဒီလို... ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာကြီး”

“မိဘတွေ ကျောင်းကိုခေါ်ပြီး မိဘလက်ထဲ ပြန်ထည့်
လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ဆရာတို့အားလုံး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။
မနက်ပြန် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကျောင်းကိုလွှတ်လိုက်ပါ။ ဝါတပည့်
လိုက်လာချင်လား၊ မလာမှင်လည်း အိမ်မှာနေခဲ့ပေတော့”

ခင်မာသိမ် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကျောင်း
ထုတ်လိုက်ပြီဟု မပြောပေမယ့် ကျောင်းထုတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။
အတန်းထဲပြန်ရောက်လာသည်။

သူ့အတန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် နေ့လယ်စားသောက်ချိန်
ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံ ထည်လာသည်။ သူ လွယ်အိတ်ထဲ

အသံကုန်အော်ရင်း ထည့်လိုက်သည်။

“လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်ပြီး သူ့ကို စိတ်ဝင် စားစွာကြည့်နေသော ဝေတို့ကို ကြည့်ကာ နှင်တို့ နိုင်ပါတယ်။ နှင်တို့ အနိုင်ရလို့ ဖျော်နေကြတယ်ပေါ့...တုတ်လား။ ငါ နှင်တို့ရှစ်ယောက်လုံးကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ဒီတစ်သက် ဝွှံ့မလွှတ်ဘူး”

အသံကုန်အော်ရင်း အတန်းထဲမှ ဦးစွာပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ ပြန်မရောက်သေးသဖြင့် ဘာမှပြဿနာမရှိ။ မိခင်ဖြစ်သူရှိနေလျှင် ညတော်စွကို ရှင်းပြရမည်။ ယခု ကျောင်းမှ ပြန်လာသည့်ကိစ္စကိုလည်း ရှင်းပြရဦးမည်။

ခေါင်းကိုက်၍ ပြန်လာသည်ဆိုလျှင် သည်နေ့အတွက် ရပေမယ့် နောက်နေ့ ကျောင်းထုတ်ခံရသည့်ကိစ္စ သူ မရှင်းပြနိုင်တော့။ သူ မရှင်းပြနိုင်လျှင် ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ဆီ သွားလျှင် အလုံးစုံသိတော့မည်။

ခင်မာသိမ့် ဘာမှစဉ်းစားချင်တော့ လောကကို အနှုံးပေးလိုက်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ပဟ၊ ခင်မျိုးသူ နှင်တို့တစ်တွေကို ငါ့ရောက်ရာဘဝက ပြန်ပြီးလဲစားချေပြမယ်။ နှင်တို့အားလုံးကို ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး”

စိတ်ထဲက ကြားဝါးပြောဆိုရင် မိခင်မကျန်းမာစဉ်က ဆေးခန်းကပေးထားပြီး မသောက်ဖြစ်သည့် အိတ်ဆေးပြားများကို ပုလင်းထဲမှ ယူလိုက်ပြီး သောက်ချပစ်လိုက်သည်။

ဆေးသောက်ပြီးသည့်နှင့် အိပ်ယာပေါ်တက်အိပ်နေလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း အိပ်မောကျသွားသည်။

ညနေ ငါးနာရီခန့်ရောက်မှ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အေးအေးမြင့် မြင့်ရောက်လာသည်။

“ဒေါ်လေး...”

“အေးလာပြီ...”

“ဘယ်လိုလဲ...မပြင်ခင်။ ကျန်းမာရဲ့လား”

“အခုအတတ်ပေါက်တာ...အားချင်းခွဲရတာမို့ မပြန်တဲ့ ပြီးတဲ့အထိ စောင့်နေတာ။ အခု ခွဲပြီးလို့ သတ်သာနေပါပြီ။ မိသိမ့်ရော ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ပြန်ရောက်နေပြီ။ ခေါင်းမူးလို့ အိပ်ဦးမယ်ဆိုပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတာပဲ”

“မိုးပဲချင်တော့မယ်...ညကြမှ အိပ်တာမဟုတ်ဘူး။ သွားနှိုးပြီး ရေချိုးခိုင်းရမယ်”

ဒေါ်အေးအေးမြင့်က သမီးဖြစ်သူကို နှိုးရန် အိပ်ခန်းထဲထပ်သို့ တက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ရေထောဆာဖြင့် တွန်းပြီးဝင်လိုက်သည်။

“မိသိပ်...သမီး ထတော့။ ညကြမှ ပြန်အိပ်”

အနန်းဝတ်ဝတ်သည်နှင့် အသံပြုကာ နှိုးပေမယ့် တုတ်တုတ်မလှုပ်။ ထို့ကြောင့် ကုတင်ဘေးဝင်ထိုင်ပြီး လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

“တင်...ဘယ်လိုပါလိမ့်”

အေးစက်ပြီး မာတောင်နေသည်ကို သိလိုက်သဖြင့် လက်ကို ယောင်ြီးလွှတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ အသေချာကြည့်လိုက်သည်။

“တင်...ညီမိလေး အသက်မရှူတော့ဘူး။ သေပြီလားမသိဘူး”

“ဒေါ်လေး...ဒေါ်လေး အပြန်လာပါဦး”

ဒေါ်ထွေးတင်လည်း အောက်ထပ်မှ အပေါ်သို့အမြန် တက်လာသည်။

“ဟာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟူမ”

“ဒေါ်လေး မြေး မလှုပ်တော့ဘူး။ သူ တယ်အချိန်က အိပ်တာလဲ”

နေ့ခင်းထမင်းစားကျောင်းဆင်းချိန် ခေါင်းကိုက်လိုပြန်လာတာ။ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုရင် ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးကို အစာခံပြီး သောက်လိုက်လို့ အခေါ် ပြောလိုက်တယ်”

“နေမကောင်းတာလား...။ တကယ်ပဲ ခေါင်းကိုက်လို့

လာ။ တင်...ဒီ...ဒီရလင်း”

“ဟာပုလင်းလဲ...ဟူမ”

“ဒါ ကျွန်မကို ဆေးခန်းကပေးထားတဲ့ အိပ်ဆေးတွေ၊ တစ်ခါမှ မသောက်ဖြစ်လိုက်ဘူး။ သယံလေးငါးလုံးလောက်ရှိမယ်။ လွှင့်ပုပ်မယ်လုပ်ထားတာ။ ဘယ်လိုတွေ့သွားလဲ မသိဘူး”

“ဆေးက သိပ်မများဘူး မတုတ်လား”

“စောစောသိရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့...ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်လေး ပြောတဲ့အတိုင်းဆို နေ့ တစ်နာရီလောက်က အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတယ်ဆိုတော့ ငါနာရီ ခြောက်နာရီလောက်ကြာနေပြီ။ ဖြစ်ရလေ...သမီးရယ်။ ဘယ်လိုခံစားချက်ကြောင့် အခုလိုလုပ်ရတာလဲ...တီး...တီး”

ဒေါ်အေးအေးမြင့်လည်း အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သည့် သမီးအလောင်းကို အားရပါးရဖက်ခိုနေသည်။ ဝိညာဏ်အရမောက်မှ နာရေတိစ္ဆကို စိစဉ်ရတော့သည်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ကျောင်းတက်ချိန်အတွင်း ဒေါ်ထွေးတင် ရောက်လာပြီး ခင်မာသိမ့် သေဆုံးသွားပြီမို့ ကျောင်းကိုလာအသိပေးကြောင်း ပြောသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကလည်း အတိုင်းမသိ ဝမ်းနည်းပါကြောင်းနှင့် ရက်လည်ပြီးပါက ကျောင်းသို့ တစ်ခေါက်မျှလာခဲ့ပါရန် ဖွဲ့ကြားလိုက်သည်။

သတင်းပေးရန် လာခဲ့မိပြီးပည်တု ပြောကြားခြင်း မရှိဘဲ
သေဆုံးသူ၏မိခင်ကို ကျောင်းသို့လာခဲ့ပါရန် မှာကြားသော ဆရာ
ကြီးစကားကြောင့် စိတ်ထဲ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ နာရေးသတင်း
သွားပြောခဲ့သည် နေထွေးတင် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဆရာကြီးတို့ လာဦးမယ်တဲ့လား”

“လာမယ့်အကြောင်း တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ ရက်လည်
ပြီး တစ်ရက်လောက် တူမကြီးကို ကျောင်းလာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်
သေးတယ်”

“သမီးနဲ့ကျောင်းနဲ့များ တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား”

သမီးအလောင်းကို သင်္ကြံတံပြီး နောက်နေ့ အိမ်ကိုရုမ်း
လင်းရင်း ခင်မာသိမ့်အခန်းထဲ ပါဝင်ရင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ခင်မာသိမ့်၏ ဝန်အား သိမ်းထားသည်ကို
တွေ့သဖြင့် ယူပြီး ဇွဲပြိုကြည့်လိုက်သည်။

“တင်...သူ ဘီယာတွေသောက်တဲ့ညက အကြောင်း
တွေ ရိုက်ထားတာပါလား”

ဆိုဆိုပေါင်းစပ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသလို ကျောင်းက
ဆရာ ဆရာမတွေအကြောင်း ခင်မာသိမ့်ပြောဆိုထားသည်ကို
လည်း ကြားရသည်။

ထို့ပြင် သမီးဖြစ်သူအား ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကာ
ဣန္ဒြေစော်ကားနေသော ကျောင်းသားများကိုလည်း မမြင်ချင်ဘဲ

မြင်တွေ့နေရသည်။

ထိုနေ့ကအကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားသည့်ပုံနှင့် ဇွဲ
ဒီလိုဟိုသာ မိခင်ဖြစ်သူ မြင်လိုက်ရသည်။ ခင်မာသိမ့် ရိုက်ထား
သော ပပတို့အုပ်စုခွဲ အနိုင်ကျင့်ကြသည့်ပုံများကို မမြင်လိုက်ရ။
ကျော်သက်နိုင်က ဝန်းလက်ထဲရောက်လာသည်နှင့် ဗျက်ပစ်လိုက်
ပြီဖြစ်သည်။

ထိုအပြစ်တော်သည့်ပုံများနှင့် တေ့အုပ်စုအုပ်ဆရာကြီး
အသိကထားပြီး ဝင်ကဋ္ဌက်က ဆရာ ဆရာမတွေ မကောင်းကြောင်း
ပြောထားသောပုံများကြောင့် သမီးဖြစ်သူ လူ့လောကထဲမှ ထွက်
ခွာသွားခြင်းကို တွေးမိသွားသည်။

ထိုပုံကို ရိုက်ထားသည်ကျောင်းသားက လိုင်းပေါ်တင်
လိုက်သည်အတွက် ဆရာကြီးသိရှိသွားပြီး အလှူအကြမ်းခံခြင်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

သမီးဘေးမှာ ဝိုင်းထိုင်နေသည့် လူငယ်များ တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက် ဖတ်ရှုမ်းနမ်းရှုံ့နေသည့်ပုံများ အမှူးလွန်ပြီး ထုတ်
သမျှ ရှောင်ရှားနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ အနိုင်ကျင့်ချစ်ကိုင်း အနိုင်ကျင့်
နေကြပုံကို အသေအချာရိုက်ယူထားသည်။

ဒေါ်အေးအေးမြင့်လည်း သမီးအိမ်စေားစေားသာကပြီး သေ
ဆုံးသွားရသည့်အကြောင်းအရာ၏ သေဘုရားကို တွေ့လိုက်ပြီ
ဖြစ်သည်။

ရဲတိုင်းရဲကောင်းမလာတော့ စဉ်းစားသည်။ သမီးလည်
သေပြီးပြီ။ အပုန်းကို ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ သည်းခံနေတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့် စိတ်ဆိုးဒေသထွက်ခြင်းကို
အနည်းငယ်ပြေလျော့နိုင်သလိုရှိသွားသည်။ ဘာမှမစဉ်းစားတော့
ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဒီပေမဲ့ ညရောက်တော့ အိပ်ယာပေါ်မှာ ဖျတ်လုံးကြောင်
ပြီး သမီးအကြောင်းပဲ ထပ်ကာထပ်ကာတွေး ရှသည်။

သူ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကျေအေးလိုက်လျှင် သမီးဖြစ်သူ၏
အရှက်သိက္ခာက လူတွေပီးစပ်ထဲမှာ ပြောစရာကျန်နေတော့မည်။
သမီးအနိုင်ကျင့်ခံရတာဖြစ်ကြောင်း လူတွေသိအောင် ဖော်ထုတ်
ရမည်။

အပြစ်လုပ်သူတွေ ဥပဒေအဆုံးအမ ခံယူစေရမည်။
ဒေါ်အေးအေးမြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး မနက်ဖြန် ကျောင်းကိုသွား
၍ ဆရာကြီးနှင့်တွေ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

သမီးဖြစ်သူ သင်္ကြိုတ်သည်နေ့က ရောက်လာသည်
သမီး၏ သူငယ်ချင်း သက်သက်ထွေးကလည်း စားသောက်ထိုင်
ကို သွားရခြင်းအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ခပ်စာသိမ့်က အခွင့်
ကြံ့တိုင်း ကျောင်းသားအချင်းချင်း အနိုင်ကျင့်ခိုလ်စွာနေသည်ပုံ
များကို မှတ်တမ်းယူထားကြောင်း ပြသနာဖြစ်သည်နေ့က

ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်နေသော ကျောင်း
သားအုပ်ဂဏား ဝုန်းနှင့်ခိုရိုက်နေသည်ကို တွေ့သွားပြီး ဝုန်းကို
လုယူကာ ဆိုင်မှာလာယူရန် ချိန်းခဲ့သည်။

ဝုန်းယူရန် ချိန်းဆိုသောအချိန်သွားခဲ့ရာမှ ဝိုင်း၍ အနိုင်
ကျင့်သည်ကို ခံခဲ့ရပုံအကြောင်း ဒေါ်အေးအေးမြင့်ကို သက်သက်
ထွေးက အကျဉ်းရုံးမှ ပြောပြခဲ့သည်။

သမီး၏ နာရေးရက်လည်ပြီး နောက်နေ့ ဒေါ်အေးအေး
မြင့် ကိုယ်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်းသို့ သွားပြီး ကျောင်းအုပ်ဆရာ
ကြီးနှင့် တွေ့သည်။

ဆရာကြီးက ခပ်စာသိမ့်ပြောသည့် စကားမှာ စွပ်စွဲလုပ်
ကြံမှုသာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ပြောသည့်အတိုင်း မတုတ်ကြောင်း၊
သူတို့ကျောင်းသိက္ခာကျသင်းမှုအတွက် တာဝန်ရှိ၍ တာဝန်ယူ
ပေးရန် ပြောဆိုလာပါသည်။

လူသိရှင်ကြား၊ တောင်းပန်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုတောင်းပန်
စကားကို မှတ်တမ်းယူ၍ လိုင်းပေါ်တင်ကာ ဖြန့်ဝေမည်ဟု ဆို
လာသည်။ ဒေါ်အေးအေးမြင့်ကလည်း အနိုင်ထက်ကျင့်နေကြသည့်
ကျောင်းသားများအကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုတိစ္စကျောင်းမှာ မရှိကြောင်း အားလုံး အေးအေး
ချမ်းချမ်းနှင့် စာကြိုးစားသော ကျောင်းသားများသာ ရှိကြောင်း
ပြင်းဆိုပြောကြားလေသည်။

ကျောင်းပြင်ပမှာဖြစ်တဲ့ကိစ္စက ကျောင်းတွင်းအကြမ်းဖက်မှုနှင့် မဆိုင်ကြောင်း၊ သောက်စားမှုရစ်ပြီး မိန်းကလေးတွေ အနေအထိုင်မတတ်လို့ အခုလိုဖြစ်သွားပုံရကြောင်း ဆရာကြီး ပါးစပ်က ပြောလာသဖြင့် ဒေါ်အေးအေးမြင့် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ကာ ဘာမှတောင်းပန်စရာမရှိဘူး။ ကျောင်းက တာဝန်ယူရင် ရဲတိုင်းပြီး ပြဿနာဖြေရှင်းမည်ဟု ပြောဆိုကာ ဆရာကြီးရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်အေးအေးမြင့်လည်း ဆရာကြီးထံမှ ပြန်ရောက်ပြီး စိတ်ဆိုးခြင်းအနည်းငယ်လျော့ပါးသွားသည်ပို့ ရဲခန်းသွားမည့် ဆုံးဖြတ်ချက်အစား၊ ဥပဒေအကြောင်း နားလည်သိကျွမ်းမည် သူငယ်ချင်း ဒေါ်ပဝလှိုင်နှင့် တိုင်ပင်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

သို့ကြောင့် ဒေါ်ပဝလှိုင်ထံ ရုန်းဆက်ကြည့်လိုက်သည်။ အလွယ်ကူဆက်အသွယ်ရခဲ့သော်လည်း အမှုကိစ္စတစ်ခုနှင့် နယ်ရောက်နေကြောင်း နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာမှ ပြန်လာမည်ပို့ သူ့လာတဲ့အချိန်အထိ စောင့်ရန် ပြန်ပြောသည်။

ဒေါ်အေးအေးမြင့်လည်း ဘာမှလုပ်၍မဖြစ်တော့ဘဲ ဥပဒေအရာရှိဖြစ်သူ သူငယ်ချင်း ပြန်လာမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဝင်မာသိမ့်၏ နာရေးရက်လည်ပြီး နှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ ဝင်မျိုးသူတစ်ယောက် ရေချိုးသည့်ခလားထဲမှာ ရေနစ်သေ

ဆုံးခဲ့ရသလို သိတာဝင်းနှင့် အောင်ခန့်တို့လည်း ထိုမနက်ပိုင်းမှာပင် ကားရှေ့မှာ သရဲမကို တွေ့ပြီး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ သိတာဝင်း သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

အောင်ခန့်တစ်ယောက် လက်ကျိုး ဖေါင်းကွဲပြီး မေးရုံအရေးပေါ်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

သူ ရောက်တတ်ရာရာ အတွေးနယ်ချဲ့စဉ်းစားနေရာမှ မေးရုံအပြင်ထွက်ပြီး စားစရာသွားဝယ်နေသော အစ်ကိုဝင်းကွဲ ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် အတွေးစကို ပြတ်သွားရသည်။

“အစ်ကိုသွားတာ တစ်နာရီခွဲလောက် ကြာသွားတယ်။ ဘယ်တွေ့ရောက်သွားလဲ”

“ဘယ်မှမရောက်ဘူး။ ညစာထမင်းကို ဝယ်မလာတော့ဘူး။ ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်စားခဲ့တယ်။ ထမင်းစားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နာရီဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းလိုက်သေးတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ အကြာကြီးထိုင်နေတာထက်စာရင်း အခုလိုအချိန်ဖြုန်းပြီး နောက်တစ်နာရီလောက်ဆို ဒိပ်တော့မယ်”

“လူနာလာစောင့်ပါတယ်ဆိုမှ လူနာနား မရှိဘဲ...လစ်ထွက်နေတယ်”

“ကဲ...ဘာအလိုရှိသေးလဲ၊ အပေါ်အပါးသွားရှောင်လား”

“ဘာမှမလိုပါဘူး။ ရေပဲဝက်တယ်။ အပေါ်အပါးလည်း သွားပြီးပါပြီ”

“အေး...မနက်မှ ငါ့သွားသွန်တော့မယ်။ အခု စာစောင် ထိုင်ဖတ်လိုက်ဦးမယ်”

“အစ်ကို အိပ်မယ်ဆို တိုဘတ်ကုတင်လွတ်နေတယ်။ အဲဒီအပေါ်တက်ပြီး အိပ်ပေါ့”

“တိုဘတ်ကုတင်က အခြေအနေဆိုးတယ်ထင်တယ်။ စောစောက အရေးပေါ်ဖြစ်လို့ ဆရာတွေ ဝိုင်းလာသေးတယ်။ အခု ဆေးထိုးပေးလိုက်လို့ အိပ်ပျော်သွားပြီထင်တယ်”

“လိုက်ကာ ကာထားတာဆိုတော့ အရေးပေါ်ဖြစ်နေတာလို့ ငါလည်း ဝင်လာကတည်းက ထင်လိုက်တယ်”

“ကားမှောက်ထားတာ အစ်ရာအတော်ပြင်းတယ်လို့ ပြောသံကြားတာပဲ”

ထင်ထားသည့်အတိုင်း မှေးတနဲ့အိပ်ပျော်ကာပေပ်ရိုသေးသည်။ တစ်ဖက်ကုတင်မှ လူနာဆုံးသွားပြီမို့ ကြိတ်ခိုသံရော စကားပြောသံများပါ ကြားရသည့်အတွက် အောင်ခန့် နိုးလာသည်။

လူနာစောင့်လာသည့် အစ်ကိုကတော့ တစ်ဖက်ကုတင်ပေါ်မှာ အိပ်မောကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ခဏနေတော့ အလောင်းကို လာသယ်ထုတ်သွားသည်ကို သိလိုက်သည်။ ထိုကုတင်မှာ လူရှင်းသွားသော်လည်း လိုက်ကာများကို မဝယ်သေးဘဲ ကုတင်ကိုကာလျှော်အတိုင်းရှိနေသည့် အခန်းထဲမှာ ကုတင်လေးလုံးရှိပြီး ကုတင်နှစ်လုံးမှာ လူနာ မရှိ

တော့။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်အစွန်ဆုံးကုတင်နှင့် အောင်ခန့် ကုတင်နှစ်လုံးသာ လူနာနှင့် လူနာစောင့်ပို့နေသည်။

စိုးရိမ်ရသောလူနာကို လူနာစောင့်နှစ်ယောက်အိပ်စောင့်ခွင့်ပြုထားသလို အနည်းငယ်သက်သာသောလူနာဆိုလျှင် လူနာစောင့်တစ်ယောက်ကို စောင့်ခွင့်ပြုသည်။

အချိန်က ဆယ့်တစ်နာရီခွဲပြီး အစွန်ဆုံးကုတင်မှ လူနာနှင့် လူနာစောင့်လည်း ပြန်အိပ်ပျော်ကုန်ပြီထင်သည်။ စကားသံရော လှုပ်ရှားသံပါ မကြားရတော့။

အောင်ခန့်က ပြန်အိပ်မပျောက် မျက်လုံးကြောင်နေသည်။

“ရှုပ်...ရှုပ်...ရှုပ်”

အိပ်မပျော်သော်လည်း မျက်လုံးကို မှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားနေစဉ် ဘေးနားမှ ခြေသံလိုလိုကြားလိုက်သည့်အတွက် မျက်လုံးပွင့်သွားသည်။

“တင်...သ...သရဲ”

သူ့ကုတင်နှင့် လိုက်ကာ ကာထားသော ကုတင်တေးမှာ ဆံပင်တားလျှားချွေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးသွေးတွေပေကျနေသည့် သရဲမကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လိုက်သည်။

သူ့အသံထွက်ပြီး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်အော်လိုက်သည်နှင့် ရုပ်နေသော သရဲမ ပျောက်သွားသည်။

တိတ်ဆိတ်သောအခန်းထဲမှာ အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံက လွဲပြီး ဘာသံမှ မကြားရတော့။ သရဲမလည်း ပျောက်သွားပြီ ဆို စိတ်ချလက်ချအိပ်မည်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ဗွတ်...”

သူ့အစ်ကိုလမ်းကွဲ အိပ်သောကုတင်မှ လှုပ်ရှားသံကြောင့် အသံထွက်လာသဖြင့် ခေါင်းစောင်းပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“တာ...အစ်ကိုမောင်တင့်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘယ်သူပါလိမ့်”

မက်လက်အနေအထားမှ သူ့ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လှည့်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းလှည့်နေသော ထိုလူကို အသေ အချာပြင်လိုက်ချိန်မှာတော့ အောင်ခန့် မျက်လုံးပြူးကျယ်လာ သည်။

“ကျော်လင်း...ကျော်လင်း”

“ငါ့ကို မမြောက်နဲ့ကွာ။ ငါ...ငါ ကြောက်တယ်။ ငါ့ ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

ကျော်လင်းက သူ့ဘက်သို့ အိပ်လျက်က စောင်းလှည့် လိုက်သည်။

“တာ...ကျော်ကျော်လင်း...ကြောက်”

ကျော်လင်း ရုပ်ခန္ဓာမှနေပြီး ကြောက်စရာအရှိပေမီ အ ရေတင်သည့် အရိုးစုသရဲကြီးပုံ ပြောင်းသွားသည်ကို အသိအပြင်

တွေ့လိုက်သဖြင့် ပါးစပ်မှ အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ မျက်လုံးမှိတ် ပစ်လိုက်သည်။

“အောင်ခန့်...အောင်ခန့်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုမောင်တင့် အသံလိုလိုကြားလိုက်သည့်အတွက် မျက် လုံးစွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် တစ်ခက်ကုတင်ပေါ်မှာ ထထိုင်နေသော ကိုမောင်တင့်ကို တွေ့လိုက်သည်။

စောစောက ကျော်လင်း အဖြစ်ကနေ သရဲကြီးပြောင်း နေသောပုံကို အသေအချာမြင်လိုက်သည်ဆို အစ်ကိုမောင်တင့် ခေါ်နေသည်ကိုပင် အခြေမပေးနိုင်ဘဲ အသေအချာစိုက်ကြည့်နေ မိသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ...မင်း ယောင်နေတာလား။ မင်း အသံလိုလို ကြားလိုက်လို့ နိုးလာတာ”

“ဘာမှမတုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုနိုးလို့ နိုးလာတာ။ ဘာ ဖြစ်လဲ ပြန်စဉ်းစားနေတာ”

“ငါကလည်း မင်းအော်သံလိုလိုကြားလို့ နိုးလာတာ”

“အဲဆို ကျွန်တော် နာလို့ ညည်းတာလား။ ယောင် ပြီးစကားပြောမိတာလား တစ်ခုခုဖြစ်မှာပဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုလည်း စိတ်ချလက်ချပြန်အိပ်တော့ မယ်။ မင်းလည်း အိပ်တော့”

“တိုဘက်ကုတင်က လိုက်တာကြီး ဘာလို့တာလား

တာလဲ”

“မထီဘူး”

အောင်ခန့်လည်း အခြစ်အပျက်ကို ရှင်းမပြချင်သဖြင့် မထီဘူးဟု ပြောလိုက်သည်။ ကိုမောင်တင်လည်း မစပ်စုတော့ဘဲ မျက်လုံးငိုတိုပြီး ပြန်အိပ်နေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ အောင်ခန့်လည်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက် နှစ်နာရီခန့် သီသွားချင်သဖြင့် နိုးလာသည်။ သူ့ဘေးမှာ လူတစ်ယောက် အိပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ကိုမောင်တင် သည်ဘက်ကုတင်သို့ ကူးလာပြီး အိပ်သည်ထင်လိုက်သည်။

ကိုမောင်တင် ကုတင်တိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုမောင်တင်က အိပ်စောကျနေသည်။ သူ့ဘေးက လူက သူ့ကို ကျောပေးပြီး စောင်းအိပ်နေရောက တပြည်ပြည်လှည့်လာသည်။

“တာ...ကျော်လင်း”

“တာ...သရဲ သရဲ”

ဘေးက ကျော်လင်း သရဲအပြင် ခြေရင်းတက်မှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းပေနေသော သရဲမ ရပ်နေသည်ကိုပါ မြင်ရပြန်သည်။ တပြည်ပြည်၊ ခေါင်းခုံ့နေသော သရဲမခေါင်းကြီးမော့လာသည်။ ဇင်မာထွေး မျက်နှာတို မြင်လိုက်သည်။ လည်ပင်းမှသွေးတွေ ပန်းထွက်ပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်လာစင်ကုန်သည်။

“အား...သရဲ...သရဲ”

ကျော်လင်းကလည်း ကုတင်ဘေးထိုင်သွားပြီး သူ့ဘက်သို့လှည့်၍ ရပ်နေသည်။ သူ့တစ်ဖက်ဘေးမှာ သရဲတစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်သည်။

“တင်...ခင်...ခင်...မာသိမ့်”

သူတို့တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အောင်ခန့်ဘေး နှစ်ဖက်နှင့် ခြေရင်းဘက်မှာ ပေါ်လာပြီး တောင့်တောင့်အနေအထားနှင့် ရပ်နေကြသည်။

“ဇီတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ နင်တို့ကို သေစေချင်တဲ့ သဘောနဲ့လုပ်တာ မတုတ်ရပါဘူး”

ခြေရင်းက သရဲမ ဇင်မာထွေးလည်း ကုတင်ပေါ် ခြေနှင့်မထီဘဲ တစ်တောင်ခန့်အမြင့်မှာ ရပ်လျက် အောင်ခန့်အနီးသို့ တိုးလာနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မျက်လုံးအပြူးသားဖြစ်နေသော အောင်ခန့် မျက်ဖြူလန်သွားပြီး နှလုံးခုန်ရပ်ကာ ကုတင်ပေါ်သို့လဲကျသွားတော့သည်။

အောင်ခန့်လည်း အကြောက်လွန်ကာ နှလုံးအခုန်မြန်ပြီး အသက်ရှူရပ်သွားတော့သည်။

အောင်ခန့် ရပ်မျက်စင်ချွတ်သေဖုံးနေသည်ကို မနက်လေးနာရီခန့်မှ မောင်တင် သိရှိလိုက်တော့သည်။

တာဝန်ရှိသူများကို အပြေးအလွှားလိုက်အကြောင်းကြား
လိုက်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးစစ်ချက်ယူပြီး နှလုံးသွေး
ကြောပေါက်ပြီး သေဆုံးကြောင်း ပုတ်ချက်ရေးသွင်းလိုက်ပြီး
အအေးခန်းသို့ အလောင်းကို သယ်ယူသွားတော့သည်။

နှစ်ရက်အတွင်း ခင်မျိုးသူ သိတာဝင်းနှင့် အောင်ခန့်
တို့ သေဆုံးသွားသည့်အတွက် ကျန် ငါးယောက် အကြောက်
လွန်ကာ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြသည်။

သူတို့ငါးယောက် ထွန်းမင်း၏ စားသောက်ဆိုင်မှာ ည
နေ မြောက်နာရီနောက်ပိုင်းတတည်းက ဆုံကြသည်။

အရက်ရော ဘီယာပါ မှာသောက်နေကြသည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေ အရာရာကို ပေါ့ပေါ့ဆဆတွေ
ပြီး လျှောက်လုပ်လိုက်တာ အခု ကျော်လင်းတို့သုံးယောက်
သေသွားရသလို ငါတို့ထဲက သုံးယောက်လည်း နှစ်ရက်အတွင်း
မှာ သေတုန်ပြီ”

“အခုမှ လျှောက်လွှဲချပြီး ခေါင်းရွှောင်မနေနဲ့။ အားလုံး
အတူတူပဲတာ...”

“မတူပါဘူးကွာ...ပပနဲ့ မြနှင်းဖြူက အခြံတမ်းသွေး
ဆူတယ်။ သွေးဆူပြီး အစလိုက်ဆွဲတယ်။ သူတို့စေညွှန်ရာ
နောက် ငါတို့က လိုက်ကရတယ်”

“နင် ဘာပြောတာလဲ။ ငါတို့က သွေးဆူတယ် တုတ်

လာ။ ကြည့်လည်း ပြောပါဟယ်”

“ငါ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောတာ။ မြစ်ငြိတော့ဆို ဗပက ၈
တာပဲ။ ပါးစပ်တင်မက လက်ကပါ ပါသေးတယ်မတုတ်ဘူးလား”

“တော်ပါ...စိုးဝင်းတော်ရာ။ မြစ်ငြိမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ
အပြစ်ပြောမနေနဲ့တော့။ ရှေ့ဆက်ပြီး ငါတို့ပြုသောနာတွေ ရင်
ဆိုင်ခြေရင်းရဦးမယ်”

“ဟ...ဘာလုပ်ထားလို့ ရင်ဆိုင်ခြေရင်းရမှာလဲ”

“မင်း...သိပြီးသားမတုတ်လား။ ခင်မာသိဉ်းကိစ္စလေး။
သူ့အမေက ရဲတိုင်မယ်လို့ ဆရာကြီးကို ပြောသွားတယ်တဲ့။
သူ ရဲတိုင်ရင် မင်းရော ငါရော ထွန်းမင်းရော မိန်းကလေးကို
တိုယ်ထိလက်ရောက်ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့အတွက် ထောင်ကျမှာ
သေချာပေါက်ပဲ”

“အခု...ခင်မာသိဉ်း အမေ သွားတိုင်းပြီလား”

“မတိုင်သေးလို့ ရဲလာမခမ်းသေးတာပေါ့”

“အဲဒါတော့လို့တိုင်နေမှာလဲ။ ခင်မာသိဉ်းအမေနဲ့ သွား
ဆွေးနွေးကြမယ်။ ဧပြီပြေလည်လည်ဖြစ်မလာရင် တစ်ခါတည်း
လက်စတုံးပစ်လိုက်မယ်”

“အပြောက သိပ်လွယ်တာပဲ။ သူ့အိမ်မှာ ခင်မာသိဉ်း
ရဲ့အမေတစ်ယောက်တည်းရှိမှာမှ မတုတ်တာ။ မိသားစုရှိပြီးမှာ
ပေါ့”

“အိဆို...တယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နေဦး...ခင်တာသိတဲ့အိမ်မှာ သူ့အဖေ ခရီးသွားနေ တယ်။ သူ့သမီးရဲ့နာရေးရက်မှာ ပြန်လာလို့မရလို့ ရောက်မလာ သေးဘူး။ သူ့အဖေရဲ့အမျိုးတွေနဲ့ ထမင်းချက်အဖေကြီးပဲရှိ တယ်။ သူ့အဖေရဲ့အမျိုးတွေက သူတို့နဲ့အတူ မနေဘူး။ နာ ရေးရက်လည်ပြီး ပြန်သွားမှာပဲ”

“မင်းက...တယ်လိုသိနေတာလဲ”

“နာရေးရက်လည်တဲ့နေ့က ငါ အခြေအနေအကဲခတ် တဲ့အနေနဲ့ အေးထွန်းနဲ့အတူ ရောက်သွားခဲ့သေးတယ်။ အေးထွန်း က သူ့အဖေနဲ့ သိတော့ သတင်းမေးတဲ့အနေနဲ့ နာရေးသွား တာ ငါ့ကို အတော်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်လို့ပါသွားတာ သိပ်မကြာပါဘူး။ နာရီဝက်လောက်ပဲ ကြာတယ်”

“မင်း...သွားတာ ငါတို့တောင် မသိဘူး”

“စကားလည်း မစပ်မိဘူး။ အကြောင်းကိစ္စလည်း မရှိ တူးဆိုတော့ မပြောမိတာပဲ။ အခုတော့ အကြောင်းကိစ္စရှိလာပြီ မတုတ်လား။ ငါ သိထားတာပြောပြတာပဲ”

“ဒီလိုလုပ်မယ်။ ကိုးနာရီလောက်ဆို အိမ်ထဲဝင်လို့ အတော်ပဲ။ ရဲမတိုင်မီ တောင်ပန်ကြမယ်။ အဲဒီလိုမှ ဖြစ်မလာ ရင် တစ်ခါတည်း နှုတ်ပိတ်ခဲ့မယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် ထမင်းချက်အဖေကြီးက ရဲတိုင်မှာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှ လူသတ်မှုပါ ထပ်တိုးလာလိမ့်မယ်”

“အဓိကက အဲဒီအတွားကြီး ရဲမတိုင်ဖြစ်ဖို့ပဲ။ အတွား ကြီးကို ရှင်းဖို့ အကြောင်းဖြစ်လာရင် ထမင်းချက်အဖေကြီးကို ပါ ရှင်းပစ်တန် ရှင်းပစ်ရမယ်”

အရက်ဝင်သွားပြီဆိုတော့ အားလုံးသွေးဆူတုန်သည်။

“အကုန်သွားမှာလား...”

“ပပရဲ့ကားနဲ့ ကျော်သက်နိုင် လိုက်သွား”

“ငါ့ရယ်...စိုးဝင်းဇော်ရယ် မြှောင်မြှောင်ရယ် တစ်ကားနဲ့ သွားကြမယ်”

ထွန်းမင်းက အစီစဉ်ချပေးနေသည်။

“အခုမှ ရှစ်နာရီခွဲပြီးရုံပဲရှိသေးတယ်...ကိုးနာရီမှဆို နာရီဝက်လောက် အချိန်ရသေးတယ်...ဆန္ဒရှိတာမှာကြလေ”

“ဟော်ပြီ။ ရေချိန်ကိုက်နေပြီ။ ထပ်ချရင် သွားနိုင်တော့ မှာ တေ့တ်တူး”

ခဏအကြာ ကားနှစ်စီးပေါ် အသီးသီးတက်ပြီး ခင်မာ သိမ့်တို့အိမ်ဘက်သို့ မောင်းထွက်လာကြသည်။

မိုးလေးတစ်စွဲရွာချလာသည်။

ကားထွက်သည်မှမကြာသေး။ ကားမောင်းနေသော ကျော်သက်နိုင်ရော၊ ပပပါ နာခေါင်းမှာ ဝှစ်ဝှစ်ဖြစ်လာသည်။

“ပုပ်တောင်နေတာပဲ...မှန်တွေချလိုက်”

“မိုးရေတွေ ဝင်ကုန်မှာပေါ့...”

“ပပ...ပပ...နောက်...နောက်”

ကျော်သက်စိုက်က နောက်ကြည့်မှန်ကီကြည့်ပြီး ထိတ်ထိတ်ပြာပြာလအော်သည်။

ပပက ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် နောက်ခန်းမှာ ကျော်လင်းနှင့် ခင်မာဆိပ်တို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် လူလိုပုံစံမှ သရဲများအသွင်ပြောင်သွားသည်ကို မြင်နေရသည်။

“မမြောက်ပါနဲ့... ဝါတို့ကို မမြောက်ပါနဲ့...”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

“တာ...သွေး...သွေး...သွေးတွေ...”

လေကကားမှန်တစ်ခုလုံး သွေးများစီးကျလာနေသဖြင့် ရွေ့ကိုကောင်းကောင်းမမြင်ရတော့...

ထိုစဉ်မှာပဲ တစ်ကိုယ်လုံးသွေးများဖြင့် ဝိဂ္ဂုနေသော ဝင်မာထွေးက ကားအဝိုင်းစက်ရုံးပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

သရဲကျော်လင်း၏လက်ကြီးက ကျော်သက်စိုက်၏ လည်ပင်းကို ဆွဲညှစ်နေသည်။ အပုပ်ရေများဖြင့် ဝိဂ္ဂုနေသော လက်ကြီးကြောင့် ပုပ်တောင်နေသည်။

ပပတို့လည်း ခင်မာသိဋ္ဌိသရဲက နောက်မှဆံပင်တွေ တဲ့ ဆွဲနေသည်။

“ပုန်း...”

ကားကဆွဲချင်ရာ ဆွဲသွားပြီး သစ်ဝပ်ကြီးကို ဝင်ဆောင်ပြီး ရုပ်သွားသည်။

လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် ပပတို့ကား သစ်ပင်ကိုဝင်ဆောင်ပြီး ရုပ်သွားသလို ကားပေါ်ကနှစ်ယောက်လည်း အကြောက်လွန်ပြီး အသက်ထွက်သွားကုန်ပြီဖြစ်သည်။

ထွန်းမင်းတို့ကားက အိမ်နားရောက်သည်အထိ မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှ မကြုံရသေး။ အိမ်နားရောက်လာပြီဖြစ်သော်လည်း ပပတို့ကား ရောက်မလာသေးသည့်အတွက် ဆက်သွားသေးတဲ့ ရုပ်စောင်နေသည်။

လမ်းကအတွေ့တစ်ခုခပ်နေသဖြင့် နောက်ကားမီးရောင်ကို မ်ဝေးဝေးအထိ မမြင်ရ ။

“ဘယ်နားမှာ ကျန်နေခဲ့တာလဲ။ ဆယ်မိနစ်တောင် မဟော်ရတဲ့လမ်းကို ဒီလောက်ကြွားပြီး ကျန်ခဲ့ရမှာမရှိဘူး...”

“ဆယ်လိုလုပ်မလဲ... မြန်လှည့်ပြီး ကြည့်မလား...”

“ကားစက်ပျက်လို့လား... ခေထစောင့်ဦးမယ်...”

“ဟို...ဟို...မှာ...သ...သရဲ...”

လမ်းဘေးမှရပ်ပြီး သူတို့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော သရဲမ

ကို မြင်လိုက်သည်။ အမှောင်ရိပ်မှ ရပ်နေစေမယ့် သူတို့ကား
ပီး၏ ရောင်ပြန်ဟပ်သည့်အလင်းရောင်ကြောင့် အသေအရှာကို
မြင်နေရသည်။

“အမယ်လေး...နောက်မှာ သ...သရဲ...”

ရှေ့ခန်းမှာ စိုးဝင်းဇော်က မောင်းပြီး ဘေးမှာ မြှောင်ဖြူ
က ထိုင်သည်။ နောက်ခန်းမှာ ထွန်းမင်းထိုင်လျှက် ပါလာသည်။
မြှောင်ဖြူက ထွန်းမင်းဘေးမှာ သရဲကိုမြင်ပြီး ထအော်သည်။
ထွန်းမင်းနှင့် စိုးဝင်းဇော်တို့က မမြင်...

“ဘယ်မှာလဲ...သရဲ...”

“နင့်ဘေးမှာ...ခင်...ခင်မာသိမ့် ထိုင်နေတယ်...”

“မတုတ်တာ...ဘယ်သူမှမရှိဘူး...ပြောကနဲ့...တာ...”

“တုတ်တယ်...အပြင်မှာရပ်နေတဲ့သရဲမ မရှိတော့ဘူး။
နှင့်ဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်...”

“တကယ်ပြောတာလား...”

“တုတ်ပါတယ်ဆို...”

ထွန်းမင်းက သူ့ဘေးကတံခါးကို ဆွဲခွင့်ပြီး ဆင်းရန်
မြင်လိုက်စဉ်...

“တင်...ဝပ...ဝပ ဒီရောက်နေတယ်...”

“ဝက်...ဝက်ကြီး ကျိုးကျနေတယ်...”

ထွန်းမင်း ဆင်း၍မမြင်တော့သည့်အတွက် ကားပေါ်ပြန်

ထိုင်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှာရှိသည်ဆိုသော သရဲမကိုတော့ လူ
မမြင်။ ကားတံခါးနား ရပ်နေသည့်သရဲမကတော့ ပပ အသွင်
ဆောင်ပြီး ရပ်နေသည်ကို သူ့အသေအရှာ တွေ့လိုက်သည်။

ကားပေါ်က ဘေးမြန်ကြည့်တော့ ပပ သရဲမကို မမြင်
ရတော့...

“အမယ်လေး...စိုး...စိုး...စိုးဝင်းဇော် သရဲကြီးဖြစ်...ဖြစ်”

မြှောင်ဖြူက အကြောက်လွန်ပြီး မေ့သွားသည်။ သူ့ဘေး
က စိုးဝင်းဇော်က သရဲကျော်လင်းပုံပြောင်သွားသည်ကို တွေ့
လိုက်သည့်အတွက် အကြောက်လွန်ကာ သတိပင်မေ့သွားရသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ထွန်းမင်း ဘေးမှာမရှိတုဆိုကာ ရဲရဲတင်း
တင်းထိုင်နေရာမှ သွေးအလိမ်းလိမ်းခွဲရှိနေသော သရဲမကို ထွန်း
မင်းမြင်လိုက်ရသည်။

မျက်လုံးစုံမိုက်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ယခုအချိန်ထိ ကားမောင်းသည့်နေရာမှာ ထိုင်နေသော
စိုးဝင်းဇော် မြှောင်ဖြူကိုကြည့်လိုက်၊ ထွန်းမင်းကိုကြည့်လိုက်နှင့်
ဘာမှမမြင်။ သူတို့ သရဲတုဆိုနေပေမယ့် သရဲတု၍ တစ်ကောင်မှ
မမြင်မိသေး။

သူတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် ကြောက်
လန့်နေပေမယ့် သူတို့ပြောသလို ဘာမှမမြင်မတွေ့သဖြင့် ထိုင်
ရာမထချိနေသည်။

“မြနှင်းဖြူ...မြနှင်းဖြူ သတိထားပါဦး။ ဘယ်မှာမှသင့် ဖရှိပါတား”

ပျက်စေ့အောက်မှာ အကြောက်လွန်ပြီး မေ့သလိုဖြစ်သွားသော မြနှင်းဖြူကို လှမ်းဆွဲပြီး ပွေ့ဖတ်အားပေးချင်ပေမယ့် အလယ်မှာ ဝိယာအုံက ကန့်လန့်ခံနေသဖြင့် ထွေးပွေ့၍မရတဲ့ ပုံရိပ်ကို လှမ်းဖတ်ပြီးလျှင်ကား အားပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ခေါင်းငုံ့နေသော မြနှင်းဖြူ၏ ခေါင်းပေ့လာသည်။

“အမယ်လေး...သင့်...”

ဟေ့လာသော မြနှင်းဖြူပျက်စွာက မြှင့်နှင်းဖြူ မတုတ်တော့ဘဲ သူ့ကို့သူ့လယ်ချင်း ခင်ချိုသူ့ ပျက်စွာဖြစ်နေသည်။ သာမန်ပျက်စွာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပျက်တွင်းချိုင့်ပြီး အရိုးပေါ်အရေတင်နေသည့်အသွင်နှင့်ဖြစ်သည်။

စိုးဝင်းဇော်လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကားခေါင်းဆန်းမှ ဆင်းပြေးလိုက်စဉ် ရွှေပျက်စွာချင်းဆိုဝံမှ ကားတစ်စီးလာနေသည်နှင့် ဝင်တိုးမိတော့သည်။

“ဒန်း...”

တစ်ဖက်က ကားဆန်းရောက်လာသည်ကို သတိမပြုမိဘဲ ကားပေါ်ကဆင်းမပြေးစဉ် ကားခေါင်းရွေ့ထိုးဝင်လိုက်သလို ဖြစ်ကာ အချိန်နှင့် တိုက်မိကာ လွင့်ထွက်သွားသည်။

တစ်ခက်ကားကလည်း အနီးကပ်ဖြစ်သွားသည်မို့ သာရိတ်စဉ်းမျိန်ပင်မရလိုက်၊ တိုက်မိလက်နှင့် ရုပ်မပေးဘဲ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

လမ်းဘေးမှာ ဇက်လန်ပြီး စိုးဝင်းဇော် အသက်ရောက်နေသည်။

မကြာခင်မှာပဲ သူတို့အဖြစ်ကို အနီးနားရှိလူများ သိကုန်တော့သည်။ ရုပ်ကွက်လူထု၏ တူညီမှုကြောင့် ထွန်းမင်းနှင့် မြနှင်းဖြူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆေးရုံသို့ ဝို့လိုက်ကြသည်။

သစ်ပင်ကိုတိုက်ပြီး အသက်ဆေးဆုံးနေကြသော ပပနှင့် ကျော်သက်နိုင်တို့ကို ဆေးရုံကိုပို့လိုက်သလို ကားတိုက်ခံရပြီး ဆေးဆုံသွားသော စိုးဝင်းဇော်ကိုလည်း ဆေးရုံသို့ သယ်ဆောင်သွားသည်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ မိမိတို့ အိမ်နှင့်မနီးမဝေးလမ်းပေါ်မှာ ကားတိုက်ခံရသော လူငယ်နှင့် ကားသစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်၍ သေဆုံးသွားရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယောတိဗျားလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဒေါ်အေးအေးမြင့် သိလိုက်သည်။

“ထင်...ပပ၊ ကျော်သက်နိုင်၊ စိုးဝင်းဇော်တဲ့...ထိုတိုင် ယယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတွေနဲ့ နာမည်တူနေတယ်...မသေဘဲ ဆေးရုံရောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး နာမည်က ထွန်းမင်းနဲ့ မြနှင်းဖြူတဲ့...တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ...”

“သူတို့ငါ့ယောက်လုံး၊ ငါ့အိမ်အနီးမှာပြစ်တာဆိုတော့ ငါ့ကိုတစ်ခုခုလုပ်မလို့ လာကြတာလား... ငါ့သမီးကလဲ သူတို့အကြံကိုသိလို့ ခြောက်လှန့်ပြီး တားမီးလိုက်တာများလား...”

“အင်း... ဒီအတိုင်းဆို ငါ့ရဲ့တိုက်မလှဲကိစ္စလည်း မပြစ်တော့ဘူး။ ကောင်းပါတယ်...။ ရဲစခန်းတိုက်ပြစ်လိုက်ရင် ရုံးချိန်း အဝါခံသွားရတာနဲ့ အချိန်ကုန်တော့မှာ... အခုလို သူတို့အားလုံး ခုတ္တမီးရုံကြီးပြီး သေသူက သေ၊ ဆေးရုံရောက်သူက ရောက်နဲ့ တကယ်စိတ်ကောင်းပါဘူးကွယ်...”

“ဘဝ ဘဝဆက်တိုင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နိုင်ထက်စီးနင်း ကြီးနိုင်မယ်ညည်းတဲ့ကိစ္စတွေ မပျောက်ကြပါစေ။ ဝင့်ကြွေးတွေရှိကြရင်လည်း ကျေနိုင်ကြပါစေ။ သမီးလည်း အားလုံအာပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ။ သွားရမယ့်လမ်း ခြောင့်ခြောင့် သွားနိုင်ပါစေကွယ်...”

“မေမေတို့ ကောင်းမှုလုပ်သမျှ သမီးကိုအမြဲအမှုဝေမယ် သမီး...။ အပူပင်သောကတွေမှ လွတ်တင်းနိုင်ပါစေ...။ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် အခုလို သူတစ်ပါးအနိုင်ကျင့်ခံရတဲ့ အဖြစ်က ကင်းလွတ်နိုင်ပါစေသမီးရယ်...”

အဲဒီအားအော်မြင့်လည်း မနက်ခင်းသတင်းရုံကြားပြီး နောက် သမီးဖြစ်သူအား ဆုတောင်းပေးခြင်းပြုလုပ်နေပါသည်။ ဆေးရုံရောက်သွားသော ထွန်းမင်းတစ်ယောက် သွက်

သွက်မီးအောင် မှူးသွပ်သွားသည်အတွက် စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံသို့ ပို့ထားလိုက်သည်။ မြန်မာပြု တစ်ယောက်လည်း အကြောက်လွန်ပြီး အတိတ်မမှုသလိုပြစ်တာ ကျောင်းလည်းထား၍ ရေတော့မှတ်ဉာဏ်တွေအားလုံးပျောက်ဆုံးကာ အိမ်ခန်းထဲက အပြင်သို့ ပင်မထွက်တော့...

ပထမတို့ ဝင်မျိုးသူတို့ သိတာဝင်၊ မြန်မာပြုတို့ ကျောင်းမှာ မရှိတော့ပေမယ့် မိန်းတလေးအိမ်သာအခန်းတစ်ခန်းကတော့ အမြဲပိတ်လျက်ရှိနေသည်။ မှောင်သည့်နောက်ပိုင်း ထိုအခန်းလေးကတော့ နည်းမျိုးရုံနှင့် ခြောက်လှန့်လျက်ရှိနေတုန်းပင် ရှိသေးတော့သည်။

အစွမ်းထက်တဲ့ ပီယဒေး

“ဦးလေးထွန်း...”

“ဟေ...သမီးလှိုင်...ရိုင်းရော့ရိုလား...”

“ကျွန်မ ဝန်းအိုးဆယ်အိုးဝယ်လာလို့ ကားပေါ်ကယူ
ချပြီး နေရာချခိုင်းမလို့...”

“ဘယ်မလဲ ဦးလေးကြည့်ဦးပေး...”

မြဲစောင့်ကြီး ဦးထွန်းဝေက လိုက်ထရပ်ကားနောက်ထက်
သို့သွားကာ ဝန်းအိုးများကို ကြည့်သည်။

ရွက်လှပန်းအိုးများဖြစ်သည်။ ရောင်စုံလှပနေသော ရွက်
လှပန်းပင်များဖြစ်သည်။

“ဦးလေးတစ်ယောက်ထဲတော့မဖြစ်ဘူး။ တင်မောင်ဝင်း
မြန်လာတော့မယ်။ သူ့လာမှ ဦးလေးအေးပြီး သယ်လိုက်မယ်။
တူမကြီးထားစေချင်တဲ့နေရာ ဦးလေးကို ပြထားလိုက်...”

“လာ...ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ...”

ခြံထဲမှာ ဝန်းအိုးများစုံစုံနေသည်။ သစ်ခွပျိုးစုံလည်း သူ့
ခြံလေးနဲ့ သူ့ရှိနေသည်။

လှိုင်ဆိုသော မိန်းကလေးနာမည် အပြည့်အစုံက ပပ
လှိုင်ဖြစ်သည်။ အသက်က နှစ်ဆယ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်
နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေသည်။

သူ့ထက်အကြီးက ယုယုနိုင်ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ကြီး။
နှစ်နှစ်ငယ်သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်မကွာ။ အမှာ
တုပြောလျှင် ယုနိုင်သည်။ အိပ်မယ့် တစ်ယောက်က အေးအေး
ဆေးဆေးရှိပြီး အငယ်မက သွက်လက်သည်။

အငယ်မက ပန်းဝါသနာပါသည်။ အကြီးမကတော့ စာ
ဝတ်ဝါသနာပါပြီး နေ့စဉ်ကျွန်မတူတာလက်တော့တစ်လုံးနှင့် အလုပ်
က မြန်လာသည်နှင့် အချိန်ပြန်တက်သည်။

ယုယုနိုင်၏ ဇဝင်က သွင်းကုန်၊ ဖုတ်ကုန် လုပ်ငန်းမှာ
နိုင်ငံခြားတာဝန်ခံဖြစ်သည့်အတွက် နိုင်ငံခြားရုံးမှာ တာဝန်သွား
ထမ်းဆောင်နေရသည်။

အိပ်မှာ ပိခင်ဖြစ်သူနှင့် ပိခင်၏ အဖေ၊ အမေတို့ရှိနေ
သည်။ ထမင်းချက် ဒေါ်မြနှင့် မြဲစောင့်ကြီး ဦးထွန်းဝေတို့ လင်
မယားရှိသည်။

ဦးထွန်းဝေ၏ ညီမကမွေးသော တင်မောင်ဝင်းကို ရန်

တုန့်ပြန်ပြီး အလုပ်သွင်းပေးထားသည်။ ဆောက်လုပ်ရေးဆိုက် တစ်ခုမှ အလုပ်ကြမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ပညာအရည် အချင်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးဖြစ်ပေမယ့် ကျောင်းမဆက် တက်ဖြစ်ဘဲ စားဝတ်နေရေးအရ အလုပ်ဝင်လုပ်နေသည်။

သဘောကောင်းသည့် ဦးဘခင်နှင့် ဒေါ်ခင်မယ်လှိုင်တို့ကို ခွင့်တောင်းပြီး ဦးထွန်းဝေက သူ့အိမ်လေးမှာ ဝေါ်ထားသည်။ ရိုးသားသည့်ပုံစံကို မြင်သည့်အတွက် နေခွင့်ပြုလိုက်သည်။

အဆင့်အတန်းက အလွန်ကွာခြားနေသလို ကားကိုယ် စီးနှင့် သွားလာနေကြသော ညီမနှစ်ယောက်လည်း တင်မောင်ဝင်း ကို ရှိသည်တုပင်မထင်။

တစ်ခါမှလည်း မခေါ်မပြောဖြစ်။

ညနေဖါးနာရီခွဲခန့် တင်မောင်ဝင်း အလုပ်ကပြန်ပျောက် လာသည်။ ရေချိုးရန် မြင်နေသော တင်မောင်ဝင်းအား ဦးလေး ထွန်းက...

“တေ့ တင်မောင်ဝင်းရေ...ရေချိုးတာ ခဏထား... ဦးလေးထွန်းကို ဝိုင်းကူပေးဦး...”

တင်မောင်ဝင်း အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဟာလုပ်ပေးရမှာလဲ ဦးလေးထွန်း...”

“ဒီကားပေါ်က ပန်းအိုးလေးတွေ တိုနားသွားတာရဲ့ အောင်”

“ရတာပေါ့...ထားရမယ့်နေရာသာပြပေး...ကျွန်တော် မ,ပြီး သယ်လာခဲ့ပေ”

အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် အားကောင်းမောင်သန်မို့ ပန်းအိုးတစ်အိုးပြီးတစ်အိုး အသာလေးမကာ ထားမည်နေရာ အရောက် သယ်ချပေးလိုက်သည်။

အားလုံးပြီးသွားပြီမို့ ရေချိုးရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

* * *

သည်နေ့ တနင်္ဂနွေ၊ အိမ်မှာအားလုံးရှိနေသည်။ တင် မောင်ဝင်းလည်း အိမ်မှာ ရှိနေသည်။ နေ့ခင်းဘက်အရောက် ပပလှိုင်က သစ်ခွံခြံထဲမှာ ပန်းတွေ ဆေးခြန်းနေသည်။ ယုယု ခိုင်က အနားယူရန် ဆောက်ထားသည့် ဘန်ဂလိုလေးမှာ စား ခွဲပေါ် လက်တော့တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ဆေးခြန်းသည့်အလုပ်ပြီးတော့ လက်ဆေး၍ ယုယုခိုင် ရှိရာသို့လာပြီး စကားထိုင်ပြောနေသည်။

ထိုအချိန် ဒေါ်မြလည်း ကြွေရည်သုတ်ခန်းကို မ,ပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ဦးလေးထွန်းနှင့် တင်မောင်ဝင်းတို့ က ပန်းအိုးများကို မြေဆွပေါင်းသင်ပေးနေသည်။

အိမ်ထဲမှ ယုယုခိုင်တို့ ညီအစ်မသောက်ရန် အအေး နှစ်ခွက် ထည့်ထားသောခန်းကို မ,ပြီးထွက်လာသော ဒေါ်မြအဖြစ်

ကိုမြင်လိုက်သဖြင့် တစ်မောင်ဝင်း ထိုင်ရာမှထပြီး ဇနီးကို သွားယူလိုက်သည်။

“အေးလေးမြေထောက် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ပီးဖိုခန်းထဲမှာ ကွဲနေတဲ့ဇနီးခွက်ကို နင်းမိလို့”

“တော်တော်များများလား...”

“နည်းနည်းပါ...”

“ပေး...ကျွန်တော်သွားပေးလိုက်မယ်...အေးလေးမြေ ထောက်ရိုနာမှာပေါ့...ဆေးထည့်လိုက်ဦး...”

“ဆွမ်းသိပ်ထားလိုက်တယ်...”

တစ်မောင်ဝင်းက အအေးခွက်နှစ်ခွက်ထည့်ထားသော ဇနီးကိုယူပြီး ယုယုခိုင်တို့ရှိရာ ထွက်သွားသည်။

“တင်...ဘယ်သူခိုင်းလို့လဲ...”

“အစ်မ မှာခဲ့တာ...”

“သူ့ကို လာဖို့ ခိုင်းတာလား...”

“မတုတ်ပါဘူး...အေးလေးမြေကို မှာခဲ့တာပါ...”

“အေးလေးမြေ လာဖို့တာပဲ...ဇနီးခွက်အကွဲရလို့ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ ဖြစ်နေလို့ လာဖို့ပေးတာ...”

“မသောက်နဲ့...မယေ့”

ပပလှိုင်က ပြောပြောဆိုဆို ဇနီးခွက်ထည့်လာသည့်ခန်း ရှေ့ ဇနီးခွက်များပါ တွန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟယ် ဘာလို့လုပ်တာလဲ ပပရယ်...”

“ဒီကောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ...နင့်ကိုခိုင်းလို့လား... နင့်လက်တွေနဲ့ယူလာတာ ငါတို့တော့ မသောက်ဘူး...ခွေးပဲ သွားတိုက်...”

“တဲ့ပပ...အဲဒီလိုမပြောနဲ့လေ...”

“သွားလေ...ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ နောက်ကို အိမ်တ ကိစ္စ ဘာမှဝင်မလုပ်နဲ့...”

တစ်မောင်ဝင်းလည်း လွင့်ကျသွားသော ဇနီးနှင့် ဇနီး ခွက်နှစ်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“အဲဒီတွေ အိမ်ထဲပြန်ယူသွားနဲ့...။ အပျိုကပုံထဲ ပစ်လိုက်။ နောက်ကို ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပဲ ဝင်ပေါနဲ့...”

တစ်မောင်ဝင်းလည်း အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုဆက်ဆံလိုက်သော ပပလှိုင်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ဇနီးခွက်နဲ့ ဇနီးကို အပျိုကပုံထဲ ထည့်လိုက်သည်။

တစ်မောင်ဝင်းတစ်ယောက် သူ့အပေါ်တော့သလို မတန် သလို ဆက်ဆံလိုက်သော ပပလှိုင်ကို မကျေနပ်ပြန်ကာ တစ် ညနေလုံး အေးလေးမြေ တလိပ်လိပ်တက်နေသည်။

ညစာစားပြီး အိပ်ယာထဲဝင်သည်အထိ အေးလေးမြေ မပြန်သေး။ အစ်မမြစ်သူ ယုယုခိုင်ကတော့ သူ့ညီမ၏ ဆက်ဆံပုံ ခြိမ်းခြောက်မှုကို အားနာသည့်ပုံစံပြနေသည်။

နောက်နေ့အလုပ်သွားရန် အိမ်မှအထွက် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ကျောင်းသွားရပြန်ဆင်နေသော ဝေလှိုင်နှင့် သူမ ကားတော်မှာ သွားဆုံလိုက်သည်။

ကားကို စက်နှိုးနေသည်။ အမိမိန်းသော်လည်း စက်မဝန်။

“ဦးလေးထွန်း...ဦးလေးထွန်း...”

“ဝေး...လာပြီ...တူမကြီး”

မြိတ်မီးထွင့်ပေးနေသော ဦးလေးထွန်းလည်း ကားဆီပြန်လာနေသည်။

“စက်နှိုးအရသွားလား...တူမ”

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်ကနည်းနည်းတွန်းပေးပါလား...”

“အေး...ရတော့ပေါ့”

ဦးလေးထွန်းက နောက်ကတွန်းသည်။ ကားက ထိရုံသာလိမ့်နေသဖြင့် စက်ကမနှိုး။

“ဦးလေးဖယ်...တွန်းတော်တွန်းလိုက်ဖယ်...”

“ဖြစ်ပါ့မလား...တော်ကြာ”

“ဘာဖြစ်ပြန် ဦးလေးဖယ်”

တင်မောင်ဝင်းက ကားကို ခပ်သွတ်သွတ်တွန်းပေးလိုက်သဖြင့် စက်နှိုးလွှားသည်။

ကားမက်နှိုးသွားသော်လည်း မောင်းထွတ်မသွားသေး

ဘဲ...

“နင့်ကို ဘယ်သူတွန်းခိုင်းလို့ တွန်းတာလဲ”

“ဦးလေးထွန်း မခိုင်မနင်း တွန်းနေတာကြည့်မကောင်းလို့ ဝင်တွန်းပေးတာ။ ဘယ်သူတွန်းတွန်း စက်နှိုးဖို့ အဓိက မဟုတ်လား”

“နင့်စကားက တော်တော်လူပီးဝတယ်။ ကားပေါ်မှာ

ခို.လို့ ခို.ခို.လို နှင်ပါးကို ငါ ဘယ်ပြန်သာပြန်ခိုက်ပြီးပြီ”

“တောက်...”

“ဝိုး...”

တင်မောင်ဝင်း၏ တောက်ခေါက်သံကို ကြားရသည်လား မကြားရသည်လား မသိ။ လီဇာကို မောင်နှင်စပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။ လမ်းပေါ်မှာ အခြားကားအသွားအလာမရှိသည့်အတွက် တံတောင်သွားသည်။ ခို.ခို.ဆို စိတ်ဆိုပြီးမောင်းထွက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကားတော်စီးနှင့် မြှေးမောင်းမိနိုင်သည်။

တင်မောင်ဝင်းလည်း လမ်းမသို့ထွက်ပြီး လိုင်းတားစီး၍ အလုပ်သို့လာခဲ့သည်။ အလုပ်ကို လုပ်နေရသော်လည်း အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မရှိ။ မောက်မာခိုင်းခိုင်းသော ဝေလှိုင်ကို ဧည့်တဲသို့ အပိုးတို့အအောင် လုပ်ရပါမည်လဲဟု အချိုးမျိုးအခုံခုံ ဆွဲစားနေမိသည်။

နေ့ခင်းအလုပ်နားချိန် နေ့လယ်စာစားသောက်ရင်း အ

ချင်းချင်း စကြ၊ နောက်ပြောပြကြသည်။

“မင်းရုပ်က ပီယဆေးသုံးပြီး မိန်းမကြိုက်အောင်လုပ်ရင်တောင် အဲဒီမိန်းကလေး အသေသာခံသွားမည် ပြန်ကြိုက်မလုပ်ချိုး မတုတ်တူး”

“နိင်လိုက်တာ တိုသက်ရာ ကျွပ်ထက် အရှုပ်ဆိုးတဲ့ သန်းမောင်တောင် မိန်းမနှစ်ယောက်ရသေးတယ်”

“အဲဒီမိန်းမတွေက မျှော်စေ့ပြင်လို့ သန်းမောင်ကို ယူတာဖြစ်မယ်”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကြနောက်ကြရင်းမှ ပီယဆေးဆိုသောစကားကို ကြားလိုက်သည့်အတွက် တင်မောင်ဝင်း၊ မမိင်ထေ အသိတစ်ချက်ဝင်လာသည်။

သူတို့နေခဲ့သော ရွာနားက ကျခတ်တောရွာမှာ ပီယဆေးဖော်ပေးနိုင်သော ဆရာကြီးရှိသည်။ သူရွာမှာရှိစဉ်က ထိုဆရာကြီး ပီယဆေးဖိရပ်ပေးနေချိန် တစ်ခါကြိုလိုက်သည်။ မိတ်မဝင်စားမိသည့်အတွက် သေသေချာချာမလေ့လာမိခဲ့။ ယခု ထိုဆရာကြီးထံ အပြန်ဆုံးသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

နိလောက်မောက်မာတဲ့ မိန်းကလေးကို ပီယဆေးဖော်ပေးဖို့ အရယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ပြော၍ အလုပ်တစ်ပတ်နားမည်ဟု အထက်လှူကြီးထံမှာ ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ သူ့နေရာကို လူစားရွာထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပစ္စည်းမတင်နေရ၍ နားနေသော ဆောက်လုပ်ရေးဆိုက်မှ အသိမိတ်တွေ အလုပ်ကြပ်တစ်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်ကလေးပေးခဲ့သဖြင့် နောက်ဆံမတင်းဘဲ သွား၍ရပြန်သည်။

နောက်နေ့ရောက်သည်နှင့် ဦးထွန်းဖေတို့လင်ယောက်ျားက ခွင့်တောင်းကာ ရွာသို့ပြန်ခဲ့သည်။ မနက် တိုးနာရီမှစ၍ ကားစီးခဲ့ရာ ရွာသို့ ညနေ ငါးနာရီမှရောက်သည်။

တင်မောင်ဝင်းလည်း ရွာရောက်သည်နှင့် ကျခတ်တောရွာမှ ဆရာကြီးနှင့် သွားတွေ့သည်။ သူ့ခံရည်ရှယ်ချက်ကို ပေးသဖြင့် ချမ်းချမ်းသာသာနေချင်၍ သူ့ကြိုက်နှစ်သက်သော သူ့ထက်အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် မိန်းကလေးကို သူ့အပေါ် တိမ်းညွတ်လာစေရန် ပီယဆေးကို လိုချင်သည်ဟု ရှင်းပြသည်။

ပီယဆေးလိုချင်လျှင် ခုနစ်ရက်တိတိ၊ သူနှင့်အတူနေ၍ သင်ယူရမည်ဟု ဆိုသည်။ ဆေးဘောင်မြင်ခဲ့လျှင် ချစ်ခင်နှစ်သက်သော မိန်းကလေးမှလွဲပြီး အခြားမည်သူ့ကိုမှ ပီယဆေးအစွမ်းနှင့် ယူဆောင်ခြင်းမပြုရ။ ယူဆောင်မိပါက သစ္စာစူး၍ မိမိအပေါ် ပြန်ခံစားရပါစေတု သစ္စာဆိုစေသည်။

ခုနစ်နာရီတိတိမှစ၍ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ခုနစ်ညအစီအရင် ပြုရမည်ဟု ဆိုသည်။

တစ်ယောက်တည်းသွားရမှာမဟုတ်။ ဆရာနှင့်အတူ သွားရမည်။ ဆရာခိုင်းသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ဆို

သည်။ တစ်ဖက်တစ်ဖက်ကတော့ ပီယဆေးရုံမည်ဆိုသဖြင့် တာဝံ
ပြောပြောခေါင်းသာညှိတ်နေတော့သည်။

“ဟင်... ဝါတပည့် ကံကောင်းတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်
တာဝံ အစိမ်းသေမိန်းကလေးတစ်ယောက် သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်ထား
တယ်။ အစိမ်းသေနဲ့ စိရင်နိုင်ရင် ပိုပြီးအစွမ်းထက်တာပေါ့”

“အလောင်းသွားဖော်ရမှာလား... ဆရာ”

“ဆရာနည်းက အလောင်းဖော်ရမှာမလိုပါဘူး”

“အချို့ ဆရာတွေက အစိမ်းသေကို ဖော်ပြီး အစိအရင်
လုပ်ကြတယ်။ အစိမ်းသေမကို ကျောက်ပြင်မှာ သနပ်ခါးသွေး
စေပြီး သနပ်ခါးကို သူ့မျက်နှာမှာ လိမ်းပိုင်းပြီး ပြန်ခြစ်ယူရ
တယ်။ ပြန်ခြစ်ယူလိုက်တဲ့ သနပ်ခါးအပူနဲ့ ကို ပီယဆေးဖော်ရာ
မှာ သုံးကြတယ်”

“အချို့ ဆရာတွေက ပီယဆေးဖော်ချင်တဲ့လူကို သင်္ချိုင်း
ထဲမှာ လူတစ်ရပ်ကွဲပြီး မြေထဲပြန်မြှုပ်ခေါင်းလေးဖော်ထားတယ်။
ဆရာက မန္တန်တစ်ခေါက် ရွတ်လိုက်၊ ပါးစပ်ထဲ အမဲသားထည့်
စားဆိုင်းလိုက်နဲ့ အောင်မြင်တဲ့အထိ လုပ်ရတယ်”

“စည်းတားပြီး စိရင်ရတာ သရဲကစေ့တွေကလည်း
ပီယဆေးအောင်မြင်အောင် ကြောက်လှန့်နှောင့်ယှက်ကြတယ်။
ကမ်းသားကုန်တာနဲ့ နောက်ဆုံးမန္တန်အပြီး ပီယဆေးဖော်ခိုအ
စွမ်းကြောင့် မြေကြီးထဲက သူ့အလိုလိုပျက်ထွက်လာတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာနဲ့အတူပါတဲ့ အဖော်က ခုန်ထွက်
တာနဲ့ ဖမ်းချုပ်ပြီး ခေါင်းကို စိရင်ထားတဲ့ ရှည်မန်းကွင်း စွပ်
ဆေးရတယ်။ ရှည်မန်းကွင်းစွပ်ပေးလို့ အောင်အောင်မြင်မြင်ပြီး
ဆုံးသွားရင် အောင်မြင်ပဲ။ အဲဒီပီယဆေးက ကညာလည်း အောင်
တယ်။ တုတ်ပီး တားမီးလည်း အောင်တယ်။

“ရှည်မန်းကွင်း မစွပ်ခြစ်ရင် သာခြစ်မလဲ ဆရာကြီး”

“စည်းပေါက်ပြီး ပီယဆေးဖော် မခံနိုင်ဘဲ ရှားချင်ရူး။
မရူးရင် သည်းဖြေပျက်ပြီး မသေရော့တဲ့”

“ဟာ... ကြောက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

“ကြောက်ဖို့ကောင်းသလို အောင်မြင်သွားရင်လည်း
သူ့အစွမ်းက အံ့မခန်းမတုတ်လား”

“အခု ဆရာစိရင်ပေးမယ်အဆောင်က တစ်မျိုးပဲ သစ္စာ
ရှိသုံးရမယ့်အဆောင်ပဲ။ သစ္စာတည်ရင် နစီအရင်လည်း မြ
မယ်။ သစ္စာပျက်ရင် အစီအရင်ပျက်သလို ဘဝပျက်နိုင်တယ်”

“ကျွန်တော် သစ္စာရှိရှိ အသုံးပြုပါ့မယ်”

သို့ဖြစ်၍ တစ်ဖက်တစ်ဖက် ကတိစကားကို ယုံကြည်
မည်အတွက် ဆရာကြီးလည်း အစီအရင်များကို ည ခုနစ်နာရီ
ဆိုသည်နှင့် သင်္ချိုင်းထဲမှာ စပြီးစိရင်ပေးတော့သည်။

သင်္ချိုင်းထဲ ဗသ္မာစင် ရွတ်ဆိုရမည့်ဝါထာကို စတင်
ကွက်မှတ်ရသည်။

သင်္ချိုင်းထဲရောက်သည်နှင့် စည်းချောင်းချည်။ ဝိုင်ရာဆိုင်ရာ
 ပျားကို ခွင့်ကောင်းစေသည်။ ဖယောင်းတိုင် ခုနစ်တိုင်ကို စည်း
 ပြီး မီးထွန်းစေသည်။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီးသည်နှင့် စပြီးရွတ်
 ဆိုရတော့သည်။

သင်္ချိုင်းထဲမှာ အစီအရင်ပျက်အောင် ခြောက်လှန့်မှုများ
 ရှိပေမယ့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင်တော့ ခြောက်လှန့်မှုမရှိ
 သေး။ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် နေရာပြောင်းပြီး ငါ့ထာတစ်ပုဒ်
 ရွတ်ရသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ရသည်။ မီးငြိမ်းကာနီးမှာ ငါ့ထာ
 ရွတ်ခြင်းလည်း အခေါက်ရေပြည့်ပြီးဆုံးသည်။

တစ်ကြိမ်ပြီးတိုင်း ဆိုစည်းအတွင်းက သင်္ချိုင်းမြေ
 အနည်းငယ်ယူလာရသည်။ အစိမ်းသစ် မြေပုံပေါ်မှာလည်း
 တစ်ည ငါ့ထာတစ်ပုဒ်ပြီးအောင် ရွတ်ခဲ့ရသည်။

ထိုအစီအရင်လုပ်သောရက်က မြေပုံထဲမှ အလောင်း
 ကောင်ကြီးက အောက်သို့ ဆွဲချသလိုလုပ်နေသဖြင့် ကြောက်လန့်
 ပြီး ပြေးမိတော့မလိုဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာက ငါ့ထာပျက်အောင်
 အခြောက်အလှန့် တွေလုပ်မယ်။ မြေကျင်းထဲက အကောင်းတူ
 ထွက်လာလိမ့်မယ်။ ဘာမှလုပ်၍မရ။ ကြောက်လန့်အောင်
 ခြောက်ခြင်းမို့ စိတ်ထဲလုံးဝပေးထားဖို့ မကြောက်မလန့်ဖို့ ကြို
 တင်မှာထား၍သာ ထွက်မပြေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာပြောသလို
 ငါ့ထာလည်းဆုံး မီးလည်းငြိမ်း။ သင်္ချိုင်းထဲလှည့်ရှာမှုမှန်သမျှပေါင်း

အားလုံးငြိမ်သက်သွားသည်။

နောက်ဆုံးညအစီအရင်ကတော့ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။
 သင်္ချိုင်းထဲက သူထားသော မြေထားများ၊ အလောင်းကောင်
 သင်္ချိုက်ရာမှ ပြာများအားလုံးစုပြီး ပျားဝယောင်းနှင့်ရောနယ်ကာ
 သူယောင်ရှပ်လေး ဆရာက လုပ်ထားသည်။

ထိုသူယောင်ရှပ်လေး အသက်ဝင် အစွမ်းထက်ရန်
 နောက်ဆုံးသင်္ချိုင်းထဲမှာ စီရင်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုညက ခုနစ်
 ရက်ခြောက်ညလည်း ဖြစ်သည်။

ငှက်ပျောလုံးဖီး အုန်းသီးနှင့် ပွဲတစ်ပွဲပြင်ရသေးသည်။
 ညခုနစ်နာရီ သင်္ချိုင်းအရပ်ပေါ်မှာ အစီအရင်လုပ်သည်။ စည်းဝိုင်း
 ဝတ်ပတ်လည် ဝယောင်းတိုင် ကိုးတိုင်ထွန်းထားသည်။ အုန်းသီး
 အပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင် ခုနစ်တိုင်ကို စုစည်းပြီး မီးထွန်းထား
 လိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင်များက တစ်နာရီကြာသည်တိုင်များဖြစ်
 သော်လည်း ခုနစ်တိုင်လုံး စုစည်းပြီး မီးထွန်းလိုက်သည်မို့ မီး
 အပူရှိန်နှင့် တစ်နာရီကြာဘဲ နာရီဝက်သာသာနှင့် ငြိမ်းသွား
 ဖတ်သည်။

ယခုလည်း ဆရာသင်ပေးထားသောငါ့ထာကို အကြိမ်
 ကြိမ်ရွတ်သည်။ စည်းဝိုင်းထဲမှာ ဆရာနှင့် တင်ပေါင်ဝင်းတို့ပြီး
 ဆိုင်ပေမယ့် ရှေ့ရက်ပထမဆုံးတစ်ရက်သာ ဆရာဝင်ရွတ်ဝတ်

ပြီး နောက်ရက်တွေမှာ စည်းစိမ်ထဲဝင်ထိုင်နေသော်လည်း တင်
မောင်ဝင်းသာ ရွတ်ဖတ်ရသည်။

ယခုနောက်ဆုံး အစီအရင်မှာ ဆရာတ ဦးမောင်ပြီး
ခိုင်မာသည်။ တင်မောင်ဝင်းက နောက်မှာထိုင်ပြီး ဆရာသင်
ပေးထားသော နောက်ဆုံးဂါထာကို အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်နေရသည်။

အစီအရင်စလုပ်သည်နှင့် သင်္ချိုင်းထဲက သရဲတွေ ဝရပ်
ဆီရပြုလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အချို့သရဲတွေက ရေပ်ပေါ်တက်လာသည်။ စည်းမျ
ထားသည့်အတွက် စည်းအတွင်း မဝင်နိုင်ဘဲ သေးကပတ်ပြီး
မြောက်လှန်ပြနေသည်။ အချို့က တင်းပုတ်ကြီးတွေနှင့် ပြေးထု
တန်လုပ်နေသည်။

စည်းအတွင်းထဲ ဝင်ရသဖြင့် တင်းပုတ်တိုင်သရဲလည်း
ဘာမှမတတ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

အတွေ့အကြုံသည်တို့ တင်မောင်ဝင်းက မျက်စေ့မှိတ်
မထားဝံ့ဘဲ အနီးကပ်လာသော သရဲတွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း
ဂါထာကို ရွတ်နေသည်။ ဆရာကတော့ မျက်လုံးမှိတ်ထားပြီး
ရွတ်နေသည်။

ပွဲမှာထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်အားလုံး ပိန်ပြီး
သွားပြိုခြင်းသည် ဆရာကြီး၏ ရွတ်ဖတ်မှုလည်း ပြီးခဲ့ပြီး မြောက်
လှန်နေသော သရဲတစ်စွဲများလည်း ပျောက်သွားတော့ပြီ။

“အောင်သွားပြီဟေ့...”

“အောင်ပြီ...အောင်ပြီ...အောင်ပြီ”

ဆရာကြီးစကားဆုံးသည်နှင့် တင်မောင်ဝင်းက အောင်
ပြီသုံးပါးအော်ဆိုလိုက်သည်။

“က...စည်းစိမ်က မီးတွေပြိုင်းလိုက်တော့ ဒီအတိုင်း
ထားခဲ့ရင် ဧရပ်မီးလောင်သွားလိမ့်မယ်”

ဆရာခိုင်မာသည့်အတိုင်း မီးပြိုင်းပြီး သင်္ချိုင်းမှ အိမ်ထဲ
ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဆရာက သူ့ယောင်ရုပ်ကို အသက်
ဆွင်းသည့်ဂါထာကို သင်ပေးသည်။

“ဂါထာရွတ်ပြီးတာနဲ့ သူ့ယောင်ရုပ်က လူဖြစ်သွားမှာ
တော်တော်။ သူက မင်းရည်ရွယ်တဲ့ပိန်းကလေးရဲ့စိတ်ကို တိမ်း
ညွတ်လာအောင် လုပ်ပေးတော့မည်။ စီရင်ရမှာက အရပ်လေး
ရဲ့တစ်နေရာက ရုပ်ကောင်းစေ့အရွယ် ခဲ့ထုတ်လိုက်။ အဲဒီ
ခွဲထားတဲ့ဓာတ်လေးကို မင်း ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ပိန်းကလေး စား
မယ်အစားအစာထဲ ထည့်လိုက်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့သောက်မယ်
ရေခြစ်ခြစ် ကော်ဖီခြစ်ခြစ် အချိုရည်ခြစ်ခြစ် ထည့်ပေးလိုက်။
သူ့ခိုက်ထဲ ဝင်သွားတာနဲ့ မင်းမှမင်းပဲ။ ဘယ်သူ့ရုတ်ရုတ်
အသတ်သာ အသေခံမယ် မပျက်စေရဘူး မှတ်ထားနော်”

“အေး...သတ္တဝါမှ ဓွမ်းနားနော်... မင်းလိုချင်တာရပြီ

ဆိုရင် သူ့ယောင်ရုပ်ကို မလိုချင်တော့လို့ ဖျက်စီးချင်ရင် လွှင့်ပစ်လိုက်လို့ မရဘူး။ အစွမ်းဖျတ်တဲ့ဂီထာကို ခုနစ်ခေါက် ရွတ်လိုက်။ ဒါဆို ဘာအစွမ်းအစမှမရှိတော့တဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

အခု သင်ပေးတာက အသက်သွင်းဂီထာနော်။ နောက်သင်ပေးမယ့်ဂီထာက အစွမ်းတွေ ဖျက်ပစ်မယ့်ဂီထာပဲ။

သို့ဖြစ် ဂီထာနှစ်ပုဒ်ကို အလွတ်ရမှတ်မိအောင်သင်ပေးသည်။ ဂီထာများက ခပ်တိုတိုဖြစ်သည့်အတွက် ခဏအတွင်းမှာပင် အလွတ်ရသွားသည်။

တင်မောင်ဝင်းသည် ဆရာနှင့်ပြောဆိုထားသည့်အတိုင်း ဉာဏ်ပူဇော်စေပေးပြီး ဆရာကို ကန်တော့ကာ ရန်ကုန်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အသွားအပြန် ဆယ်ရက်ကြာသွားသည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက်ဖွင်း အစီအရပ်တို့ မစသေးဘဲ အလုပ်ကို သတင်းသွားညို့ပြီး နောက်နေ့ကစ၍ အလုပ်ဆင်းလိုက်သည်။

အစီအရပ်လုပ်ပည့်ရက်ကို တနင်္ဂနွေနေ့သတ်မှတ်ထားသည်။ ထိုနေ့ဆိုလျှင် အားလုံး အိမ်မှာရှိသည်။

နေ့ခင်းဘက်ဆို အငယ်မက အအေးသောက်တတ်ပြီး အကြီးမက ကော်ဖီကြိုက်သည်။

ဦးလေးထွန်းတို့ နေသော အိမ်၏နောက်ဘက်ခြံထောင့်

မှ ကုလားထိုင်ချပြီး တင်မောင်ဝင်း ထိုင်နေသည်။ အိမ်ကြီးပေါ်မှာ နေ့လယ်စာစားပြီး။ နောက်တစ်နာရီခန့်ဆို ဒေါ်မြ ယုယုခိုင်အတွက် ကော်ဖီနှင့် ပပလိုင်းကို သံပုရာရည်ချော်စပ်ပြီး ပို့ပေးရမည်။

တင်မောင်ဝင်းလည်း သူ့ယောင်မယ်ကို ဂီထာခန့်ပူတ်၍ အယားအနည်းငယ် ဝဲယူထားပြီး စက္ကူနှင့်ထုတ်ထားသည်။ ကျော့နှုတ်နေရန် ပိချေထားလိုက်သည်။

နောက်ဘက် တင်မောင်ဝင်း ထိုင်နေသောနေရာမှ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဒေါ်မြ လှုပ်ရှားနေသည်ကို အတိုင်းသားမြင်ရသည်။ ကော်ဖီချော်နေသည်ထင်၍ ထိုင်ရာမှထပြီး ယုယုခိုင်တို့ မီးဖိုဆောင်အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဒေါ်လေးမြ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟိုညီအစ်မအတွက် သံပုရာရည်နဲ့ ကော်ဖီချော်ပေးမလို့ လုပ်နေတာ”

တင်မောင်ဝင်းလည်း မယောင်မလည်နှင့် ပြန်ထွက်မသွားဘဲ အခြေအနေကြည့်နေသည်။ ဆေးမှုန့်ကို လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ရေခွေး မထူသေးဘူး သံပုရာရည်အရင်ဖျော်ထား

လိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဝန်ခွတ်ကို ယူပြီး သံပုရာရည်ချော်နေ

သည်။ အစစ်အတစ် သေရာပြုဆိုတော့ ကြွရည်ထုတ်ပန်းပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန် ရေခန်းထဲ၌ ခလုတ်ကျသွားသဖြင့် ရေခန်း အိုးယူရန် ထွက်သွားစဉ် တင်းမာင်ဝမ်းက ဖန်ခွက်ထဲ ဆေးမှုန့် ဓားထည့်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်လေး...ကော်ဖီခေ့ရှ်ပြုပြီလား”

“ဖျော်မလို့လုပ်နေတယ်”

“ဖေ့ရှ်နဲ့တော့...ယုယုအတွက်လည်း သံပုရာရည်ပဲ ဖျော်ပေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဒေါင်းကိုက်သလိုဖြစ်လာလို့ ဒေါင်းကြည်သွားအောင် သံပုရာရည် သောက်လော့လို့”

“ဒီလို ဒေါ်လေးဖျော်လိုက်မယ်။ အဲဒီခွက်ကို သောက်လော့”

ယုယုနိုင်က တစ်ဝိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အချို့လျှော့ ဒေါ်လေး ဒီခွက်က နည်းနည်းချို့နေတယ်။ ဖန်ခွက်အရောင်ခွဲပြီး ထည့်ခဲ့နော်။ တော်ကြာ အချို့နဲ့အချို့မှား သောက်မိဦးမယ်”

“သမီး၊ ယုယုအတွက် ဖန်ခွက်နဲ့ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးမယ်။ ဖန်ခြံထဲကို ပို့ပေးရမှာလား”

“တုတ်ကဲ့...ယုယုပါ။ ခြံထဲမှာရှိမယ်။ ယကတော့ ဖန်ခွက်နဲ့ အလုပ်ကိုင်နေတာပဲ”

“အေးအေး ခဏနေ ဒေါ်လေးလာခဲ့မယ်”

ယုယုလည်း မှာရာရှိတာ မှာပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။ သီးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ ဒေါ်မြလည်း သံပုရာရည်နှစ်ခွက် နှင့်အတူ ခြံထဲထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒီက ပပအတွက် ဒီက ယုယုအတွက်”

“သံပုရာရည် ဖျော်ထားတာ ဗိုခွက်က ပပ။ ဒီခွက်က ပပနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...မေက အချို့လျှော့ခိုင်းထားလို့ ခွက်မှား မသောက်မိအောင် ခွဲလာတာ”

“ယုယုက အချို့နည်းနည်းလေးပဲ ထည့်ခိုင်းလို့ ခွက် မမှားရအောင် ဖန်ခွက်ဖော်ထားတဲ့ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ခဲ့တာ...”

“သိပါသွား...”

“ဒေါ်လေး ထားခဲ့မယ်နော်”

“ထားခဲ့လေ...နာရီဝက်လောက်ကြာမှ လာယူလိုက်” ဒေါ်မြလည်း ဖန်ခွက်များကို ထားခဲ့ပြီး အိပ်ထဲသို့ပြန် ဝင်သွားသည်။

ပပလှိုင်သည် ဝန်းကို အင်တာနက်ပွင့်ပြီး ဖေ့ဘုတ် ကြည့်နေသည်။ ယုယုနိုင်က လက်တော့တစ်လုံးနှင့် စာရိုက်နေ

သည်။ အအေးကို တစ်ငုံချင်းယူသောက်နေသည်။

“အအေးသောက်ရတာတစ်မျိုးကြီးပဲ။ ရင်ထဲလှိုက်လှိုက်နဲ့ တစ်တိုယ်လုံး တုန်နေသလိုပဲ”

“အအေးနဲ့ ပတည့်လို့ပျားလာ။ နေမကောင်းဖြစ်ချင်နေလား”

“ပြစ်ပဲတူး...မေယုရယ်။ တစ်ခွက်လုံးတော့ သောက်ချလိုက်တယ်။ ခါတိုင်းလည်း သောက်နေတာပဲ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အခုမှ သတိထားမိတာ”

ခဏနေတော့ ဒေါ်မြ ဝန်ခွက်ပျားလာယူသည်။

“ဒေါ်လေးမြ...ကိုတင်မောင်ဝင်း အလုပ်သွားလား”

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့လေ...ဘယ်မှသွားဘူး။ စောစောကတော့ ဓာတ်စာနေတာတွေ့တယ်”

“အိမ်ရောက်ရင် ကိုတင်မောင်ဝင်းကို ကျွန်မတို့ဆီ ခဏလောက်လာခဲ့ပါလို့ ပြောပေးပေါ့”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ပပ”

“တာ...မေယုကလည်း ပပရိုင်းရော့ရှိလို့ ခေါ်တာပေါ့”

“သိပဲတူး...ခါတိုင်း အော်ဝေါက်နေလို့ မေးတာ”

ခဏနေတော့ တင်းမောင်ဝင်း ပန်းခြံထဲရောက်လာသည်။

“မပပလို့ ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုလို့”

“လာ...ကိုတင်မောင်ဝင်း ဒီဝန်အိုးသုံးအိုးကို တိုနား

ရွှေ့ချင်လို့”

တင်မောင်ဝင်းလည်း ဆေးထည့်ပြီးနောက်ခိုင်း စိတ်ပျက်ရှားနေခဲ့သည်။ ဒေါ်မြ အမှာစကားလာပြောသည်နှင့် သူ့လက်ထောင်လိုက်သည်။ ဆေးအစွမ်းပြုပြန်သည်။

ပပလှိုင်းခိုင်းသည်အတိုင်း သေသေများများပေးလိုက်သည်။

“ပြီးပြီလား...”

“မပြီးသေးဘူး။ ဘာခိုင်းရဦးမလဲ။ ကိုတင်မောင်ဝင်း နောက်နေတုန်း တစ်ခါတည်းခိုင်းလိုက်ရအောင် စဉ်းစားဦးမယ်”

“တောသည်ပန်းအိုးလေးနဲ့ ဒီပန်းအိုး တွဲထားရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်။ တုတ်တယ်။ ဒီကြွရွက်လှလေးနှစ်ရောင် တွဲလိုက်တာ ဟာခိုပြန်သွားတယ်”

“ဒီအိုးကြီးနားကို ဒီအိုးပါရွှေ့လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ကိုတင်မောင်ဝင်း နိုင်ပါ့မလား”

“နိုင်ပါတယ်...ပပ နောက်ဆုတ်နေ။ ထိခိုက်မိရင် မကောင်းဘူး”

တင်မောင်ဝင်းလည်း ပန်းအိုးအကြီး၏ အောက်ခြေကို သူ့ခါခြေချောင်းများပေါ် မလွတ်တောင်း ရုလိုက်သည်။ ပပလှိုင်းညင်ကဲ့သို့ ဖြစ်မည်လဲဟု စမ်းသပ်ကြည့်ချင်ချင်ဖြစ်သည်။

“အား...”

“တင်...ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ပန်းအိုးပင်ကို ခြေချောင်းတွေပေါ် ရှုမိလို့”

“ကျွတ်ကျွတ် နာလိုက်တာ”

“တင်...ပြပါဦး။ တုတ်ပါရဲ့ ရဲသွားတာပဲ”

“ဆေးလိမ်းမှပြစ်မှာပေါ့”

“လာ...လာ...လျှောက်နိုင်လား။ မလျှောက်နိုင်ရင် ထိုင်နေ။ ပပ ဆေးဘူးသွားယူလိုက်မယ်”

ထိုစဉ် သူတို့နှစ်ယောက် ယုယုနှိုင်း လျှောက်လာသည်။

“တယ်လို့ဖြစ်တာလဲ...”

“ပန်းအိုးကို ခြေထောက်ပေါ် ရှုမိလို့”

“အို...ဒီဆုံ ဒီအတိုင်းနေလို့ တယ်ဖြစ်မလဲ။ လိမ်းဆေး လိမ်းမှပေါ့။ ပပ ဒီမှာနေ ယုယုသွားယူခဲ့မယ်”

“နေ...နေ ပေယုယု ဒီလောက်ကြီးမနာပါဘူး။ ဝိစိကာ နည်းနည်းလေးနာတာ။ အခု တာမှတုတ် မဖြစ်တော့ဘူး”

“မနာတာ သေချာလို့လား”

“မနာတော့ပါဘူး ပပပရယ်။ ဆေးလိမ်းစရာ မလိုဘူးဘူး”

“ကဲ...ပပ ပန်းအိုးတွေ ရွှေ့စရာရှိ နောက်နေ့မှ ရွှေ့နိုင်တော့။ အခု ခြေလက်ဆေးပြီး နားဆိုင်းလိုက်တော့...”

“ပပက စားပွဲမှ ထိုင်မနေဘဲ ပန်းမြုံ့ထဲ ဘာလာလုပ် တာလဲ။ ကိုတင်မောင်ဝင်း အနာသက်သာတဲ့အထိ သည်မှာ ထိုင်နေပါရစေဦး”

“အေးအေး...ပပ...သွားမယ်”

“ပြီရင် ထွက်လာခဲ့ကြ”

“နေရာတကာကို ပါတယ်”

“အော်...ကိုလုံမပကို ပြောနေ တိုက ကြားပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

“ကြားကြား...ပါတိုင်း ပပ ပန်းတွေလှလိုက်တာ လာ ကြည့်ပါဦးလို့ ခေါ်တာတောင် ဝင်ချတာ မဟုတ်လို့ ပြောတာ”

“ကိုတင်မောင်ဝင်းနဲ့ အလုပ်က တော်တော်ဝေးလား...”

“လိုင်းကာနဲ့ သွားရင် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် သွား ရတယ်။ တက္ကစီနဲ့ ဆို နာရီဝက်လောက်သွားရလိမ့်မယ်”

“ဘာလုပ်တာလဲ...အဆောက်အအုံတွေ ဆောက်တဲ့ နေရာမှာ အလုပ်သမားတွေကို ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်ခိုင်းရတဲ့ အ လုပ်ကြပ်ပေါ့။ သတ်မှတ်ရက်ပြီးအောင် အလုပ်သမားတွေကို စီစဉ်ညွှန်ကြားရတယ်။ အင်ဂျင်နီယာရဲ့ အောက်မှာ အလုပ်ကြပ်၊ လေးယောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာ”

“သွဲ့ ရပြီပြီလား...”

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အမှတ်ကလည်း နည်းဆို့တော့

ဖေကျာကောင်းကောင်းရုပ္ပာမတုတ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ကျော်မင်း ဆက်မတတ်ဘဲ အလုပ်ပင်လုပ်နေတာ...”

“အင်း...ပေပေပြန်လာရင် ပေပေတုတ္တုတုမှာ ပြောပေးမယ်။ ပပပြောပေးရင် ကျိန်းသေ အလုပ်ရစေရမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ...အခုလည်းသက်သာသွားပြီ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

“ကျွန်တော်လို့ ပြောမနေပါနဲ့။ ကိုတင်မောင်ဝင်းက ပပတို့ထက် အသက်ကြီးတာပဲ။ ကျွန်တော်အစား အခြားနောင်စားကို သုံး”

“ကျွန်တော့်အသက်...အဲ...တယ်လို့ပြောရပါ့မလဲ”

“ကျွန်တော်ကလွဲရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပြော...”

“အစ်ကိုလို့ပြောရင် ရလား...”

“ရတယ်...ပြောကြည့်”

“အစ်ကို့အသက်က နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်”

“ပပအသက်က နှစ်ဆယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဆိုတာကြီး နားကလောတာ။ အစ်ကို့...ကောင်းတယ်”

“ပပကတော့ ကိုမောင်လို့ ခေါ်မယ်...ကျေနပ်လား”

“ခေါ်ပါ...ပပ ခေါ်ချင်သလိုခေါ်။ အစ်ကို့ကတော့ ပပလို့ပဲခေါ်မယ်...ခွင့်ပြုလား”

“ခွင့်ပြုထားတာပဲ ကြာပြီ”

နှစ်ယောက်သား လပေါင်းများစွာကတည်းက ရင်းနှီးပြီးကြသူလို ဆက်ဆံရေးမျိုးဖြစ်သွားသည်။

“တယ်...နှစ်ယောက်သား ဘာတွေများပြောနေကြတာလဲ...။ သူတို့မျက်နှာတွေကြည့်ရတာ ချစ်လန်းနေကြတာပဲလား...။ ကိုတင်မောင်ဝင်း သည်ခုံမှာ လာထိုင်”

စားပွဲမှာ ထိုင်ခုံလေးခုထားသည့်အတွက် တင်မောင်ဝင်းထိုင်ရန် ယုယုခိုင်က ထိုင်ခုံကိုလက်နှင့်ပုတ်ပြသည်။

“ထိုင်ပနေနဲ့တော့...ကိုမောင်။ အိမ်ပြန်ပြီး ခြေလက်ဆေး အနားယူတော့။ ညနေ လေးနာရီလောက် ပန်းခြံထဲလာခဲ့ဦး...စကားထိုင်ပြောကြရအောင်”

“တဲ့...သူထိုင်ချင် ထိုင်ပါစေ။ ဘယ်နှယ်ပြန်ခိုင်းနေတာလဲ...”

“သူတို့တိုယ်သူတို့ သမီးရည်းစားများမှတ်နေလားမသိဘူး။ တိုဘက်ရက်တွေတုန်းက ကိုတင်မောင်ဝင်း မျက်နှာမြင်တာနဲ့ လထုပ်ဖမ်းသလိုဖြစ်နေတာ။ အခုမှ ဘာကြောင့်သည်သည်လှုပ်နေလဲ မသိဘူး”

“မဆိုပါဘူး။ ပပ...ဘာဖြစ်ဖြစ် မပ ဝေဖန်စရာမလိုပါဘူး”

တင်မောင်ဝင်းလည်း သူ့အတွက်နှင့် ညီမနှစ်ယောက်အခြေအတင်ဖြစ်နေကြသည်မို့ ဆက်နေရန် မသင့်တော်သည်အ

တွက် ပပကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ခြေလက်ဆေးလိုက်ပြီး ကုလားထိုင် ဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်မိတော့ စောစောကကိစ္စကို သေ သေရာရာပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ သံပုရာရည်ခန့်ခွက်ထဲ ထည့် လိုက်သော သူ့ဆေးက တကယ်အစွမ်းပြသည်ကို လက်တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

ပပလှိုင် အနေအထိုင်အပြောအဆို ထူးခြားခြင်းက ဆေး အစွမ်းကြောင့်ဖြစ်၍ အထူးအဆန်းမဟုတ်သော်လည်း အကြီးမ လှယုနိုင်က ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး အရေးတယူလုပ်လာပြန်သည်။

ညီမဖြစ်သူနှစ်ပင် အတိုက်အခံလုပ်ပြီး သူ့ကို ဂရုစိုက် ပြုရင်နေသည်။ အအေးခန့်ခွက်နှစ်ခွက် နီးနီးတက်ကပ်ထားလိုက် မိ၍များ ဓာတ်ကူးသွားသည်လား မသိ။ ထူးဆန်းသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ရင်း မှေးကနဲအိပ်ပျော်သွားသည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို”

“ထင်...ပပ”

ပပကို လှုပ်နှိုးနေသဖြင့် နိုးသွားရသည်။ သူ့ဘေးမှာ ပပလှိုင် ရပ်လျက်ရှိနေသည်။

“လေးနာရီလောက် ခြံထဲဆင်းလာမယ်ဆိုပြီး မလာလို့

ထိုက်လာတာ။ သူ့က ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အကျအနာထိုင်ပြီး အိပ်နေတယ်”

“ပန်းခြံပဲက ပြန်လာပြီးကတည်းက အိပ်ပျော်သွား တာ...အခု ပပ ပြန်လို့ နိုးတာ”

“မျက်နှာသစ်ပြီး လာခဲ့မယ်လေ...”

“လာမနေနဲ့ တော့...အခု လေးနာရီခွဲပြီး ပပ အိပ်ပေါ် အက်တော့မယ်”

“စိတ်ဆိုးလို့လား...လာလေ ပန်းခြံထဲသွားမယ်”

“သွားတော့ပါဘူး။ နောက်နေ့အလုပ်က စောစောပြန် ခဲ့...ပပ ကျောင်းက သုံးနာရီနောက်ပိုင်းဆို ပြန်ရောက်နေပြီ။ အလုပ်က ပြန်လို့ရတယ်မဟုတ်လား”

“တစ်ပတ်ကို သုံးရက်လောက်တော့ စောစောပြန်လို့ ခေါ်တယ်။ နေ့တိုင်း ပြန်ရင် တစ်ပတ်တောင် မခံဘူး။ အလုပ် က ထုတ်ပစ်လိမ့်မယ်”

“ထုတ်ထုတ်...သူတို့ မထုတ်ခင် ကိုယ်ကထွက်လိုက် ဆဲဒီက ထွက်တာနဲ့ ဝေဝေတို့ ကျွတ်တို့မှာ အလုပ်ရစေမယ်”

“မနက်ပြန် လေးနာရီ ပန်းခြံထဲမှာ ရှိနေမယ်”

ပပလှိုင်က အချိန်အမျက်ပြု၍ အိပ်ထက်ထွက်ပြီး မီး နီးခန်းထဲက ဝင်သွားသည်။

ပပလှိုင်နှင့် တင်းမောင်ပင်းတို့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး

တယ်အချိန်ပြဿနာလဲဖြစ်မလဲတု ရင်တုန်နေသော ဦးထွန်းလေး
လည်း ထူးထူးခြားခြား သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးကြောင့်
အံ့အားသင့်တာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ထူးဆန်းလှပူညီလားကွ...ဘယ်လိုလဲ အပြောင်းအလဲ
တလည်း မြန်ပါကွာ။ ပြဿနာလာရှင်းတာလား။ တစ်ခုခုလုပ်ရင်
ဝင်ဆွဲဆင့်ဆွဲရအောင် ဟိုသစ်ဝင်ကွယ်က ရပ်ကြည့်နေတာ ဝံ
ထင်တာ တစ်ခုမှမတုတ်ဘူး”

“အီ...နှစ်ဆယ်ရာစုလေ...ဦးလေးရာ။ ပြောင်းလဲချိန်
တန်လို့ ပြောင်းလဲသွားတာပေါ့။ အထူးအဆန်းမတုတ်ပါဘူး”

“မင်းကတော့ ငါ့ကို ဦးနှောက်စားအောင်လုပ်နေပြန်ပြီ
ဘာကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားတာလဲ ရှင်း
ပြစမ်းပါဦး”

“အထူးအဆန်းမတုတ်ပါဘူး။ နေ့လယ်က ပန်းဆိုးပေါ်
ရွှေခိုင်းလို့ သွားရွှေ ပေးတယ်။ အခေါက်ခေါက်ရွှေရင်း သူ
ကြောင့် ပန်းဆိုး ကျွန်တော့်ခြေထောက်ပေါ် လွတ်ကျတယ်။
ကျွန်တော်က နာပေမယ့် ကြိတ်မှိတ်ခဲလိုက်တယ်။ သူ့ကိုလည်း
အပြစ်မပြောဘူး။ အလုပ်ပြီးအောင် ဆက်လုပ်ပေးပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။

“အခု ခြေထောက်က အနာနာနေသေးလားလို့ လာ
မေးတာ။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်တဲ့။
နောက်ကို သူမဆိုးတော့ပါဘူးတဲ့...အီလောက်ပါပဲ”

“ယုံမှသာတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ သူ့စိတ်က တော်ရုံလူ
မတူသလို ဆက်ဆံတတ်တာ။ အခုချက်ရှင်း ပြောင်းလဲသွားတာ
တော့ ငါ့စိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“သိပ်တော့ မယုံနဲ့နော်။ လူပုံအလယ်အရွက်ခွဲခံနေရ
ဦးမယ်”

“သတိတော့ ထားပြောပေါ့။ ကိုယ့်ဘက်က သူဆင်တဲ့
ခွင်ထဲ မဝင်မိအောင်တော့ သတိရှိနေရမှာပဲ ဦးလေး...”

“ငါ့နာရီခန့် နေီလေးမြ အိမ်ပြန်လာသည်။ လက်ထဲ
မှာ ကြွေအုပ်လေးကိုင်လာသည်။

“ငါ့ပြေမတင်းတွေ မစပါယ် ပေးလိုက်လို့”

“ငါ့ပြေမတင်းစားချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

ထိုစဉ် နောက်မှ ပပလှိုင် ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးကို ကိုင်
ပြီး လိုက်ချလာပြန်သည်။

“နေီလေးမြကို ဝက်သားဟင်းတွေ ထည့်သွားဆိုတာ
မယူသွားလို့လိုက်ဖို့တာ။ ဟင်းစတွက် များနေတယ်။ အိမ်မှာ
စားမယ့်လူက ကျွန်မတို့ညီအစ်မပဲဆိုတာ။ ကျန်တဲ့လူတွေက
ဝက်သားမစားဘူး...နေီလေးမြ သိရဲ့သားနဲ့”

“အိမ်မှာ တစ်ပန်းကန် ဖယ်ထားပြီး ပိုတာလာဖို့တာ။
ကိုတင်မောင်ဝင်းရော ဝက်သားစားလား”

“စားပါတယ်...”

တင်မောင်ဝင်းက လှမ်းယူလိုက်သည်။

“စားသောက် ဆေးကြောပြီးမှ ဒေါ်လေးမြ ယူလာ
လိုက်”

“ကျေးဇူးနဲ့ သမီးလေးရေ၊ ဒေါ်လေး ယူခဲ့မယ်”

ပေလှိုင်လည်း တင်မောင်ဝင်းကို ပြုံးကြည့်ပြီး အိမ်ဘက်
သို့ပြန်သွားသည်။

“ကဲ...ဦးလေး မပြောတူးလား၊ ထူးခြားပါတယ်လို့”

“ကဲ...ထူးခြားခြား မထူးခြားခြား အောင်ပွဲခံလိုက်ကြ
စို့”

ဒေါ်လေးမြကပါ ဝင်ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဦးထွန်းဝေတို့အတွက် အိမ်ကို ကားဂိုထောင်နောက်
ထက်မှာ အခန်းခွဲပေးထားသည်။ ထိုအခန်းနှင့် ပေလှိုင်တို့စီး
ရုံဆောင် တစ်တန်းတည်းလှိုင်းဖြစ်နေသည်။

ထိုညနေက ဦးလေးထွန်းရော ဒေါ်လေးမြရော တင်မောင်
ဝင်းအား ဘာကြောင့် ပေလှိုင် အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲ
သွားပုံကို မေးသဖြင့် ဒေါ်လေးမြကိုလည်း ဦးလေးထွန်းကို ပြော
ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ရသည်။ လူကြီးတွေက သူ့စကား
ကို မယုံချင်ကြ။

ဒေါ်လေးမြက စားသောက်ပြီးပြီမို့ ပန်းကန်လွတ်များ
ယူပြီး ယုယုနိုင်တို့ အိမ်ထက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်ထား

တွေက ည ခုနစ်နာရီထိုးမှ ညစာစားကြသည်။

တင်...ထမင်းအပူပြန်ပေးပြီး ခုနစ်နာရီထိုးကာနီး နူးခပ်
ပြင်ဆင်ပေးကာ အိမ်သားတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ခုနစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိပြန်သည့် ဒေါ်ဝယ်လ်လိုင်၏ မိဘ
နှစ်ပါးက ညစာကို မစားသည်က များသည်။ အာတာဖြစ်သည့်
မုန့်ဖြစ်ဖြစ် သစ်သီးဖြစ်ဖြစ် ညစာကို စားသုံးလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ထမင်းရိုင်းမှ ညီမနှစ်ယောက်နှင့် ဒေါ်ဝယ်
လိုင်တို့သုံးယောက်သား စားဖြစ်ကြသည်။

“ဒေါ်လေးမြ ကိုတင်မောင်ဝင်း ခြေထောက် ထောက်
နိုင်ရဲ့လား...”

“ထောက်နိုင်ပါတယ်...”

“တဲ့...ဘာဖြစ်လို့လဲ ယုယု”

“သူက ဘာဝင်ပြီး စစ်စုနေတာလဲ။ မေးစရာရှိ ပေ
မေးရမှာ။ ဘာမှဖြစ်တော့ဘူး ပျောက်သွားပြီ”

“တဲ့...အမေ မေးနေတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နဲ့ခင်းက ကိုတင်မောင်ဝင်းကို ပန်းဒေါ့တွေ ဒေါ်ရွှေ
ဒိုင်းကယ်။ ပေ မလိုက်တာ ကိုတင်မောင်ဝင်း ခြေထောက်ပေါ်
ဝန်းဒေါ့လွတ်ကျသွားလို့။ အဲဒီအချိန်က ထော့နဲ့ထော့နဲ့နဲ့မို့
သေကြည့်တာ...”

ယုယုနိုင်က မိခင်ဖြစ်သူကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အရေးကြီးပါတူး မပေါယ်ရယ်။ ဒီလောက်ထိပိုက်ရုံနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“လိမ်းဆေးယူသွားပြီး အခေါ်ပြန်ရင် လိမ်းဆိုင်းလိုက်ပေါ့”

“အိပ်မှာ လိမ်းဆေးအစုံရှိပါတယ်”

စားသောက်ပြီး ဒေါ်ပေါယ်လှိုင် အိပ်ပေါ်တက်သွားသည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ ညီမနှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဒေါ်လေး...ကိုတင်မောင်ဝင်း ဝက်သားတင်း ဗားပြီးပြီလား”

“စားပြီးပြီ...ဒေါ်လေး ပန်းတန်တွေတောင် ပြန်ယူခဲ့ပြီဗျီ”

“တင်...အိပ်တတင်းတွေ လျှောက်ပေးနေတယ် ထုတ်ထား”

“ထုတ်တယ်လေ...မတုန်ရင် ပြန်သိမ်းထားလို့လည်း မကောင်းမှတော့ ကြိုပြီးခွဲပေးလိုက်တယ်”

“ဒီလောက်ကျွေးချင် အိပ်ကိုခေါ်ကျွေးလိုက်”

“မေယု ပြောစရာတောင် မလိုဘူး။ မကြာခင် အိပ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားမယ်...ကြည့်လိုက်”

ပပလှိုင်က တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောရင် လက်ဆေးတာ ထသွားသည်။ စားပွဲဝိုင်းမှာ ယုယုနိုင် ကျန်ခဲ့သည်။

“ဒေါ်လေး...ကိုတင်မောင်ဝင်းက ဘာတင်းတွေကြိုက်လဲ...”

“သူ...ဒေါ်လေးတို့နဲ့ အတူနေတာ နှစ်နှစ်ပြည့်သေးဘူး။ ကြိုရာနဲ့ စားတာပဲ။ အမဲသားတစ်မျိုးပဲ မစားတာ။ တင်းတော့ ဂျီးမယားဘူး တူမကြီး”

“ဒီလိုရင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဆိတ်သားရှိသေးလား”

“ရှိတယ်ထင်တယ်...ရှိတယ်...ရှိတယ်”

“မနက်ဖြန် ဆိတ်သားတင်းချက်၊ ခွဲထားနဲ့။ ပိုပိုလိုလိုသာချက်။ ပြီးရင် ကိုတင်မောင်ဝင်းနဲ့ ဦးလေးထွန်းအတွက် တစ်ပန်းကန် ဇယ်ထားလိုက်”

“တူမကြီးတို့အတိုးနဲ့ အဘွား စားသောက်ပြီးမှ ခွဲထားလိုက်မယ်”

“အတိုးတို့အတွက် ဦးဖယ်ပြီး ခွဲယူသွားလိုက်”

ဒေါ်လေးမြက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ယုယုနိုင်လည်း ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“အင်း...ဒီညီအစ်မလုပ်နေပုံနဲ့ မပေါယ်သိရင် ငါတို့ နှင်ထုတ်ခံရနိုင်တယ်”

“ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ခန်းပွင့်မယ်ပွင့်တော့လည်း ညီမနှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ပါလား”

ဒေါ်မြလည်း အတွေးပေါင်းစုံတွေ့ပြီး သိမ်းဆည်းနေ

သည်။ အားလုံးပြီးစီးသည်နှင့် တံပီးစေ့ထားလိုက်ပြီး အိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

နောက်နေ့ညနေပိုင်း ကတိပေးသိုင်းသည်အတိုင်း အလုပ်မှ စောစောပြန်ခဲ့သည်။ ပန်းခြံထဲမှာ ပပလွိုင်ကို မပြင်သည့် အတွက် အိမ်ပြန်လာပြီး အဝတ်အစားလဲဝတ်လိုက်သည်။

ခဏနေတော့ အပြင်ကို မယောင်မလည်ထွက်ကြည့်သည်။ ပန်းခြံထဲမှာ ပပလွိုင်ကို တွေ့လိုက်သည့်အတွက် ထိုနေရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဝင်ဝင်လာချင်း ကားကို တွေ့ပြီး လူတွေ့တာနဲ့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်တယ်”

“ပပက ပြန်ရောက်တာ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီး အစ်ကို မရောက်သေးဘူးထင်လို့ အိမ်ထဲဝင်နေတာ။ ဘယ်လိုလဲ... အလုပ်ထွက်တော့မလား...”

“ဒီဘက်က ဘယ်လိုအခြေအနေမှန်း မသိသေးဘူး။ ပြောပြီးမှ ဒီဘက်က အဆင်မပြေရင် မကောင်းဘူးလေ”

“ပပက ဖြစ်တယ်ဆို ဖြစ်ပြီပေါ့...”

“အိန္ဒြေ အစ်ကိုလေ ညက တစ်ညလုံးစဉ်းစားနေတယ်။ အဲဒါပြောသင့် မပြောသင့်ဆိုတာပေါ့”

“ဘာကိုမပြောသင့်ရမှာလဲ...။ ပြောချင်တဲ့စကား ပြောလိုက်ပေါ့”

“အစ်ကို ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာလား...”

“ပဆိုးပါဘူး...”

“ဟို...အဆင့်အတန်းကလည်း ဝိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားနေတယ်။ မဖြစ်ဘူးဆို ကိုယ့်ခံစားရမှာ။ ဒါကြောင့် တစ်ညလုံး မအိမ်ဘဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ပြောလေ...ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“အစ်ကို...ပပကို စမြင်ကတည်းက ကြိုက်ပြီးချစ်ခဲ့ရတာ။ အဲဒါ ဝှင်ပြောလိုက်ရင် ပါးများအချိန်ခံရမလားလို့”

“အို...ချစ်တာကို ချစ်တယ်ပြောတာ စိတ်ဆိုးရောလား”

“အိန္ဒြေ...ပပ အစ်ကို့ကို စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့”

“မဆိုးလို့ အခုလို အတွေ့ခံနေတာပေါ့။ နောက်ကို အားငယ်တဲ့စကား၊ ဝိုးနဲ့မြေဆိုတဲ့စကား မပြောနဲ့။ အဆင့်အတန်းမကွာအောင် ဖေဖေအလုပ်မှာ အဓိကကျမယ့်နေရာမှာ ထားဆိုင်းမယ်။ တစ်နှစ်လောက်တော့ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်အောင် သင်ယူရမယ်...ဖြစ်လား”

“ဖြစ်တာပေါ့...”

“အိန္ဒြေ...ဖေဖေကို ပြောပြီး အလုပ်အတွက် စီစဉ်ခိုင်းမယ်”

“အဲဒါ ထားဦး...အစ်ကိုမေးတာ ပြေပါဦး။ ချစ်လား”

လို့”

“ချစ်လို့လည်း အတူတူနေလို့ရအောင် အလုပ်အတိုင် စီစဉ်နေတာလေ...စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ...ဒါဆို အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူ တွေပေါ့”

“အင်းပါဆို...”

“တင်မောင်ဝင်းက ထိုင်ခုံကို ပပလှိုင်၏ အနီးသို့ တိုး တက်ထိုင်လိုက်သည်။ အဲဒီလို အတတ်မဲ့နဲ့လေ။ အဖေတို့ အဘိုး အဘွားတို့က အပေါ်ထပ်မှာနေတာ။ ဒီကို အတိုင်းသားမြင်ရ တယ်။

“မြင်တော့လည်း နားဖောက်ပြီသားဖြစ်တာပေါ့...”

“တော်တော်လွယ်ဘူး...အဲဒီအတိုင်းပဲနေ”

ထိုစဉ်မှာ အိမ်ထဲသို့ ယုယုနိုင်၏ကား ဝင်လာသည်။ ယုယုနိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သွားသည်။ ကားကို ဝို ထောင်ထဲ မောင်းသွင်းပြီး အိမ်ပေါ်ဖောက်သေးတဲ့ သူတို့ဆီ လျှောက်လာသည်။ လက်ထဲမှာ တစ်ခုခုကိုင်လာသည်။

“ကိုတင်မောင်ဝင်း...ဒီနေ့ ပြန်တာ စောသားပဲ”

“ရောပပ...ပပပြန်တဲ့ ချောကလက်ရေခဲမုန့်။ ဒါက ကိုတင်မောင်ဝင်းအတွက်...ယူလိုက်”

“မယုယု စားလေ...မယုယုအတွက် မတုတ်ဘူးလား”

“ကားထဲမှာ ထားခဲ့တယ်။ အိမ်အတွက်လည်း ပါသေး တယ်”

“စားလိုက်...မစားရင် စိတ်ကောက်ဦးမယ်။ နောက် ကို ကိုတင်မောင်ဝင်းအတွက်ဆိုပြီး ဘာမှပေးစရာ မလိုဘူး။ ပေးစရာရှိ ဝပပဲ ဝေးမယ်”

“အဲဒီလိုတောင်ဖြစ်နေကြပြီလား...ကိုတင်မောင်ဝင်း သေချာစဉ်းစားနော်”

“မယု...အခု အိမ်ထဲသွားတော့ ကဲတယ်...မစားတော့ ဘူး”

ပပလှိုင်က လက်ထဲက ချောကလက်ရေခဲမုန့်ဘူးကို လွှင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် တင်မောင်ဝင်းလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ လက်ထဲကိုင်ထားမိသည်။

“စားစား...အားရပါးရ စားပြလိုက်။ သွားတော့မယ်”

ပပက ထိုင်ရာမှ ထပြီး ထွက်သွားသည်။

“အစ်ကို ပပကိုကြိုက်ရင် အခုလို ဆိုပြဲ စိတ်ကောက် ပြနေတာနဲ့ အစ်ကိုပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ...”

“မယုယုလို စိတ်ထားမျိုးဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

“ကျွန်မ အစ်ကိုအပေါ် ဘယ်လိုစိတ်ထားလဲဆိုတာ ခင်ကို မရိပ်မိဘူးလားဟင်...အစ်ကို နားလည်သင့်ပါတယ်”
ယုယုနိုင်က ဟိုစကားဆိုသည်နှင့် သူ့အနီးက ထွက်

သွားသည်။ စိတ်ကောင်းကျင်နေချိန် အနီးကထွက်သွားသဖြင့် စိတ်မောလှမောဖြစ်ကာ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။ ဖလှမ်းမြင်လျှင် ကျေနပ်စေရန် ဘယ်မှသွားဘဲ ထိုင်ပြီး ချော့ဖလတ်ရေခဲမုန့်ကို ကုန်အောင်စားနေလိုက်သည်။

ပေအချစ်ကို လက်ခံရပြီးမှ ယုယုကလည်း သူ့ကိုပိုင် ဝင်စားသည့်အရိပ်အယောင်လုပ်ပြလာသည်။ ဝိယဆေးကလည်း တစ်ယောက်တည်းကို ဦးတည်ပြီး ဆေးခပ်ခဲသော်လည်း အစ်ကမ မည်တဲ့သို့ တွယ်ကပ်ပါလာသည်ကို စဉ်းစား၍မရနိုင်။

သူ အခုအချိန်ထိ ဆေးကို အသုံးပြုပြီး သစ္စာတော် ချွတ်ခြင်း မရှိခဲ့။ တစ်ယောက်ကို ဆေးခပ်လိုက်သည့်အတွက် သူ့အား တန်းတန်းရွဲကြိုက်လာသည်ကတော့ အသေအချာပေမတော့ပင်။ အပေပဲ ညီမကို ဆေးခပ်ပြီး အချစ်ကို ရလျှင် သစ္စာရှိစွာ လတ်တွဲမည်ဟု ကြံဟောသည်။

တိုက်ဆိုင်စွာ ရိုးရိုးအားအားအစ်မဖြစ်သူက သူ့အမှုကို မစဉ်းစားဘဲ သူ့ကိုချဉ်းကပ်လာသည်။ အစ်မဖြစ်သူက ဆေးနှင့်မဆိုင်ဘဲ သူ့ကို ရိုးရိုးတန်းတန်းအချစ်စစ်နှင့် ချစ်စွဲမိန်းကလေးတန်ခဲ ညီမနောက်ပါမည်စိုး၍ ချစ်အရိပ်အယောင် ပြလာပုံရသည်။

သူကတော့ သစ္စာစကား မပျက်ရန် ယုယုနိုင် ရေးမပြောင်ပေးသော်လည်း အလိုက်သင့် မစီးနိုင်ပါ။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ

ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ခုနစ်ကြိမ်မျှ သစ္စာဆိုခဲ့ရသည်။ သစ္စာပျက်ခဲ့လျှင် သူ့ဘဝပါ ပျက်စီးမည်ဆို ပေကလွဲပြီး မည်သူ့ကိုမှ ဆေးခပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ပေလှိုင်လည်း တင်မောင်ဝင်းကို ဝေခပ်ပြစ်သူ၏ ကမ္ဘာကို ဘာ အလုပ်တစ်နေရာ ရှေးရေ အရေးဆိုပြောလေတော့သည်။ ဆိုတဲ့သို့ သမီးဖြစ်သူ ပြောဆိုလာပါမှ သမီးငယ်နှင့် တင်မောင်ဝင်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို သေချာစစ်ဆေးမေးမြန်းတော့သည်။

“အဲဒီလောက် အလုပ်ပေးလုပ်စေချင်နေတာ...မိလှိုင်အမှုကို အမှန်ပြောစစ်။ သမီးဆို ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုလဲ”

“အမေက...ဘယ်လိုထင်လဲ”

“အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ကြိုက်များနေလား”

“တုတ်တယ်...ကြိုက်နေတယ်”

“ဘုရား...ဘုရား ကိုတစ်ကြားရင် မိုးမီးလောင်တော့ နည်း ဆောက်လုပ်ရေးမှာ ပန်းခုံအလုပ်သမားလား...လက်သမားဆင်းလား မသိဘူး။ အရင်က မျက်နှာချင်းဆုံရင်တောင် တို့တွင်လုပ်နေပြီး အခု ဘယ်လို သမီးရည်းစားဖြစ်သွားရတာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး။ အပေ သဘောတူနိုင်အောင်...ဒီမှာရှိတဲ့ ဝေဇေ့ကုမ္ပဏီမှာ နေရာကောင်းတစ်ခုပေး

လုပ်လို့ ရနေတာပဲ။ အဝေ အဝေးရောက်နေတာ အဖေ နို့
ပြီးစီးနေတာပဲ။ အဆင့်တူအောင်လို့ အလုပ်ပေးလုပ်ခိုင်းနေတာ

“မိပလ္လင်တို့ လုပ်ချက်ကတော့ ငါ့ထက်ပို သေလို
ချင်တာပဲ။ သူက ဘယ်နှုတ်နန်းအောင်ပြီးပြီလဲ...ဘုန်းကြီးကျော်
ထွက်လား...”

“အမေခန့်...အဲဒီလောက်နှိပ်ဖို့ မလိုဘူး။ ဆယ်တန်
အောင်ပြီးပြီ။ အမှတ်သုံးရာမကျော်လို့ တက္ကသိုလ်ဆက်မတာ
တာ”

“အေး...ဒါဆို ငါ့အလုပ်သွင်းပေးမယ်။ သမီးကေး
လေးကို စိတ်ပါပဲ ပေါ့ပါ အဝေးသင်ဆက်တက်ဖို့ပြော။ ဘာ
ဖြစ်ဖြစ် တွဲတစ်ခုရထားတယ်ဆိုရင် သမီးအဝေ ဘာမှပြော
မတုတ်ဘူး”

ထိုကဲ့သို့ ညီမဖြစ်သူနှင့် မိခင်တို့ တင်မောင်ဝင်း
ကိစ္စကို ပြောနေသည့်အချိန် ပုယုနိုင်က အခန့်ထောင်မှာ
ပြီးနားထောင်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်နေ
တဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။

ဆက်၌နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့်အတွက် အိ
ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်တာ ဝိုရိုက်နေမိသည်။

သူကတော့ မိန်းမသားပီပီ ကိုယ်ချစ်ခင်စုံမက်သူ
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောချင်သော်လည်း ဖွင့်

ရဲသည်သတ္တိ မရှိ။ ပြောရန်လည်း မသင့်။

ရေလာမြောင်းပေးစကား ပြောဆိုသော်လည်း မထိကျိုး
ကျွံနေနိုင်ရက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်ရုံ
ချစ်တာ။ ငါ...သူ့ထက်လက်ဦးအောင် တင်မောင်ဝင် သူ့ဘက်
ပါလာအောင် ကြိုးစားမည်။

မိန်းကလေးတူမြွေပျက်ချင် ပျက်ပါစေ။ ညီမဖြစ်သူထက်
ဆဲ မိမိချစ်ရသူ မပါသွားဖို့ အရေးကြီးသည်။ သူ မည်ကဲ့သို့
သူ့ဘက်ပါအောင် မြဲလုပ်ရမည်ကို အကြံဉာဏ်ထုတ်သည်။

သွေးပူနေသည့်အတွက် ကောင်းသောအကြံဉာဏ်ကို
စဉ်းစား၍မရနိုင်ဖြစ်နေသည်။

“ငါ...ကိုတင်မောင်ဝင်းကို လုံးဝအရှုံးဆုံးမခံဘူး။ သူ့
အချစ်က ငါ့အတွက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ညာစာပင် ထွတ်မစားနိုင်ဘဲ အိပ်ယာပေါ်မှာ လွဲလိုက်
မောက်လိုက်နှင့် ဝိုရိုက်နေလေသည်။

တင်မောင်ဝင်း တစ်ယောက် ဝပလှိုင်တို့မိဘများ ကပ္ပ
အိမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေပြီဖြစ်သည်။

သူတို့မိသားစုဖြစ်စေချင်သည့် အဝေသင်တက္ကသိုလ်ကို
မည်း ဆက်တက်နေသည်။ အလုပ်မှာ အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်
တက်ရသည်။ အလုပ်အကြောင်း အကုန်နားလည်ပြီဆိုလျှင် လက်
ထောက်ခန့်နေရာရာထူး ပေးမည်။ ကျိုးစားသင်ယူရန် အိစပါယ်

လှိုင်းက မှာကြားထားသည်။

တစ်မောင်ဝင်းကလည်း သေချာစွာသင်ယူလေ့လာသည်။ အလုပ်ဝင်သည်ရက်က မိုးတွင်းမှာဖြစ်သည်။ ပပလှိုင်းက ဝမ်းကွဲဝတ်သီတင်းကျွတ်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးပါရန် မိခင်ကို ခွင့်ပန်ထားသည်။

မိခင်ဖြစ်သူက နောက်ဆုံးနှစ်စာပေးပွဲပြုပြီးမှ လက်ထပ်ပေးမည်တူ ဆိုထားသည်။

အလုပ်ဝင်၍ ငါးလခန့်အကြာ တစ်မောင်ဝင်းကို ဇနီးဝယ်လှိုင်းက အိမ်မှာပင် ခေါ်တင်ထားလိုက်တော့သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ပေးစားမှုဖြစ်တော့မည်မို့ လူရာ သူရာဝင်အောင် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

တစ်မောင်ဝင်းကို အိမ်အောက်ထပ်မှာ အခန်းတစ်ခုပေးထားသည်။ တစ်မောင်ဝင်းနှင့် ပပလှိုင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဇနီးဝယ်လှိုင်းက ခေါ်တွေ့ပြီး သမီးဖြစ်သူ စာပေးပွဲပြုပြီးသည်နှင့် လက်ထပ်ပေးမှာမို့ အိမ်မှာ ထိန်းထိန်ဆိမ်းဆိမ်းနေတိုင်းကြရန် မှာကြားသည်။

တစ်မောင်ဝင်းကလည်း ဝန်ခံကတိပေးလိုက်သည်။ ပပလှိုင်းက တစ်မောင်ဝင်းကို ကားမောင်းလိုက်စင်ရသည်အထိ သင်ပေးခဲ့ပြီး အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်အတွက် ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးထားသည်။

ပပလှိုင်းက အစ်မဖြစ်သူ၏ တင်မောင်ဝင်းအား ကြည့်မိသွင်းပျက်လုံးများကို မသက်သာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့ကြောင့် အစ်မဖြစ်သူအလုပ်မှ ပြန်ရောက်ခင် အိမ်မှာ ကြိုရောက်နေတတ်သည်။

ဘာကြောင့်လုပ် မသိ။ သမီးကြီးအမှုအရာ ပျက်နေသည်မို့ မိခင်ဖြစ်သူ ခိုက်မိနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ပပလှိုင်း မသိအောင် တင်မောင်ဝင်းကို ခိုးကြည့်တတ်သည်။ အကြည့်တွေတိုလည်း ဇနီးဝယ်လှိုင်း တွေ့မြင်နေရသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် သမီးဝယ်က တစ်မောင်ဝင်းကို အထက်အိမ်ဆက်ဆံပြီး ပျက်စွာချင်းဆိုင်မိလျှင်ပင် အားမနာစတမ်း ထိုအားနဲ့ ထွပ်ကနဲ လုပ်ပစ်တတ်သည်။

သမီးကြီးက အဆင့်အတန်းမခွဲခြားဘဲ ညီမအပြုအမူအတွက်ပင် တောင်းပန်စကားဆိုတတ်သည်။ ထိုကတည်းက သမီးကြီးအပြုအမူကြောင့် တင်မောင်ဝင်းကိုများစွာ စိတ်ညွတ်နေလားမို့ ရိုက်နှက် ထင်မြင်မိသေးသည်။

ယခု သမီးကြီး၏ အမှုအရာကို အကဲခတ်ရသည်က တင်မောင်ဝင်းကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်ခဲ့ပြီ။ ညီမလက်ထဲ ရောက်လာသည့်အတွက် စိတ်ခံစားနေရပုံရသည်တူ အသေအချာယုံကြည်မိသည်။

တစ်ရက် ညနေပိုင်း ပပလှိုင်းနှင့် တင်မောင်ဝင်းတို့

ပန်ချိတ်မှာ စကားပြောနေကြစဉ် ပပတို့ကို အိမ်အပေါ်ထပ်ထပ်
ငေးကြည့်နေသည့် သမီးကြီး ယုယုနိုင်ကို မိခင်ဖြစ်သူ အလုပ်
ပြန်လာချိန် တွေ့ရှိသွားသည်။

အဝတ်အစားလဲဝတ်ပြီး ဆက်တိုက်မှာ ထိုင်လိုက်တာ
တိစ္ဆိရဲ့ ရောက်နေသော ယုယုနိုင်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“သမီး... ဒီခဏ လာဖို့”

“ကိစ္စရှိလို့လား...”

“အင်း... သမီးကို မေးစရာရှိလို့”

ယုယုနိုင်က တိစ္ဆိကို ပိတ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူအနီးသို့ လာ
ထိုင်လိုက်သည်။

“သမီးလည်း နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ အိမ်
ထောင်ပြုသင့်ပြီ။ ချစ်သူရှိရင် ပြော...။ မရှိရင် မေမေ ရှာပေး
မလို့”

“ဟင်... မရှာပေးနဲ့။ သမီး အိမ်ထောင်ပြုသေးဘူး”

“ဒီဆို... သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား ပြော။ မေမေ
တွေ့ပြီး သင့်တော်တယ်ဆို ပေးစားမယ်”

“မရှိပါဘူး မေမေ... မရှိပါဘူး။ ဒီပေမဲ့ သမီးအိမ်
ထောင်ပြုချင်သေးဘူး”

ပြောရင်း ချက်လုံးနှစ်ဝက်စလုံးမှ ချက်ရည်များ ကျသွား
သည်ကို မိခင်ဖြစ်သူက တွေ့လိုက်သလို ယုယုနိုင်ကလည်း

ထိုင်နေလျှင် ဝိုင်းတော့မည်သို့ မိခင်အနီးက ထွက်သွားပြီး သူ့
အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

“အင်း... ခက်တော့နေပါပြီ။ သမီးကြီးကိစ္စ မေမေ
ဘာအကြံဉာဏ်မှ မပေးနိုင်တော့ဘူး သမီးရယ်”

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ မကြာမီ သိ
တင်းကျွတ်တော့မည်။ ပပလှိုင်က သိတင်းကျွတ်ပြီးသည်နှင့်
တရားရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးထားမည်။ ရွှေလ ရက်ကောင်း
လျှင် နားဖောက်မင်္ဂလာပြုလုပ်မည်ဟု အသံလွှင့်နေသည်။

ပပလှိုင်က အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ လူစုံရှိသည့်အချိန် အော်
တစ်ပြောဆိုနေလေရာ အိမ်ခန်းထဲမှ ယုယုနိုင် အသည်းကျွတ်
သလို ခံစားနေရသည်။

အဘိုးနှင့် အဘွားတို့က အသက်(၇၀)ကျော်ပြီဖြစ်သ
လို ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ အစားအသောက်ကိစ္စမှလွဲပြီး အိမ်အပေါ်
ထပ်မှာသာ အနေများသည်။ သားသမီးတို့ စီးပွားရေးကိစ္စလည်း
မပါ ဘုရားနှင့် တရားနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် မြေးများကိစ္စလည်း ဝင်မပါ။ မြေးများက
လည်း မနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် အတိုးနှင့် အဘွားကို နှုတ်
ဆက်စကားပြောဆိုပြီး ကျန်သည်အချိန် သူ့အလုပ် သူ့လုပ်၊
တို့ယုံအလုပ် ကိုယ်လုပ်နှင့် ရှိနေကြတော့သည်။

တစ်ည ဆယ်နာရီခန့် တင်မောင်ဝင်း တစ်ယောက်

ခအိပ်ချင်သေးသဖြင့် တံခါးဖွင့်ပြီး နောက်ဘက်ရှိ ဦးလေးထွန်း
ဖေတို့ အိမ်သွားပြီး စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။

ည ဆယ်တစ်နာရီလောက်မှာ စကားပြတ်၍ သည်တက်
အိမ်သို့ပြန်ကူးလာပြီး အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ကာ ကုတင်ပေါ် တုံးလုံး
လှဲလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ မှေးတခဲ အိပ်ပျော်သလိုဖြစ်သွားစဉ် သူ့
ဘေးမှာ တစ်ယောက် ဝင်လာအိပ်သလို ထင်လိုက်သဖြင့် လက်
နှင့်စမ်းလိုက်ရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှန်း သိလိုက်သည်။

“တင်...ပပ...ပပ မသင့်တော်ပါဘူး”

မီးဖွင့်ဘဲ သူ့ကုတင်ပေါ်တက်လာသူ မိန်းကလေးကို
ပပတု ထင်လိုက်သည်။

“ပပ...ကိုယ့်အခန်း ပြန်တော့နော်၊ လူကြီးတွေ သိ
ကုန်မယ်”

ဘာမှမပြောသည့်အတွက် မီးအုပ်ဆောင်းလျှောက်ကို ဝှင်
လိုက်စဉ် သူ့ဘေးက မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်သည်။

“တင်...ယုယု”

“တာ...ယုယု ထပ်ပြီး၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ...မသင့်
ပါဘူး”

“မသွားဘူး...မသွားဘူး၊ မကြာခင် ပပနဲ့ ကျွန်တော်
လက်ထပ်ကြတော့မှာ၊ ယုယုလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ လူကြီးတွေ

သိသွားရင် အထင်လွဲဦးမယ်”

“လွဲပစေ...ယုယု ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီး ကိုတင်မောင်ဝင်းကို
အရှုံးဆုံးမခံနိုင်ဘူး...တီး...တီး...တီး”

“တာ...ဒုက္ခပါပဲ ယုယုရယ်...မငိုပါနဲ့”

“တဲ့...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

တံခါးဝမှာ ပပလှိုင် ရောက်နေပြီ။ အထဲက အခြေအ
နေကို မြင်သွားသည်။

“ဪ...မကြာခင် ငါနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ သိရက်နဲ့
ကြောင်တောင်ဝင်နှိုက်တာလား...”

“ငါ...ကိုတင်မောင်ဝင်းကို ချစ်တယ်”

“ထွက်...အခုထွက် မေမေရေ...မေမေ လာပါဦး”
ပပလှိုင်က ပြောရင်း အစ်မဖြစ်သူကို အတင်းကုတင်
ပေါ်က ဆွဲချသည်။

“ဂုန်း...ဂုန်း...”

“မလုပ်နဲ့...”

“တဲ့...တဲ့ ရပ်ကြစမ်း...ရပ်ကြစမ်း ပပ လွှတ်စမ်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...ယုယုရော ပပရော ဒီအခန်းထဲ
ဘယ်လိုရောက်နေကြတာလဲ...”

“ဆယ်နာရီခွဲလောက်က မယု...အိမ်အောက်ဆင်းသွား
တာ၊ ပြန်တက်မလာလို့ အောက်ဆင်းလာရာမှာ ဒီအခန်းထဲ

ရောက်နေတာတွေ့လို့...”

“တင်...မင်း...မင်း ဘာသတောလဲ”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ၊ ကျွန်တော် ဦးလေးထွန်း တို့အိမ်မှာ စကားသွားသိုင်းပြောနေတာ ဆယ့်တစ်နာရီလုံးပဲ။ အိမ်ကြီးတော့မယ်ဆိုလို့ အခုပဲ အခန်းထဲ ဝင်လာတာ။ အခန်း ထဲမှာ မယုယုခိုင် ရောက်နေတာ။ ကျွန်တော်က မသင့်တော်ပါဘူး ပြန်ပါ။ အခေါ်နဲ့ ပဝ မြင်သွားရင် မသင့်တော်ပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

“အဲဒီလိုပြောတဲ့အချိန် ပပရောက်လာပြီး အခုလိုဖြစ် ကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တင်းကင်းရှင်းရှင်းပေါ့”

“အင်း...တယ်လိုများဖြစ်ရတာလဲ...ယုယုရယ်၊ သမီး လိုချင်တယ်ဆို ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ ပေးစားမှာပေါ့။ အခု မောင်တင်မောင်တင် ဆိုတာက သမီးရဲ့ညီမနဲ့ မကြာခင်လက် ထပ်ကြတော့မှာ...”

“အို...သိဘူး။ သူတို့မကြိုက်ခင်ကတည်းက သမီး က ချစ်ခဲ့တာ။ အကြောင့် ပပလတ်ထဲ မပါရအောင်...”

“ဘာပြောတယ်...ငါတို့ချစ်ပြီးမှ ဖြတ်ခုတ်မလို့ဝင်လာ ပြီး ကဲတယ်...ကဲတယ်”

ညီမဖြစ်သူက အစ်မကို ဝင်ပြီး ကုတ်ခွဲသတ်ပုတ်လေ ရာ မိခင်ဖြစ်သူက အကင်းဆွဲရသည်။

“မတော်ဘူးလား...အခု ရပ်ကြစမ်း။ လူကြားလို့မှ ပသင့်ဘူး။ ကြိုက်စရာရွာလို့တော်...လူတစ်ယောက်တည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ဝိုင်းကြိုက်ရတယ်လို့။ နင်တို့မှာ ယောက်ျား ဒီလောက်ရှားသလား...”

“ကဲ...အပြင်ထွက်။ အပြင်မှာသွားလိုက်ကြမယ်။ မောင် တင်မောင်တင် မင်း...ငါ့သမီးတွေကို ဆေးပျားခတ်ထားသလား ကွယ်။ အခေါ်ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“တာ...မခပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိဘတွေမျိုးအသိုင်းအ ဝိုင်း ဘာပညာမှ မတတ်ပါဘူး”

“မသိပါဘူး။ ကြည့်မရဘူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း မင်းမှမင်း။ နောက် သိကွာနဲ့အမှုတ်ကို ကိုးတွယ်တဲ့မိန်းကလေး ကလည်း မင်းကိုမှ မရရင် ဘယ်သူမှမယူဘူးလို့ ဖြစ်နေလို့ မေးကြည့်ရတာ”

“ကဲ...ထိုင်ကြစမ်းပါဦး”

“အခုလိုကိစ္စ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေနဲ့။ အငယ်မက လည်း လက်မထပ်ရသေးဘဲ ယောက်ျားလေးအခန်းထဲ မဝင်ရ ဘူး။ အကြီးမလည်း ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ။ ကိုယ်က ပညာတတ် သွဲ့ရမိန်းကလေး စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုလေးတော့ ထား ဦးမှပေါ့။ ကိုယ့်ညီမနဲ့ ယူမယ့်ယောက်ျားလေးကို အတင်းလိုက် ကြိုက်နေရင် အရှည်မှာ ဘယ်လိုအတူနေလို့ရပါတော့မလဲ”

“သမီးက အိပ်ထောင့်ပြုပြီးရင် အိပ်ခွဲနေတာ...”

“အေးပါ...အိပ်ခွဲနေတာ အသာထား။ အကြီးမ နားလည်အောင် မေမေရှင်းပြနေတာ။ နောက်ကို စိတ်လိုက်ထန်ပါမလုပ်ပါနဲ့။ အားလုံး မျက်နှာတွေကိုငဲ့ပါ။ သမီးရဲ့အရုတ်နဲ့ သိက္ခာကိုလည်း ထိန်းသိမ်းပါ”

“မသိဘူး...မသိဘူး”

ယုယုနိုင်က မကြားချစ်တော့လည်း အမူအရာပြုပြီး သူမအိပ်ခန်းရိုရာသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

“ကဲကဲ...ကိုယ့်အခန်းကိုယ် သွားကြတော့။ မောင်တင်မောင်ဝင်းလည်း အကြီးမ ဘယ်လိုပဲ ရှမ်းကပ်လာဦးစေ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ ဟုတ်လား”

“ထုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် စောင့်ထိန်းပါ့မယ်”

ပပလှိုင်လည်း စိတ်မချသလို အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်ကာ အိပ်ခန်းသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ဒေါ်စပါယ်လှိုင်လည်း ထိုင်ရာမှထသွားပြီဆို တင်မောင်ဝင်းလည်း မီးမှိုတ်ပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်နေ့ အားလုံး အလုပ်သို့ သွားကြသည်။ ပပလှိုင်လည်း ကျောင်းသို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်စပါယ်လှိုင်က အလုပ်ရိုရာသို့ ဆယ်နာရီဝန်းကျင်မှ သွားသည်က များသည်။ ယနေ့ ကုမ္ပဏီရိုရာမသွားခင် ဦးထွန်း

ဝေနှင့် ဒေါ်ပြုတို့ အိမ်ထက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်ပြုနဲ့ မစပါယ် ဘာသိချင်လို့လဲ...”

“ပြောရရင်တော့...ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ပြောရတော့မှာပဲ။ အခု အငယ်မနဲ့ မောင်တင်မောင်ဝင်း ကြိုက်နေတာ သိပြီးပြီမတုတ်လား”

“သိတာပေါ့...မစပါယ်လည်း သိပြီးပြီမတုတ်လား”

“သေချာအောင် ပေးရတာ...အခု သူတို့နှစ်ယောက် တင်မက အကြီးမကပါ။ မောင်တင်မောင်ဝင်းကို အသည်းအသန် ဝင်ကြိုက်နေတယ်”

“တင်...ဘယ်လိုများပါလိမ့်”

“သူတို့နှစ်ယောက် လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးခြောက်လလောက်က ဆက်ဆံရေးကိုလည်း သိပြီးပြီမတုတ်လား”

“သိတာပေါ့...အငယ်မက တင်မောင်ဝင်းနဲ့ ဆုံတိုင်း

ရန်လုပ်နေတာ...အကြီးမကတော့ ပုံမှန်ခေါ်ပြောပါပဲ”

“ဒီလောက် ကတောက်ကဆြစ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်က ချစ်သွားလိုက်ကြတာ။ ဘယ်သူကြားဝင်ဗျက်ဗျက် မပျက်ဘူးတော်ဖြစ်နေပြီး အခု အကြီးမကပါ အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ သူတို့မောင်တင်မောင်ဝင်းအပေါ် ဘာကြောင့် အသည်းအသန်ဖြစ်သွားကြတာလဲ...တစ်ခုစဉ်းစားမိလို့ လာခဲ့တာ”

“ဘာတွေစဉ်းစားမိလို့လဲ...မစပါယ်”

“မောင်တင်မောင်ဝင်းက အောက်လမ်းဆရာတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ကျွန်မသမီးတွေကို ဆေးများခပ်လိုက်သလားလို့ပါ။ ဒီအတွေးက တစ်ဖက်လူအပေါ် ခော်ကာသလို၊ အထင်သေးသလိုဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မယုံနိုင်စွယ်ကောင်းအောင်ဖြစ်နေကြလို့...အခုလို လာမေးကြည့်တာပါ”

“အင်း...မပေါယ် ထင်မယ်ဆိုလည်း ထင်နိုင်တာပေါ့။ ဒီပေမဲ့ သူ့မှာ အောက်လမ်းဆရာ အဆက်အသွယ် မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ချိုးရိုးထဲမှာလည်း အောက်လမ်းပညာသည် မရှိပါဘူး။ သူတို့လူငယ်စိတ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်ပါတယ်။ တစ်ပေဘက်က ဂရုစိုက်မိမှ နောက်တစ်ပေဘက်က သတိပြုမိပြီး အကြိုက်ချင်းတူသွားကြတာများလား...”

“တုတ်ချွင်လည်း တုတ်မှာပေါ့၊ စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့နော်။ မယုံကြည်နိုင်အောင်မို့ လာမေးမိတာပါ။ ကျွန်မ ကုဋ္ဌဇာတိသွားတော့မယ်။ ခဏနေရင် အပေနဲ့ အမေတို့ကို ထမင်းဆွားတွေ ဦးနော်...”

“အခုပဲ သွားတော့မလို့၊ အိမ်ရှေ့တံငါတွေ အသေအချာပိတ်သွားဦးနော်...”

“ကဲ...တူမကြီး ဦးလေး ခြံတံခါးသွားခွင့်ထားလိုက်မယ်။ ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့”

“ညနေ ကျွန်မ စောစောပြန်ခဲ့မယ်။ ကလေးတွေကို

စိတ်သွေးစေ

စိတ်ချလို့ မပြစ်ဘူး”

“ဦးလေးတို့လည်း ဝိုင်းထိန်းသိမ်းပေးပါမယ်”

ခဏနေတော့ ဒေါ်ပေါယ်လှိုင်၏ကား ခြံထဲမှထွက်သွားသည်။ ဦးထွန်းဝေလည်း ခြံတံခါး ပိတ်ပြီး အထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ညနေ ငါးနာရီခန့် တင်မောင်ဝင်း အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ လူလေးယောက်က တစ်စီးစီမို့ အိမ်ရှေ့မှာ နှစ်စီး ရိုထောင်ထဲ နှစ်စီးထားရသည်။

ပပလှိုင်ကတော့ ညနေ လေးနာရီမတိုးခင်ကတည်းက ကျောင်းမှပြန်ရောက်လာသည်။

တင်မောင်ဝင်း၏ကား ခြံထဲဝင်လာစဉ် ဦးလေးထွန်းက တံခါးခွင့်ပေးရင်း မှာနေသည်။

“ညဏ ထမင်းစားပြီး အိမ်ဘက်ကူးလာခဲ့ဦး။ မင်း ဒေါ်လေးက မေးစရာရှိလို့တဲ့”

“တုတ်ကဲ့...ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

ဦးလေးထွန်းတို့ အိမ်ထက်ကို ည ချစ်နာရီခန့် တင်မောင်ဝင်းလည်း ကူးလာခဲ့သည်။

“လာကွ...လှိုင်၊ မင်းနဲ့ ဘယ်သူပါသေးလဲ”

“ဘယ်သူပါရမှာလဲ...ဦးလေးထွန်းနဲ့”

“ဪ...ပပများ စိတ်မချလို့ လိုက်လာလား မေး

မိတ်သွေးစေ

တာ”

“သူတို့ ဝီဒိဗတ်လမ်းတွေ ကြည့်နေတယ်”

“ယုယုရော ကြည့်နေလား”

“သူက ထမင်းစားပြီးကတည်းက သူ့အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတာပဲ”

“အေး...ဘယ်သူ့မှ မပေါ်ဘူးဆို ပြီးလေအတို သိချင်တာပေါ့ဦး ဖွန်ဖွန်ပြော။ မင်း မလိမ်တတ်တာ သိတယ်။ မင်းရွာကို တစ်ခေါက်ပြန်သေးတယ်။ ဆယ်ရက်လား...ဆယ်တစ်ရက်လား ကြာခဲ့တယ်။ ဘာသွားလုပ်တာလဲ...”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့...ဦးလေး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထိုအခါ ဒေါ်လေးမြက ရှေ့တိုးလာပြီး ဒေါ်လေးရဲ့ ဖွန်ဖွန်ပြောစမ်း။ မင်း ဆရာတွေနောက်လိုက်ပြီး ဝိယဆေးကွေး ရှာခဲ့တာလား။ ကလေးမလေးတွေကို ဆေးခပ်ထားတာလား”

“ကျွန်တော် အဖုန်အတိုင်းပြောပါ့မယ်။ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော့်အပေါ် နှိပ်တယ်။ အောက်တန်းကျအောင် ပြောဆိုတယ်။ ဗေပကို မကျေနပ်ဘူး။ သူက ထွီထွပ်လုပ်၊ ပါးရိုက် ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးတယ်။ ဒီပေခွဲ ကြာလာတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် မေ့ပျောက်လို့ မရတော့ဘူး။ အမြဲလိုလို သူ့ကိုပဲ စိတ်စွဲနေတယ်။ သူက ပုန်သလောက် ကျွန်တော် သူ့ကို တန်းတန်းစွဲခွဲသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာသားက ကျွန်တော်တော်

ရွာမှာ ဝိယဆေး ဖော်ပေးတာ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာသတင်းကို ဒီကိုမလာခင်ကတည်းက ကြားခဲ့တယ်။

“အဲဒါ...ဆရာရှိသေးလား...မရှိတော့တူးလား...သွားစုံစမ်းရင်း ဆရာနဲ့ တိုးတာနဲ့ ဝိယဆေးလိုချင်တဲ့အကြောင်း ပြောမိတယ်။ ဒါနဲ့ သင်္ချာထဲ ညနေခင်းနာရီသွားပြီး ခုနစ်ရက်တိတ် ငါလာရွတ်ရတယ်။ ပြီးရင် သင်္ချာထဲက လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း ဖုဆောင်းပြန်ခဲ့ရတယ်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်တော့ အဲဒီရဆောင်းလာတဲ့ အရာအားလုံးပေါ်ပြီး ပျားဖယောင်းနဲ့ ပုံသွင်းရတယ်။ ပုံသွင်းပြီး နောက်ဆုံး အသတ်သွင်းပါလာ သွားရွတ်ခဲ့ရတယ်”

“တစ်ယောက်ကိုပဲ သစ္စာရှိရှိပေါင်းပါ့မယ်ဆိုပြီး သစ္စာ ညစဉ် ခုနစ်ကြိမ်တိတ် ဆိုခဲ့ရတယ်။ သစ္စာပျက်ရင် ကျွန်တော် ဆေးချင်သေ၊ မသေရင် ဂျားမှား သစ္စာပျက်တယ်ဆိုတာက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆေးခပ်ပြီး ယူတာကို ပြောတာ”

“ကျွန်တော် မြန်လာတော့ ဆေးပါလာခဲ့တယ်”

“မင်း...သူတို့ကို ဆေးခပ်လိုက်တာလား”

“ကျွန်တော် သူ့ဆောက်မယ်ဆိုတဲ့ သံပုရာရည်ခွက်ထဲ ဆေးခပ်ထည့်လိုက်တယ်။ ဆေးခပ်ပြီး မကြာဘူး ဝိဒိဗန်ထဲ ဆူယုနိုင် ဝင်လာတာနဲ့ မြန်ထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က သူ့လည်း ဒေါင်းကိုက်သလိုခြိမ်လို့ ကော်ဖီဖရော်နဲ့ သံပုရာရည်ပဲ ဆောင်ပေးပါလို့ ပြောသံကြားလိုက်ရတယ်”

“ဟင်...ဒေါ်လေး မှတ်မိပြီ။ မင်း ပပလှိုင်အတွက် ဆေးခတ်ထားတဲ့ သံပုရာရည်ခွက်ကို သူတစ်ခုံသောက်လိုက်တယ်”

“တင်...တုတ်ရဲ့လား”

“ဒေါ်လေး...အကုန်မှတ်မိတယ်”

“ယုယု ခေါင်းကိုက်ရင် အဲဒီသံပုရာရည် ယူသောက်လိုက်ပါလားဆိုတော့ သူ တစ်ခုံယူသောက်လိုက်တယ်။ အခု များလို့ သူ့အတွက် သပ်သပ် သကြားနည်းနည်းနဲ့ ဖျော်ပေးဖို့ မှာပြီး ထွက်သွားတယ်”

“ဒေါ်လေးလည်း ဖန်ခွက်ချင်း မှားရအောင် ဖန်ခွက်တွေခတ်ထားတဲ့ ဖန်ခွက်နဲ့ သူ့အတွက် ဖျော်သွားခဲ့တယ်။”

“အဲလို...ယုယုနိုင်လည်း အမှတ်တမဲ့ ပြည်စစ်ဆေးဆောင်မိသွားတာပေါ့”

“အဲဒါ မြင်နိုင်တယ်။ သူ့အမေကလည်း မင်း သူ့အဖေတွေကို ဆေးများခတ်ထားလား မသိဘူးတဲ့။ ဒီလောက်နှစ်သက်သား အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာပို မနက်က အလုပ်မထွက် ဒီလာပြီး စုံစမ်းသွားသေးတယ်”

“အဲဒီပီယဆေး ပျယ်အောင် လုပ်လို့မရဘူး။ ရရင် ယုယုနိုင်ကို တိုက်လိုက်ရင် ဒီကိစ္စ ရှင်းသွားပြီ”

“အဲဒါကတော့ လုပ်ပေးတဲ့ဆရာမိ သွားမေးရမယ်”

“ဆေးပျယ်အောင် မလုပ်နိုင်ရင်တော့ ညီမနှစ်ယောက်ကြား မင်း ဒုက္ခပျားမှာ မြင်သေးတယ်”

“ကဲ...ပြန်ချင်ပြန်တော့။ မင်း ပပကို သစ္စာရှိရှိပေါင်းနော်။ ဦးလေးကို ပျက်စားပျက်ရစေနဲ့”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စလည်း သိပြီးပြီပဲ။ ကျွန်တော် ပပကို တကယ်ချစ်တာပါ။ သူ့ကလွဲပြီး တယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မကူးပါဘူး”

“အေး...ဦးလေး ယုံပါတယ်။ မင်းအလုပ်ကိစ္စပါးရင် မင်းရဲ့ဆရာမိသွားပြီး ဖြေမေးဖို့ မရှိ သွားစုံစမ်းသင့်တယ်”

“တုတ်တယ်...ရွာက ကိစ္စတစ်ခုခုအကြောင်းပြုပြီး သုံးရက်လောက် သွားလိုက်ချင်တယ်။ ဒါမှ စိတ်ထဲ ရှင်းသွားမယ်။”

တင်မောင်ဝင်းလည်း နောက်ဘက်မှ တံခါးတွင်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ပပတို့သားအမိ ကိုရိုးယားတတ်လမ်းတွေထဲ နိတ်နှစ်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။

တို့ကြောင့် အပေါ်ထပ် မတက်တော့တဲ့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ယုယုနိုင်တစ်ယောက် အပြင်မှာ မတွေ့ရ။ ထမင်းစားပြီးတာတည်းက အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားပြီး တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သည်အထိ မထွက်ဘဲနေသည်လား မသိ။

သူ့အခန်းထဲမှာ ညီမနှစ်ယောက် စကားများ သတ်ပုတ်

ပြီးကတည်းက အခေါ်အပြော မတွေ့ရတော့။

ထမင်းခိုင်းမှာ အားလုံးဆုံကြသည်။ ယုယုနိုင်က တယ် သူ့မှ စကားမပြောသော်လည်း တင်မောင်ဝင်းကိုတော့ အလစ် မှာ မျက်လုံးနှင့် ခိုးပြီးကြည့်တတ်သည်။

အလွမ်းတွေနှင့် အကြည့်မှန်း တင်မောင်ဝင်း သိသော် လည်း မသိသလိုနေရသည်။

သူလည်း ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ပြဿနာ ပြန်ပြန်ဖြေ ချမ်းနိုင်ရန် ရွာမှာ ကိစ္စရှိ၍ သုံးရက်ခန့် ပြန်ပြီးမည်တု အားလုံး ကို အသိပေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ပထမပတ်ကတော့ သုံးရက်မနေဘဲ ဒီနေ့သွား နောက်နေ့ ပြန်လာရန် တတွတ်တွတ်မှာနေသည်။ ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ချက် ချင်းပြန်ခဲ့မည်တု ပြောပြီး ကားခေါ်တက်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။

မြထဲမှထွက်ပြီး လမ်းပေါ်အရောက် အိမ်တက်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်စဉ် အပေါ်ဝင်တာမှာ ယုယုနိုင် ရုပ်ပြီးကြည့်နေသည် ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ယုယုနိုင်”

တု စိတ်ထဲက တောင်းပန်ပြီး ကားကို မောင်းထွက် ခဲ့တော့သည်။ မနက် ဝုနစ်နာရှိဖွဲ့ခန့် ထွက်လာခဲ့ရာ ကျခတ် တောရွာသို့ ညနေ သုံးနာရီလုံးကာနီးမှ ရောက်သွားသည်။

ဆရာကြီးနှင့် တန်းပြီးတွေ့သည်။

“လာဟော့...မောင်တင်မောင်ဝင်း အဆင်ပြေနေတဲ့ပုံပဲ တွ”

“ဆရာကိုလည်း ကန်တော့ရင်း မသိတာလေးလည်း ပေးရင်း လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ မိန်းက လေးရဲ့အချစ်ကို ရလိုက်တယ် ဆရာ။ အခုလိုအခြေအနေ တိုး တက်သွားတာပဲ”

“အေး...ကိုယ်လိုချင်တာရရှိဆိုတော့ သစ္စာရှိရှိပေါင်း သင်းနေထိုင်ပေါ့ကွာ...”

“တုတ်ကဲ့...ဆရာ။ သစ္စာရှိရှိ ကြံစည်ပေမယ့် မထင် မှတ်တာဖြစ်သွားလို့ ဆရာ့ဆီ လာခဲ့တာပါ”

“ရောက်မဆိုက်ဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ဆရာ နားလည်အောင် ချမ်းပြုပါ့မယ်”

“အေး...ပြောကွာ။ ဆရာ နားထောင်နေပါ့မယ်”

“တင်မောင်ဝင်းလည်း အငယ်မကို ခပ်သောဆေးပါ သည့် အအေးစွက်ကို အကြီးမက ရုတ်တရက် တစ်ငုံသောက် ဒီရာမှ ညီမနှစ်ယောက်စလုံး ချမ်းပရတော့သည်အထိ သူ့အပေါ် ခင်းညွှတ်နေပုံကို ပြောပြသည်။

“အဲဒါ...ခတ်တော့နေပါပြီး အဲဒီကိစ္စ ဆရာလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ရာ...ဆရာ အမှီးထိတာလည်း ပေးတယ်။ အပျက်

ဂါထာလည်း ပေးထားတယ်လေ။ အဲဒီအချက်ဂါထာနဲ့ဆို မပျက် နိုင်ဘူးလား”

“ဆရာပေးတဲ့ ဂါထာက လူပေါ်မှာ သက်ရောက်နေတဲ့ ဝိသမောဒကို ပျက်တဲ့ဂါထာမတုတ်ဘူး။ မောင်တင်မောင်ဝင်း နားမရွှင်လို့ ဆရာပေးတဲ့ဂါထာက သူ့ယောင်မယ်အရုပ်ကို အသက်သွင်းပြီး အဲဒီအရုပ်ကို အသက်ပြန်နှုတ်တဲ့ဂါထာ”

“နောက်တစ်ကြိမ် အသုံးပြုမယ်ဆိုရင် အဖိုးဂါထာရွတ် ဆေးခတ်ဖို့လုပ်။ ပြီးရင် သူ့ယောင်မယ်ကို အသက်ပြန်နှုတ်ပြီး သိမ်းထား...အိပ်”

“တစ်ကြိမ်တစ်အိပ် သုံးပြီး ဖျက်စီးပစ်ရင်တော့ ရတယ်။ မောင်တင်မောင်ဝင်းနဲ့အတူ အရုပ်လေးပေါ်လာလား”

“တုတ်တဲ့...ပါလာပါတယ်”

“အဲဆို...ခဏနေရင် မောင်တင်မောင်ဝင်းနဲ့ ဆရာ သင်္ချိုင်းထံပြန်သွားပြီး သူ့ယောင်မယ်အရုပ်ကို ဖျက်ဆီးပြီး ဝမ်း ရမယ်”

“အဲဆို...ငါ့တပည့် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ထပ်ကြည့်ရ လို့ မရတော့ဘူး။ သစ္စာကျိန်ဆိုထားတာလည်း စည်းမပေါ် တော့ဘူးပေါ့ကွာ။ အဲဒီလို ဝတ်တည်ရင် မင်းတိုးတက်ကြိုတင် မှာပါ”

“တုတ်တဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်

မိန်းကလေးရဲ့အစ်မကို မိနေတဲ့ ဆေးအစွမ်းကို မပယ်ပျက်ပေး နိုင်ဘူးလား...ဆရာ”

“အင်း...အရာဝတ္ထုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်ရင် ပျက်အောင်လည်း လုပ်လို့ရ တယ်။ တစ်ခုစဉ်းစား...ဟောင်တင်မောင်ဝင်း”

“မင်းကောင်မလေးရဲ့အစ်မကို မင်းဆေးခတ်လိုက်တာ လား...ပြောပါဦး”

“မတုတ်ပါဘူးဆရာ...ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေး တို့ပဲ ဦးတည်ပြီး ခပ်လိုက်တာပါ”

“သူ့အစ်မကို မင်းက သောက်နိုင်လား”

“သူ့ဟာသူ ဆွဲသောက်လိုက်တာပါ”

“အေး...မင်းက ဆေးကို တစ်ကြိမ်တစ်အိပ် သုံး တယ်။ တစ်ဦးတည်းကို ရည်ရွယ်တယ်။ မင်းလက်တလွတ်ပြီ။ သူ့လက်ထဲရောက်ရောက် မရောက်ရောက် နှစ်ယောက်မတလို သုံးယောက်ပဲ ဝိုင်းလုသောက်ဦး...”

“ဒီအားလုံးကိစ္စက မင်းကိစ္စမတုတ်တော့ဘူး။ သူတို့ ခံစွဲ ဖြစ်သွားပြီ...”

တကယ်လို့ ဖျက်ချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ခွက်ထဲက ရပြု ဆာတ်ထားတဲ့အတွက် သည်ခွက်ကို ရည်ညွှန်းဖျက်ရင် သောက် ဆားတဲ့လူ အကုန်ပျက်မှာပဲ။ ဒါက...ဂါထာ မန္တရာအကြောင်း

ပြောတာ။

“နေမကောင်းလို့ ရောဂါတစ်မျိုးတည်းကို လူလေးငါးယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလေးငါးယောက်ကို ဆေးတစ်ခွက်စီ တိုက်ရမှာပဲ။ ပျောက်ချင်တဲ့လူပျောက်မယ်။ မပျောက်ချင်သေးရင် ဆက်တိုက်ရမယ်...နားလည်လား”

“တုတ်ကဲ့...ပြောပါ ဆရာကြီး”

“အေး...ငါ့ထာတစ်ဝှမ်းနဲ့ စိရင်ထားတဲ့ ရေမုန်းခွက်ကို စုပြုံသောက်သောက်၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ သောက်သောက်၊ အဲဒီငါ့ထာကို ဖျက်တဲ့ငါ့ထာနဲ့ ပြန်စုတ်ရင် ဆေးမိထားတဲ့လူ အတုန်လုံး တစ်ပြိုင်တည်းပျောက်တင်းမှာပဲ။ သဘောပေါက်ပြီလား...”

“တုတ်ကဲ့...ဆရာ။ ဆရာက ဒီယဆေးအစွမ်းကို ဖျက်အောင်ဖျက်မယ်ဆိုရင် အစ်မတင်မက ညီမကိုပါ တိုက်ရိုက် ထိမိုက်မယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“အဲဒါ...ဒီတစ်ခွက်ထဲကို သောက်ထားတာလေ။ အဖျက် ငါ့ထာခွက်လိုက်တာနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာရှိတဲ့ အစွမ်းတွေ အတုန်ဖျယ်ပြီပေါ့...”

“မင်းချစ်ကဲ့ဒိန်းကလေးကလည်း အရင်လို မင်းကိုမြင်တာနဲ့...နှင်သဲ ငဆပြောဆိုဆက်ဆံတော့မှာပဲ”

“တာ...အဲလို မြင်သွား”

“အေး...စိတ်အေးအေးသာ ပြန်။ ဝူးစာပေါရင် အကြီးရော အငယ်ပေါ် လှူခြစ်လည်း မင်းသစ္စာကျပ်မဝူးပေါ့ဘူး”

အကြီးမက ဘယ်လိုပဲ ဆေးမိထားပါစေ မိဘသဘောတွေလို ခွဲတာဖြစ်ဖြစ် သူတိုယ်တိုင်ကပဲ အသိတရားကြောင့် နောက်ဆုတ်လိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝူးစာပေါရင် ဆေးမိထားလည်း မပေါင်းဖြစ်ပါဘူး။ ဒီတော့ အလိုက်သင့်သာနေ။ မင်းက အငယ်မအပေါ် သစ္စာရှိကြောင်းပဲပြ...တုတ်လား”

“ဗုဒ္ဓတာသာ မိသားစုပဲ။ အကြီးမကို သူ့မိဘတွေ စီစဉ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့အဖေရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်းရိုင်းလိုက်ပေါ့ကွာ။ မင်းနဲ့တော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို မပေးစားပါဘူး။ စိတ်ချလက်ချပြန်”

“အကြီးမလေးရဲ့လက်ထဲ မကျရောက်အောင်တော့ ငါ့ဟာည့် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကြိုးစားထိန်းသိမ်းပေါ့ကွာ...”

ဆရာက မှာတစ်ခွက်အများကြီး ချွေနေသည်။ ညနေ ငါးနာရီခန့် ရောက်တော့ သူ့ယောင်မယ်အရပ်လေးကို ဖျက်ဆီးပြီး သင်္ချိုင်းထဲမှာ ကျပ်စက်ပစ်လိုက်သည်။ သုံးလက်မသာထာရှိသော အရပ်လေးလည်း တစ်စီ၊ တစ်စီ အနံ့သို့ လွှင့်ထွက်သွားတော့သည်။

သင်္ချိုင်းထဲမှ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပြန်ခဲ့သည်။

ဆရာအိမ်မှာပင် ထိုတစ်ည အိပ်ပြီး နောက်နေ့ ဆရာ
ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့သည်။

ဝိယဆေးက ဘယ်လောက်စွမ်းလဲဆိုတော့ ခဲတစ်လုံး
နှင့် ငှက်နှစ်တောင်ကို သွားပြီးသတ်ရောက်သွားသည်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် ပပလှိုင်ရဲ့ မေတ္တာ မိမိအပေါ် ထာဝရ
သက်ဝင်စူးရှရောက်သွားစေဖို့ ယုယုနိုင်ရဲ့ စက်ကွင်းလဲ မကျရောက်
ရန် အမြဲသတိထားရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး ချစ်သူရှိရာသို့
ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ဝင်ကစွက်သရဲနဲ့ မဖဲဝါ

ရန်ကုန်-မန္တလေးကားလမ်းပေါ်မှာ တိုင်းလတ်တာ၊
တစ်စီး တာရိုက်ရိုက်ပြေးနေသည်။ သူတို့ထွက်တော့ ည ကိုနာရီ
ရှိပြီ။

ဧည့်ခန်းမှာ အောင်ရွှေနှင့် သိန်းဝင်း ထိုင်ပြီး အောင်
ရွှေက ကားမောင်းသည်။ နောက်ခန်းမှာ သင်သင်း၊ ဇွဲနှင့်
ဇင်အောင်တို့ ထိုင်ကြသည်။ ပန်းနှင့် ဇင်အောင်တို့က ချစ်သူ
များဖို့ တွဲကပ်၍ထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အားလုံး အလုပ်အတူတူ အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးဝန်း
ကျသောရွယ်ကြသေးသည်။ ဖောင်းဖောင် သိန်းဝင်းသာလျှင် သုံး
ဆယ့်ဝန်းကျင်ရှိသည်။ လှိုင်သာယာမှာ စတိုးဆိုင်နှင့်ပွဲပြီး စား
သောက်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားသည်။

မိန်းကလေးများက စတိုးဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ယောက်ျား

လေးယောက်က စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ နယ်မြို့လေးမှာ ပို့သော သိန်းဝင်း၏ဝင် ဆုံးလွှားသည့်ကိစ္စကြောင့် ဆိုင်ပိတ်ပြီး ဝရီးထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်မှာ ဆိုင်အလုပ်သမားလေး သုံးယောက်ကို အစောင့်ထားပြီး တစ်ဖက်ခန့်ကြာမည့် ခရီးကို ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အပျော်ခရီးထွက်လာခြင်း မဟုတ်သည့်အတွက် သိန်းဝင်း၏ မျက်နှာအရိပ်အကဲကြည့်ပြီး ပြောဆိုနေထိုင်ကြရသည်။

သိန်းဝင်းက တက္ကသိုလ်နုတ်ယူနှစ်အရောက်...သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စပ်မိပြီး စင်ကာပူမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရုံ ကျောင်းထွက်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စင်ကာပူသို့ ထွက်ပြီး သင်္ဘောကျင်းမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ကြသည်။

စင်ကာပူမှာ ငါးနှစ်ခန့်လုပ်ပြီး ငွေရကာ လှိုင်သာယာမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ခြေညီထပ်ကို ဝယ်ပြီး စတိုးဆိုင်ဖွင့်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ခွင့်နေရာမှ စင်ကာပူမှာ ကျန်နေခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းက အရင်းအနှီးစိုက်ထည့်ဝင်ပြီး ခြေညီထပ်တွဲလျက်အခန်းကို ဝယ်ယူလိုက်ကာ စားသောက်ဆိုင်ကို ခွင့်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် တစ်ခန်းကို စတိုးဆိုင်တစ်ခန်းကို စားသောက်ဆိုင်ခွင့်

မြစ်လိုက်သည်။

ခြေရင်းဘက်ခြံအလွတ်လေးပေခန့်ရှိရာ ထိုနေရာကိုပါ ငှားပြီး အဝီဆွယ်၍ နံရံကပ်စားပွဲများကို ချဲ့ချဲ့ထားလိုက်နိုင်သဖြင့် အသင့်အတင့်ရှိသော စားသောက်ဆိုင်လေးဖြစ်လာသည်။

နေ့ခင်းမှစပြီး ဆိုင်ပိတ်ချိန်အထိ ဆိုင်အတွင်း လူပြတ်သည်မရှိ။ ရောင်းအားကောင်းလှသည်။

ယခု...ဆိုင်ပိတ်၍ မရသောအခြေအနေသို့ ဆိုင်ရှေ့ဆိုင်ဆုတ်ထောင်ကာ တစ်ဖက်ခန့်ကြာမည့်ခရီးကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဥ တစ်နာရီဝန်းကျင်ခန့် ညောင်လေးပင်သို့ ရောက်လာသည်။ ဥစာကို စားခဲ့သဖြင့် လေးနာရီမျှ မရပ်နေဘဲ ဖောင်းလာခဲ့ရာ ဇိုက်ဆာလာပြီမို့ မိုးလင်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဇိုက်ပြည့်ကြသည်။

“ကိုသိန်းဝင်း...ဘာမှာမလဲ”

“မင်းတို့မှာမျှင်ကာမှာ...ငါက ဆီမျက်တစ်ပွဲ မှာမယ်”

အောင်ရွှေ၊ သင်းဆင်း၊ ဇူးဝုံတို့က ကြက်ဥခွေကြော်နှင့် ထမင်းဆီဆမ်း မှာသည်။ ပန်းနုနှင့် ဝင်အောင်တို့က မုန့်တင်းခါးကို အိုးထဲပွနှင့် မှာစားကြသည်။

စားသောက်ပြီးတော့ လက်ခက်ရည်၊ ကော်ဖီများ မှာသောက်ကြသည်။ ကားကိုလည်း အနားပေးရင်း အားဆေးစွဲ

ကောားပြောနေကြသည်။

“နေမထွက်ခင် ရောက်မယ်နဲ့ တူတယ်”

“မြို့က ကားလမ်းပပေါ်မှာ မတုတ်ဘူး။ အတွင်း
ငါ့ဆိုင်လောက် မောင်းစင်ရသေးတယ်”

“ငါတို့အိမ်က ရွာဘက်အထွက်မှာ မြို့ရွန်နားကျတယ်
မြို့က ဟောသာသာလောက်ပါပဲ။ အစိုးရရုံးစိုက်တဲ့မြို့ မတုတ်
တော့ မစည်ကားဘူး”

“ကားလမ်းတွေရော ကောင်းရဲ့လား...”

“လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးနှစ်က ကားလမ်းကြော်ကနေ မြို့
ဝင်တဲ့လမ်းလောက်သာ ကတ္တရာခင်းထားတား ကျန်လမ်းတွေ
ကျောက်ခင်းလမ်းတွေရော...ဝပ်ပြေသားလမ်းတွေရော...အ
တော့ ပိုပြီးကောင်းနေပြီလား။ ပိုပြီးပဲ ပျက်စီးနေပလား မ
ဘူး”

ကဲ...တစ်နာရီလောက် အနားယူပြီးပြီ သွားကြည့်

“ကျွန်တော် မောင်ဦးမယ်၊ ကိုသိန်းဝင်းက တေး
ထိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် မငိုက်အောင် စကားပြောပေးပေါ့”

“ငါ့မောင်မယ်...မင်းက ငါ့ကို အကူလုပ်ပေး”

“ဒီကောင် စကားပျားတာနဲ့ ကိုသိန်းဝင်း ငိုက်
တောင် ရှားမတုတ်ဘူး”

“မင်းလောက် ငါက စကားမပျားသေးပါဘူး။ ငါ့အ

မှာ မင်းလောထိုင်ပါလား...”

“ရတယ်...မောင်ရင်း၊ နုနု နားတော့ လာမထိုင်နဲ့”

“မင်းရဲ့ ပန်းနုနား မထိုင်ပါဘူး။ ထိုင်မယ့်ထိုင် ဂူးငုံ
နဲ့ ကပ်ထိုင်မယ်”

“သေနာလေး...ငါတို့နား လုံးဝမလာနဲ့။ အဲဒီမှာပဲနေ။
ကိုစင်အောင် မသွားနဲ့။ ပန်းနု နားမှာပဲနေ”

“တို့ကလည်း မသွားပါဘူး။ ဒီကောင်ကို စိတ်ချရတာ
မတုတ်ဘူး”

“မင်းကောင်မလေး လိုက်ကြိုက်မှာ စိုးလို့မတုတ်လား”

“ကိုအောင်ရွှေနှော်...နောက်က ဝိုင်းလုပ်လို့ တစ်ခါ
တည်း နှာနှပ်နေရမယ်”

ကားလေးက တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ လမ်းပေါ်မှာ
ကားရှင်းနေသည်။ ညတက် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ကုန်ပို့ရန် လာကြ
သော ကားကြီးများသာ မကြာခဏ မြတ်သွားသည်ကို တွေ့နေ
ရသည်။

သို့ဖြင့် မနက် ငါးနာရီခွဲခန့် ကိုသိန်းဝင်းတို့မြို့ကို
သွားသည့် တာဆုံသို့ ရောက်လာသည်။

လမ်းခွဲမှ ခွဲထွက်ပြီး ဆက်မောင်းခဲ့သည်။ ခြောက်နာရီ
ဝန်းကျင်ခန့် ကိုသိန်းဝင်းတို့မြို့လေးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

မြို့ထဲရောက်တော့ နှစ်ထပ်တိုက်၊ သုံးထပ်တိုက်တွေ

သာရှိပြီး ထိုထက်မြင့်သည့် တိုက်တစ်လုံးမှ မတွေ့ရ။ တိုက်ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ် အများဆုံးတွေ့ရသည်။

မြို့လယ်က ဆက်မောင်းခဲ့ပြန်သည်။ တိုက်ပျဉ်ထောင်အိမ်နှင့် ပျဉ်ထောင်အိမ် အများဆုံးတွေ့လာရသည်။

မြို့အတွင်းတက်ရောက်ကာနီး နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးထဲ ကားကို မောင်းဝင်လိုက်သည်။

နာရေဆုံးရက်ပြည့်ပြီး သည်နေ့ ခြေချမည်နေ့ရှိ ခြံမှာ အလောင်းစင်ကို ပြင်ထားသည်။

ဦးကျော်မောင် အသက်(၆၉)နှစ်ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဓမ္မေချင်းထဲမှာ ကိုသိန်းဝင်းက ခုတ်ယထားခြင်း၍ အထက်မှာ အိမ်ထောင်ကျနေသည်။ အစ်မကြီးနှင့် ကိုသိန်းဝင်းအောက်မှာ အိမ်ထောင်မကျသေးသည့် ညီတစ်ယောက်ရှိသည်ဟု သိရသည်။

နာရေအိမ်မှာ မိုးလင်းပိုင်းရှိ မိသားစုများလာ ရှိပုံရသည်။ ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိနေသည်။

ကားဝင်လာမှ အိမ်ပေါ်ကလူများ နိုးလာကြသည်။

“မောင်သိန်းဝင်းတို့ လာတယ်တေ့...သန်းကြည် နိုးပြီလား။ နှင့်သာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာပြီ”

ကားပေါ်မှ အိတ်များ ဆွဲချပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ပေါ်က လူတွေ ရုတ်ရုတ်သည်သည်ဖြစ်တုန်းသည်။

အကျွန်ုပ်တို့ကြို။

မိန်းကလေးတွေအတွက် အခန်းတစ်ခန်း နေရာချပေးသည်။ ယောက်ျားလေးများက အခန်းတွေရှေ့မှာ ရှာခင်းပြီး အိပ်ရမည်ဟု ဆိုသည်။

အပေါ်ထပ်အခန်းနှစ်ခန်းရှိရာ မောင်းရင်းခန်းကို ကိုသိန်းဝင်း မိခင်နှင့် မြေးနှစ်ယောက်တို့ အိပ်ကြသည်။

အားလုံး နေရာချပြီးသည်နှင့် စကားထိုင်ပြောကြသည်။ ကိုသိန်းဝင်းက မိဘဆွေမျိုးများနှင့် စကားဝိုင်း ထိုင်ပြောနေစဉ် အောင်ရွှေတို့က ငါ့ယောက်ျားထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြသည်။ ခဏကြာတော့ ကိုသိန်းဝင်းက သူ့မိခင်နှင့် အစ်မ၊ ညီတို့နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

နေ့ ဆယ့်တစ်နာရီခန့် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပြီး တရားစာကြသည်။ တရားစာ သရဏဂုံတင်ပြီးသည်နှင့် အသုဘကို သင်္ချိုင်းသို့သွားရောက်ပို့ဆောင်လေသည်။

အိမ်မှ သင်္ချိုင်းသို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်သာသာခန့် လျှောက်ကြရသည်။ ရွာသားတစ်ယောက်က သင်္ချိုင်းအသွားလမ်းမှာ အိပ်ပျက်တစ်လုံးတို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး အဲဒီအိမ်ကြီးက သရဲသိပ်ခြောက်တာ။ ညထက် ဘယ်သူမှ မသွားရဲကြဘူးတုန်း သွားရင်းလာရင်း ပြောပြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အခြောက်ခံရလား...”

“ဟာ...အခြောက်ခံရဦးတာပေါ့။ အခုလူတွေ စေးမေးက ရှောင်ကွင်းသွားလာကြတော့ သရဲအခြောက်ခံရတယ် မကြားရတာ ကြာပြီ”

“မရှိတော့လို့ ခြင်မှာပေါ့”

“ခြောက်ရမယ့်လူ မရှိလို့ မခြောက်တာ...အဲဒီအိမ်ဝန်းကျင်သွားရင်တော့ ခြောက်ခံရမှာပဲ”

တပြည်ခြည်း စကားပြောရင်း လျှောက်ခဲရာ သင်္ချိုင်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုသိန်းဝင်းနှင့် ဝင်းအောင်တို့က ခြေချလည်အနီး ရောက်နေသည်။ အောင်ရွှေနှင့် သင်းသင်းစူးငုံ၊ ပန်းစုတို့ကတော့ လူအုပ်ထဲမဝင်ဘဲ အနီးနားလှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ...ဘာမှအထူးအဆန်းရှိတာ မတုတ်ဘူး။ လူတွေ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ တို့လည်း သွားကြမယ်”

သူတို့အားလုံး သင်္ချိုင်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ရွာမိလ္လာများရှေ့က သွားကြစဉ် သူတို့အုပ်စုက နောက်မှ တပြည်ခြည်း လျှောက်လာကြသည်။ အပြန်မှာ အသွားတုန်းက ခြင်လိုက်အောင် အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ကိုသိန်းဝင်း...ဒီအိမ်အကြောင်း သိလား”

“သိတာပေါ့...လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက နာမည်ဆိုနေ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ အိမ်။ အခုတော့ ပျက်စီးယိုယွင်း

နေပြီ။ သရဲကတော့ ခြောက်သေးလား...မခြောက်လား မသိဘူး။ ငါ တာဟာသိုလ် နတ်ယုန်မှာ လူတွေသေတုန်ပြီး မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ခြောက်လှန့်နေတာ။ အခုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ...အိမ်နဲ့ မြဲကို ဘယ်သူမှ မဝယ်ဘဲ ဒီအတိုင်းရှိနေတာ...”

“သူတို့မိသားစုက မြို့စွန်လည်ခြစ်ပြန်...သူတို့ခြံနဲ့ မြို့အစွန်ဆုံးအိမ်က အတော်ဝေးတာ ကြားမှာ လယ်ကွက်တွေ သစ်ပင်တွေခြားနေတာ။ ဥယျာဉ်မြဲကိုက်ပြီး နေထိုင်ကြတာပေါ့။ တစ်ရက် စားပြင်တိုက်ရာက ပြန်ခုခံလို့လား...ပစ္စည်းထုတ်ပေးလို့လား မသိဘူး။ အကုန်လတ်ပစ်တယ်။ ကလေး လူကြီး ကျေနံ ငါးယောက်စလုံး သေသွားတယ်”

စားပြင်တွေ သတ်သွားတာ အိမ်ရှင်ယောက်ျား မပါသွားဘူး။ သူက ညအိမ်ခရီးသွားနေလို့ အသက်ခံရတဲ့အထဲ ပါသွားဘူး။ သေသူတွေကို ရွာကတူညီပြီး အလှူလှေးလှုပ်...ရေစက် မှုအမှုပေးဝေလိုက်ကြတယ်။

အိမ်ရှင်ယောက်ျားက သေပြီးနှစ်ရက်ကြာမှ သွားခေါ်လို့ ပြန်ရောက်လာတာ။ သေသူတွေ ရက်လည်ပြီး အလှူလှုပ်ရေစက်ချတဲ့အထိ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

ဒီပေမဲ့...နောက်နေ့လည်းရောက်ရော အိမ်ရှင်ယောက်ျားက ကြိုဆွဲချပြီး အိမ်အလယ်ခေါင်မှာ တန်းလန်းပြီးသေဆုံးနေတယ်။

အဲဒီကတည်းက မြောက်လိုက်တဲ့သရဲ...မှောင်ရိုင်းတယ်။ အဲဒီလမ်းက ပြတ်လျှောက်တဲ့လူတိုင်း အခြောက်ခံရတယ်။

“ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ မမြောက်ဖြစ်ရင် အသံဆိုး အသံကြောင်နဲ့ မြောက်ကြတယ်။ နာကျင်သည်၊ ညည်းညိုပေါ့ကွာ...”

“ကိုသိန်းဝင်းရော အခြောက်ခံရဖူးလား...”

“ငါ... နိုင်ငံခြားမသွားခင်လေးမှာဖြစ်သွားတာ။ အဲဒီမိသားစု သေဆုံးပြီး နှစ်လလောက်ကြာတော့ ငါ ရန်ကုန်ရောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ စင်ကာပူသွားဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီကတည်းက ဒီအိမ်နဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတာ။ အခုမှ ပြန်ရောက်တယ်ဆိုတော့။ အခုနောက်ပိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်တယ်... မသိတော့ဘူး”

“ငါ... ရွာက ရန်ကုန်မရောက်ခင် နှစ်လလောက်အတွင်းမှာ တော်တော်လေးကို အခြောက်ကြမ်းခဲ့တာ။ ငါတော့ အခြောက်မခံရသေးဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ မပြန်ခင် တစ်ညနေလောက် ဒီအိမ်ဘက်လာကြည့်ရအောင်။ စင်အောင် ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“မင်းတို့ လာခုံရင် ငါလည်း လာမှာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့... တကယ်သရဲနဲ့တိုရင် အောင်ရွှေ အသက်နဲ့ ခန္ဓာပါ ပါတော့မလား...”

“အံ့မယ်... ငါ သရဲမကြောက်ဘူး”

“မိန်းကလေးတွေ သရဲကြောက်ရင် နေခဲ့။ ညကြရင်

ငါတို့ ဒီကိုတစ်ခေါက်လာကြည့်မယ်...”

“နင်တို့တောင် သွားရဲသေးတာ။ ငါတို့လည်း လိုက်မယ်။ လုံးဝသရဲမကြောက်ဘူး”

မကြာခင် ကိုသိန်းဝင်းတို့ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ နာရေးအိမ်မှာ ညနေ ငါးနာရီခန့်မှစပြီး ဝဲပိုင်းဆုံးပိုင်းဖြစ်နေသည်။ ဝဲရိုက်သူ ရုပ်ကြည့်သူတွေနှင့် အိမ်ရှေ့ကနားပျင်းတဲအောက်မှာ စည်ကားနေသည်။

အိမ်ပေါ်မှာ အောင်ရွှေတို့ လူစုကျောဆန့်နေကြသည်။ ထိုညက သရဲမြောက်သည့်အိမ် သွားမည်ဆိုသော်လည်း မသွားဖြစ်လိုက်။ ကိုသိန်းဝင်း မိသားစု တားနှင့်အပြင်သွားရာ ညရှစ်နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်သည့်အတွက် မသွားဖြစ်တော့။ နောက်ညမှ သွားရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ကြသည်။

သို့ဖြင့် နောက်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ညနေ မြောက်နာရီခန့် အိမ်ရှင်များက ထမင်းကျွေးသဖြင့် အားလုံးစားလိုက်ကြသည်။

ည ခုနစ်နာရီခန့် ဓာတ်မီးတစ်ယောက်တစ်လက်နှင့် သရဲမြောက်သောအိမ်တက်သို့ သူတို့မြောက်ယောက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ရွာကလူတွေ သိလျှင် ကန်ကွက်ပြောဆိုမည်စိုး၍ တားမယူဘဲ အမှတ်တရဲ့လှူခဲ့ပြီး အိမ်ကထွက်ကြသည်။ လမ်းပေါ်

ရောက်မှ လူစုပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“တို့ကြ သရဲအကြောက်ခံရရင် ထွက်မပြေးရဘူးနော်...”

“မပြေးပါဘူး။ ကျွန်မတို့ လူစုကို မြင်တာနဲ့ သရဲ
ကြောက်စွဲမှာ မတုတ်ဘူး”

“အပြောကြီးနဲ့... ဝူ့နဲ့ သရဲနဲ့ မကြာသေးတဲ့လူတိုင်း
သည်လိုပဲပြောကြတယ်။ ပြီးရင် သူတို့ပဲ အကြောက်ဆုံးဖြစ်
တာ...”

“အံ့... ကိုသိန်းဝင်းက အထင်သေးလွန်းတယ်”

“အေးပါ... ကြည့်သေးတာပေါ့...”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတို့အထောင်စကား
များပြောရင်း လာခဲ့ကြရာ သရဲကြောက်သောအိမ်အနီးသို့ ရောက်
လာသည်။ လဆန်းလေးရက်ပို လရောင်မှိန်သော်လည်း မကြာ
ခင် လဝင်တော့မည်။

“ကဲ... ဝင်ကြမယ်”

အိမ်က တစ်ထပ်အိမ်၊ သွပ်မိုးပျဉ်ကာပေမယ့် အကာ
များက ဆွေးပြီး ကွာသည်နေရာ၊ ကျိုးသည်နေရာတို့ကြောင့်
အိမ်က ဝိုဠ်အိုစာသည်။ ရိုးရိုးတစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်ပြီး ကြမ်းခင်းက
မြေပြင်နှင့် နှစ်ပေခန့်သာ မြင့်သည်။

မြကြီးက သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်ပိုင်းနေသည်။ အိမ်
ပတ်ပတ်လည် စာယ်ပေခန့် သစ်ပင်များ မရှိဘဲ ရှင်းနေသည်။

မိုးတွင်းမှာ ပေါက်သော ပေါင်းမြက်ကို ကလည်း နွေအင်္ဂါဆိုတော့
သေကုန်ပြီ။

“ကဲ... အိမ်ပေါ်တက်ကြရအောင်...”

“ဟွီ...”

ကိုသိန်းဝင်းက စေ့ထားသော တံခါးကို တွန်းလိုက်
ရာ... အလိုက်သင့်ပွင့်သွားသဖြင့် လက်ကို မြန်ရပ်လိုက်သည်။

“ဦးလက်နဲ့ ထိရုံပဲပိုသေးတယ်... တံခါးပွင့်သွားတယ်”

“ဘာလဲ... တံခါးပွင့်တာနဲ့ ကြောက်နေကြပြီလား”

“မကြောက်ပါဘူး... ဝင်ပါ”

အိမ်ပေါ်ကို အားလုံးရောက်သွားပြီး အိမ်ခေါင်းရင်း
ဘက်မှာ စုတ်ပြတ်နေသော သင်ဗျူးများ နှစ်ချပ်ကို တွေ့လိုက်
သည်။

“ဗုန်တွေ ထုတက်နေတာပဲ... အဝတ်အစားတွေ ပေ
ကုန်ပြီ”

မီးခိုခန်းမှာ အိုးခွက်ဝန်းကန်များကို တွေ့ရသည်။ အား
လုံး ဗုန်တွေ ဝုံးလွှမ်းနေသည်။ သရဲကြောက်၍ မည်သူမျှ မယူ
ဝံ့၍ ကျန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝုန်း...”

“ဟင်... ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

“အခန်းထဲက အသံထွက်လာတာ...”

“ဘယ်သူ ဝင်သွားတာလဲ...”

“ဘယ်သူမှ မဝင်သေးဘူး”

သူတို့ ၆ ယောက်စလုံး စီးပိုဆောင်ထဲ ရောက်နေသည်။

“တင်...တို့မှာ တို့မှာ ဘယ်သူလဲ”

သင်သင်းက ခေါင်းရင်းဘက် လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ အခေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။

“တင်...ကလေးမလေးနဲ့ ဒိန်းမတစ်ယောက် အခန်း

ထဲက ထွက်လာတယ်”

“နင်တို့...တွေ့လား”

“အေး...ငါတွေ့တယ်”

ဝင်အောင်က တွေ့ကြောင်းပြောလိုက်သည်။

“ငါ...မတွေ့ဘူး”

“ငါလည်း...မတွေ့ဘူး”

ပူးဝံက မတွေ့ဘူးဆိုတော့ သင်သင်းနှင့် ဝင်အောင်မှ လွဲပြီး ကျန်လေးယောက်က မတွေ့။

“တင်...ပျောက်သွားပြီ”

“ဟာ...ပုပ်စော်နဲ့လိုက်တာ ပုပ်စောင်နေတာပဲ”

“ဘယ်နားက ခုံတာလဲ...အားလုံး ခုံလား”

“အေး...နံတယ်”

“တိုထုတ်တန်းမှာ တွဲလောင်းကြီး အပုပ်ရေတွေ ကျနေတယ်။ လည်ပင်းမှာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့”

“တုတ်တယ်...ငါလည်းမြင်တယ်”

“အေး...မြင်ရတယ်။ ကြောက်စရာကြီးတယ်...အပုပ်ရေတွေ ကျနေတာ မြင်လို့မကောင်းဘူး...ဧည့်”

“သွား...သွားကြမယ်။ ငါတို့ကို ဝိုင်းပြီးခြောက်လှန့်လိမ့်မယ်...သွားကြမယ်”

ပူးဝံက ပျိုအန်သလိုဖြစ်နေလျက် ပြန်ရန်တိုက်တွန်းနေသည်။

“ငါတို့ ဘယ်လိုထွက်မလဲ...။ အပေါက်ကို သွားရင်

သူ့ဘေးကသွားမှ ရမယ်”

“ဒီလိုတံခါးပျိုတယ်။ တွန်းခွင့်ကြည့်”

“တီး...တီး...တီး”

နာနာကျင်ကျင် ခံစားရသောအသံမျိုးကြီး သူတို့နှင့် မနီးမဝေးမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံး အသံကြားရာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဝုန်း...”

“အမယ်လေး...”

ကြိုးတန်းလန်းနှင့် အသေကောင်ကြီး ခေါင်းပြတ်သွားကာ အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အတွက်

ထအော်လိုက်မိကြသည်။

“သွား...သွားကြမယ်”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ညည်းညူသံတစ်ခု သူတို့အနီးက ကပ်ကြားလိုက်သည်။

“တင်...သင်...သင်...သင်သင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပါးစပ်က ညည်းလျက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယစ်နေသည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ဝုန်း...”

ရပ်နေရာမှ သင်းသင်း ပစ်လဲသွားသည်။

“သင်းသင်း...သင်းသင်း၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပတ်လက်လဲကျရာက ခါးကြီးကော့တက်လာသည်ကို တွေ့သဖြင့် ပန်းနုနှင့် ဖူးဝံတို့က အတင်းဆွဲမိသည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ပါးစပ်က နာနာကျင်ကျင်အသံနှင့် ညည်းလျက် ခန္ဓာကိုယ်က မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဖိထားရာအောက်မှ အတင်းအပေါ်ကို ကြွတက်လာသည်။

ဖူးဝံရော...ပန်းနုပါ နောက်သို့လန်ကျသွားသည်။

သင်းသင်းခန္ဓာကိုယ်က သူတို့ရှင်ခေါင်းလောက်အထိ

မြင့်တက်လာသည်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်စလုံး ရှင်းဘောင်းဘီများ ဝတ်လာသည်ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သင်းသင်းကို တယ်လိုဝင်ဆွဲချပေမယ့် တယ်ဝူမှ အနားကပ်မရ။

သင်းသင်း ခန္ဓာကိုယ် လေထဲနှစ်ပတ်သုံးပတ်မျှ လည်ပြီး အောက်သို့ပြန်ကျသွားသည်။

ပတ်လက်ကျရာမှ ဖောက်သွားပြီး ကြမ်းပြင်မှာ ခြေလက်များ ပုံမှန်လိုမတုတ်။ ကွေးကောက်ပြီး ကုန်းထနေသည်။

မျက်နှာက သင်းသင်းမျက်နှာ မတုတ်တော့။ ကြောက်စရာမျက်နှာနှင့်ဖြစ်သည်။

ပါးစပ်က ဘာမှမပြောဘဲ ငိုသံလိုလို ညည်းသံလိုလို ထွက်နေသည်။ ထို့နောက် တွန့်လိမ်သောခန္ဓာကိုယ်ပုံစံလုပ်၍ မီးဖိုခန်းမှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

သူတို့လေးယောက် နောက်မှ မြည်းမြည်းတက်လိုက်သွားသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ပြုတ်ကျနေသော အလောင်းကောင်ရှိနေတော့...။

အိမ်ခေါ်အလယ်သို့အရောက် ခြေကားယား၊ လက်ကားယားပုံစံနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ကျသွားပြီး မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“သင်းသင်း...သင်းသင်း”

ကိုသိန်းဝင်းက အနီးသွားပြီး လှုပ်ခေါ်ကြည့်သည်။

ခေါ်ကာစက ဘာမှပထူးခြား...ပြင်နေသည်။

“သင်းသင်း...သင်းသင်း သတိရပြီလား”

တိုအခါ သင်းသင်း ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားလာပြီး ပုံရိပ်
ပန်းပျက်အနေအထားကို ပြင်လိုက်ပြီး ထထိုင်သည်။

“တီး...တီး...တီး...တီး”

မည်သူ့တို့မှ မကြည့် အောက်ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်
ပြီး အသံထွက်အောင် အော်ငိုနေသည်။

“သင်းသင်း...သင်းသင်း ငါတို့လေ။ နှင့်သူ့သံလျှင်

တွေ”

“တီး...တီး...တီး”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အားရပါးရရှိနေသည်။ ဝိုင်းက
အသံတိတ်သွားပြီး တအင့်အင့်နှင့် ရှိုက်နေသည်။

အားလုံး ဘာမှမပြောဘဲ အခြေအနေကို ကြည့်နေကြ
သည်။

ငါးပိနစ်မျှ ငြိမ်သက်နေပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် ရှိုက်
လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ခေါင်းမော့လာသည်။

“နှင်တို့ ငါ့ကို ဘာလို့ပိုင်းကြည့်နေတာလဲ”

“တင်...နှင် နှင်”

“ဘာလဲ...ပြောကြစမ်းပါ။ ငါ့ကို နှင်တို့ ပိုင်းကြည့်
နေတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“နှင်...အခု ခြစ်ပျက်နေတာတွေ အားလုံး မသိဘူး
လား”

“မသိဘူး။ ဒီးဒိုထဲမှာ ငါတို့ရပ်နေတယ်လေ။ အခု
ငါက ဒီမှာထိုင်နေပြီး နှင်တို့က ငါ့ကို ပိုင်းကြည့်လို့...”

“နှင်ခြစ်ပျက်သွားတာ မသိလိုက်ဘူးလား။ ဒီမှာ နှင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ပုံတွေအလိမ်းလိမ်းနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လှိမ့်တာ
ရော...လေထဲပျံတာရော...ရွေးလိုလို့ နွားလိုလိုနဲ့ ဒီးဒိုထဲက
ဒီနေရာအထိ လေးဆက်တန်းတန်းကွဲကွဲနဲ့ လာခဲ့တာရော။ ဘာ
မှ မမှတ်မိဘူးလား”

“ဘာမှ မသိပါဘူး။ ငါ...ညာတာမတုတ်ဘူး”

“သူပြောတာ တုတ်မှာ...သူ့တို့ ဒီအိမ်က သရဲတစ်
ကောင် ဝင်ပြီးစီးနေတာဖြစ်မယ်”

“ကဲ...ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး...ပြန်ကြမယ်”

“တီး...တီး...တီး”

“တင်...ပန်းနု...ပန်းနု ဘာဖြစ်တာလဲ”

သင်းသင်းကို ခြန်မည်တု ပြောနေစဉ် ရပ်နေသော
ပန်းနု၏ ငါးစပ်မှ ငိုသံလိုလို ညည်းသံလိုလို ထွက်လာပြန်သည်။

“ကဲ...ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး...ပြန်ကြမယ်”

“ဟာ...ပန်းနု၊ ပြန်ကြမယ်”

ပန်းနုက ဘာမှပြန်မပြော ခေါင်းကြီးစိုက်ကျပြီး ရပ်နေ

သည်။

“အိမ်ထဲမှာ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ နေရင် ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပေးပါ။ တွန့်တော်တို့ကလည်း ဘာမှ ဖျက်လို့ ဖျက်ဆီးပြုရန် လာခဲ့ခြင်းမတုတ်ပါ။ နှုတ်ပြန်ခွင့်လွတ်ပေးပြီး ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ကိုသိန်းဝင်းက မကျွတ်မလွတ်သေးသော နာနာဘာများကို တောင်းပန်ပြီး အိမ်ပြန်ရန် အားလုံးကို ပြောလိုက်သဖြင့် သင်းသင်းနှင့် ဇွဲခုံတို့က ပန်းနုကို တွဲပြီး ဖော်ထွက်လာသည်။

လိုက်ပါလာသော ပန်းနုလည်း ခန္ဓာကိုယ်ပျော့ပြောင်မှု မရှိဘဲ...တောင့်တောင့်ကြီးပါလာသည်။ စကားပြောဆိုခြင်းလည်း မရှိ။ မျက်နှာကလည်း တည်တည်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

“သူ...တစ်ခုခုတွေ့လိုက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

ဝိညာဉ်တစ္ဆေတစ်ကောင်ကောင်းပျား ပူးကပ်ပါလာပေးလား မသိဘူး။ ထူးတော့ ထူးတယ်”

“ပေး...ဇွဲခုံ တို့တွဲဖော်ခွင့်ပေး”

စင်အောင်က မိမိချစ်သူအခြေအနေကို သေချာအာဇာနည်ရန် ဇွဲခုံအစား သူဝင်တွဲဖော်လိုက်သည်။

“ပန်းနု...ပန်းနု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှဖြစ်ပါကွား။ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့”

စင်အောင် လက်လွှဲယူလိုက်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေးလေ့မှ ပန်းနု ပါးစပ်မှ အသံထွက်လာသဖြင့် အနားက သူငယ်မျင်းများလည်း ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့...စကားပြန်ပြောလို့”

ခဏကြာတော့ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည့်အချိန်က ကိုမုာ်ဝန်းကျင်ရှိပြီး အိမ်ရှေ့ ဝဲပိုင်းမှာ လူတွေစည်တားနေသည်။

သူတို့အုပ်စု...အိမ်ကထွက်ပြီး သရဲခြောက်သည့်အိမ်ကို ရောက်သွားသည်ကို တစ်ယောက်မှ မသိလိုက်ကြ။ အိမ်ခေါ်ကလေးကြီးများကလည်း ဧည့်သည်များ အောက်မှ လူအုပ်ထဲ ရောက်နေပြီဟု ထင်ကြသည်။

သူတို့ငါးယောက်လည်း အောက်မှာ ခဏမျှနေပြီး အိမ်ခေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်က အိမ်ခန်းထဲ တန်းဝင်သွားကြသည်။

အောင်ရွှေတို့ သိန်းဝင်းတို့က ရွာခံလူကြီးများ စကားပိုင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး စကားပြောနေကြသည်။

ထို့နောက် အိမ်ရှင်လာသည့်အတွက် သုံးယောက်လား အိမ်ယာခင်းက ဆယ်နာရီခွဲမှာ အိမ်လိုက်ကြတော့သည်။

ရက်လည်ပြီးသည်အထိ နေမည်ဟု ပိုင်းခြတ်လာကြ

သော သူတို့လူစု ငါးရက်မြောက်နေ့မှာပင် ပြန်ရန် စီစဉ်တော့သည်။

“ဟာဖြစ်လို့လည်း...တို့သိန်းဝင်း”

“ဟာ...အခုကိစ္စလည်း အောင်အောင်မြင်မြင် ပြောပြပါ။ ဒီမှာ အေးအေးသေးသေး၊ နေ့လို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ညက လှိုင်သာယာ ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်မှာ အိမ်သုံးအိမ် ပီးလော့ သွားတယ်တဲ့။ လူတွေ မီးလန်ပြီး ပြေးကြလွှားကြရင်း စတိုးဆိုင်ကို ဝင်ဖောက်မလို့ လုပ်ကြတယ်တဲ့”

“လှဝင်းတို့၊ အေးထွန်းတို့ သတိလက်လွတ်မနေလို့ ဘာမှဖြစ်တာတဲ့။ လူပျိုတာ သိရင် နောက် ညတွေဟာဖြစ်မယ် မသိဘူး။ ဒီကြောင့် ညနေမှာ စောစောစောပြီး လေးနာလဲလောက် သွားကြမယ်။ တို့တို့ ညထန်းမောင်လောက် ရောက်မယ်ထင်တယ်”

“က...ဒီလို သိမ်းရော့တာ သိမ်းထားလိုက်ကြတာပေါ့”

“ဒီနဲ့...ပန်းနုတစ်ယောက် သယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ”

“ခါတိုင်းလို ရှင်ရှင်ပျံပျံတို့ဘူးတဲ့။ မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ ဘယ်သူတို့မှ တော၊တောင်၊တောင် မပြောဘူးတို့၊ ဝူနံ ပြောတာပဲ”

“တစ်ခွန်းမေးမှ တစ်ခွန်းပြန်ပြောတယ်တဲ့...”

“နည်းနည်း၊ လန်သွားတာနဲ့ တူတယ်။ သင်သင်ကတော့ ဘာမှကို မဖြစ်တော့ဘူး။ တို့မှာ ဖြစ်ခဲ့တာကိုတောင် မမှတ်မိဘူးတဲ့”

“ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် စိတ်ပြောသွားမှာပဲ”

ညနေစာကို သုံးနာရီခွဲခန့် ဝင်သလောက် စားကြပြီး ညနေ လေးနာရီခန့် မွေ့ပျိုးမိတ်သဟာများကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားမောင်း၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ည ဝှစ်နာရီခွဲခန့် ပြန်တံဆာမြို့ကို ဝင်သည်။ အားလုံးက စိုက်ထားသည်ဆိုသဖြင့် ထမင်းဆိုင်ရွှေ့ရပါပြီး ထမင်းဝင်စားကြသည်။

နာရီဝက်ခန့် နားပြီး တိုးနာရီခန့် ကားပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လှိုင်သာယာအိမ်သို့ ညတစ်နာရီပတ်းခင် ရောက်လာသည်။

သင်သင်းနှင့် ပန်းနုတို့က ဆိုင်နှင့် သုံးတိုက်အတွာ ခြောက်ထပ်တိုက် လေးလွှာမှာ နှစ်ယောက်စပ်ပြီး ငှားရမ်းနေဆိုင်ကြသည်။

သင်သင်းနှင့် ပန်းနုတို့ကို အရင်လိုလိုက်သည်။ ဝူနံက ရွှေပြည်သာမှာနေသဖြင့် သည်ည သင်သင်းတို့နှင့်အတူ အိပ်မည်ဖြစ်သည်။

အောင်ရွှေတို့ သိန်းဝင်းတို့ကတော့ ဆိုင်ကို တန်းမောင်း

ပြီး ဆိုင်မှာအိပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဆိုင်၏အပေါ်ပုခန်းမှာ ငှားနေကြသည်။

ဆိုင်ကို ပြန်ရောက်တော့ ဆိုင်ကို သေချာလိုက်စစ်သော ပြီး ခဏနေ၍ အိပ်ချင်စိတ်ပေါ်မှ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး အိပ်လိုက်ကြသည်။

သင်းသင်းတို့လည်း စကားတစ်အောင်မျှ ဆိုင်ပြောပြီး အဝတ်အစားများလဲကာ အိပ်ယာပြင်ပြီး အိပ်မယ်အလုပ်...

“တဲ့...ကြားလား...ရေချိုးခန်းထဲက ရေကျသံ”

“တုတ်ပါဘူး။ အိပ်သာထဲကပါ ပန်းနု အိပ်သာသွားတယ်...”

“စိတ်ထင်လို့ပါ...သွားကြည့်မလား”

ရေသံက အိပ်သာက တုတ်တဲ့ ရေချိုးခန်းထဲက ရေပန်းကျသံပို နှစ်ယောက်သား ထလာကြသည်။

“ထင်...ပန်းနု ဒီအချိန်ကြီး”

ရေပန်းအောက်မှာ အဝတ်အစားများ မရွတ်တဲ့ ဆိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်၍ သင်းသင်းက ထရန် မွဲတူသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ထလာသည်။

“ကဲ...ဒီအတိုင်း အိပ်ထဲဝင်မလို့လား။ အဝတ်အစားလဲဝတ်ပြီး ဝူနဲ့ ကြည့်ထား။ ငါ သူ့အထည်တွေ ဝင်မည့်မယ်”

သင်းသင်း အဝတ်အစားများ ဝူ့ပိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ ပန်းနု အမှုကရာက ဘာမှစိတ်မဝင်စားသလို သံပတ်ပေးထားသော အရုပ်တစ်ရုပ်လိုဖြစ်နေသည်။

သင်းသင်းနှင့် ဝူနဲ့ အဝတ်အစားလဲဝတ်ပေးတော့လည်း ငြိမ်နေသည်။ သူကတော့ ဘာမှပင် မလုပ်။

“အင်း...ပန်းနု ကြည့်ရတာ သိပ်သေကံ့ချင်ဘူး။ ကိုအိမ်က ပြန်စာတည်းက အခုလိုကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတာ။ သရဲတစ်ကောင်ကောင်များ ပူးကပ်လိုက်လာလား မသိဘူး”

ညရောက်တော့ အခန်းထဲမှာ သင်းသင်းနှင့် ပန်းနုက တူတစ်တစ်ယောက်တစ်လုံးစီနှင့် အိပ်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် သင်းသင်း၏ တစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ပေါ်မှာ ဝူနဲ့လည်း တက်အိပ်သည်။

နှစ်နှာခိုထိုးကာနီးမှ စိတ်ချလတ်ချအိပ်ပြန်တော့သည်။ ကားစီးရသည်က တစ်ကြောင်း၊ အိပ်ရေးပျက်ရသည်က တစ်ကြောင်း အိပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ချိုးတည်းအိပ်မောကျသွားသည်။ နောက် ချစ်နှာခိုထိုးကာနီးမှ မိုးလာကြသည်။

သင်းသင်းနှင့် ဝူနဲ့တို့ နီးတော့ အိပ်ယာပေါ်မှာ ပန်းနုကို မတွေ့သည့်အတွက် ရှေ့နောက်လိုက်ကြည့်သည် မရှိ။ အိပ်ရေးတံခါး ပွင့်နေတယ်။ အောက်ဆင်းသွားပြီး

တစ်ခုခု သွားဝယ်စားလား မသိဘူး။ အိပ်အောက်ပြေညီထပ်မှာ မုန့်တင်းခါးနှင့် အသုပ်စုံဆိုင်ရှိသည်။ ဗိုက်ဆာသဖြင့် အောက်ဆင်းစားပြီး ပြန်တက်လာသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

“ပန်းနုက တို့ကို မမျိုးဆဲ တစ်ယောက်တည်း သွားစားပြီးပြီပေါ့။ အတူတူကို မကောင်းဘူး။”

ဗူးဝှံက ဒီတိုင်းတဲ့လို အပြောမျိုးနှင့် ပြောလိုက်ပေမယ့် မကြာသလို အမှုအယာနှင့် နောက်ထဲဝင်သွားသည်။

ဗူးဝှံက သင်သင်းကို မျက်စိပုံပြပြီး သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ရန် ရေချိုးခန်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

သင်းသင်းကလည်း လိုက်လာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဆိုင်ကို သွားကာဖိုမှ ရေချိုးခံတာမယ်”

“ဆိုင်က မျက်ချင်းပြန်ခွင့်မယ်ပြောလား...”

“မသိဘူး။ မပေးလိုက်မိဘူး။ လူစုံပြန်ရောက်ပြီပဲ... ဒီနေ့မပွင့်ဖြစ်လည်း မနက်ပြန်ခွင့်မှာပဲ”

“သူတို့ ဒီနေ့ စားသောက်ဆိုင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ အသားငါးတွေ ဝယ်ရမှာ... မနက်ပြန်မှ ခွင့်ပြစ်လိမ့်မယ်”

“ငါတို့ စတိုးဆိုင်တို့ နေ့ခင်းပိုင်းပြန်ခွင့်လိုရတာပဲ”

“မုန့်စားပြီးရင် သွားလိုက်ကြတာပေါ့”

“ပန်းနု... မုန့်သွားစားမလို့ လိုက်ဦးမလား”

“စားပြီးပြီ...”

“တံခါးလက်ပိတ်လိုက်ဦး... ငါတို့ မုန့်သွားစားဦးမယ်”

အသံပေးပြီး နှစ်ယောက်သား ပြေညီထပ်သို့ ဆင်းကာ မုန့်တင်းခါးတစ်ပွဲစီမှာ စားလိုက်သည်။ မုန့်စားပြီး လမ်းဆိပ်ထောင့်ဆုံမှာ လမ်းချေးလေးရှိသည့်အတွက် သည်နေ့ ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် တင်းစာသွားစားကြသည်။

မုန့်စားလျှောက်ဝယ်နှင့် နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ အခန်းသို့ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

“ထင်... တံခါးက ငါတို့ ရေသွားတဲ့အတိုင်းပဲ ပန်းနုတံခါးပိတ်ပါဆို မပိတ်ဘူး”

ဗူးဝှံက တံခါးကို ဂျက်ထိုးလိုက်ပြီး သော့ခတ်ကာ ဒီလိုခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ဝက်သားနှစ်ဆယ်သား ဝယ်ပြီး မဟကြက်တစ်ခြင်း ဝယ်လာခဲ့သည်။

“ဒီနေ့ ဝက်သားဆီပြန်နဲ့ ပဲနီလေး အရည်သောက်ပဲချွတ်တော့မယ်။ ညနေမှ ကြက်သားချွတ်မယ်”

ကြက်သားကို ဆားဆေးနှင့် အချိုပုန်နှယ်ပြီး ကော်ဘူးထဲထည့်ကာ ရေခဲသေတ္တာထဲ သိမ်းထားလိုက်သည်။

ဗူးဝှံက ထမင်းပေါင်းအိုးနှင့် ထမင်းတစ်လုံးတည်နေစဉ် သင်းသင်းက ဝက်သားတင်းချွတ်ရန် ကြက်သွန်ဖြူ ကြက်သွန်နီ

လှီးပြီး ထောင်းနေသည်။

ပန်းနုကတော့ ဒိပ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည်။

အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီး စော့ဆော့လဲ သိန်းဝင်းတို့ဆို သို့ သုံးယောက်သားထွက်လာကြသည်။ ပန်းနုက အစပိုင်း မလိုက်တု ငြင်းနေသေးသည်။ အခုသွားပြီး အခုပြန်လာမှာ လိုက်ခဲ့ပါတု ပြောပြီး ဇူးနဲ့က လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်ခဲ့သည်။

“ငါ...ခိုက်ဆာနေပြီ။ ခဏနေပြီး ပြန်မယ်။ နင်တို့ မပြန်ရင် ငါတစ်ယောက်တည်း ပြန်မယ်”

“ခဏလေးငါ...ဆိုင်ဘယ်တော့ ခွင့်လဲ...သွားခေး ရုံပါ”

ဆိုင်းနှင့် သူတို့ငှားနေသော တိုက်က တစ်ယမ်းတည်း အနီးလေးသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။

“ငါတို့ အခုပဲ ဆိုင်မှာလိုတဲ့ အထားငါတွေ ဝယ်ပြီး ပြန်လာတာ ဇင်အောင်က အခုပဲ နင်တို့ဆီ လာမလိုပြင်နေတာ”

“ဘယ်လိုလဲ...ပန်းနု။ နေလိုကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်...ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိပါဘူး။ နယ်က ပြန်လာတာတည်းက ကော့မပြောဘဲ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့နေလို့ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ကောက်နေတာလဲ မသိလို့ မေးကြည့်တာ”

“ဇင်အောင်...အခုချာခံချင်လို့ဖြစ်ပေ”

“ကောင်စုတ်...အောင်ရွှေ။ မတုတ်တာတွေ မပြောနဲ့”
ထိုအချိန် ဇင်အောင် ခောက်ဘတ်အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ပန်းနု ဇင်အောင်ထံ ထွက်သွားသည်။

“ပုံမှန်ပြန်ပြန်သွားပြီး တူတယ်”

“တုတ်တယ်...တစ်နေ့ကလုံး ဒိပ်မှ ဘယ်သူ့မှ ကော့မပြောဘူး။ ခေါ်လွန်းမက ခေါ်မှ ပါလာတာ။ အခု...မိတိုင်းပန်းနုပုံ ဖြစ်သွားပြီ”

“သရဲပျားကပ်ပါလာတယ်...ထင်တာ”

“ငါတို့လည်း...အဲဒီလိုပဲ ထင်နေတာ”

ပန်းနုနှင့် ဇင်အောင်တို့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး သူတို့လူစု ပန်းနုအကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။

“အခုချက်ချင်း အခြေအနေပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုလို့ သရဲပျား သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ခွာသွားပြီလား...”

“တင်...”

“တာလဲ...သင်းသင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နဲ့...ဒီကာတုန်းက သူ့ကိုခေါ်လာတာ မကပ်မပကပ်နဲ့ မတုတ်လား။ ခိုက်ဆာနေပြီ...စောစောပြန်မယ်တဲ့။ နင်ဆီ တယ်မတုတ်လား”

“သိကယ်လေ...သူ့လက်ကို ငါ အကင်းဆွဲခေါ်ဖို့တာ”

အခု... ဒီလည်းရောက်ရော ပုံစံပြောင်းသွားတယ်။ သူ့မှာ ပူးတပ်နေတဲ့ သရဲပစ္စုပ္ပန်တွေသလိုပဲ ဆိုတော့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... သူ့မှာ ပူးတပ်နေတဲ့ သရဲ... အိမ်ကိုပြန်သွားပြီပေါ့...။ လုံးဝဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့် နှင်က သေချာနေတာလဲ”

“အိမ်မှာ... ဝက်သားတင်းချက်ခွဲတယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲ ကြတ်သားသွေးထည့်ခဲ့တယ်။ သရဲတစ္ဆေ ပူးကပ်နေရာက ခွာသွားတာမှန်ရင် တိုမှာရှိတာ လူက ခွာပြီး သွားစားနေပြီပဲ၊ တူတယ်”

“တယ်... တုတ်နိုင်ပါ့မလား... သောင်းသင်းရယ်”

“တုတ်လား... မတုတ်လား မသိဘူး။ သူ့ပုံအပြောင်အလဲကို ကြည့်ပြီး ပြောရတာ။ မြင်တယ်မတုတ်လား... တိုမှာနှစ်ယောက်သား ခြူးလို့ရွှင်လို့”

“ထဲ... ဆိုင်တွေကို မနက်ဖြန် ပုံမှန်ပြန်ပွင့်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း စာရေးပြီး ဘုတ်ထောင်လိုက်ဦးမယ်... သင်းသင်းတို့ ပြန်ရင် လိုက်ခဲ့မယ်။ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရတာပေါ့”

ကိုသိန်းဝင်းက ဆိုက်ဝိတ်သည်တု ရှေးဆာဆည်း တုတ်ပြားပေါ်မှာ စာများကို ချက်ပြီး မနက်ဖြန်မှစ၍ ဆိုင်ပြန်ပွင့်ပြီတု ပြောင်းရေးကာ ဆိုင်ရှေ့မှာ သွားထောင်ထားလိုက်သည်။

“အောင်ရွှေ... မင်းလိုက်ဦးမလား”

“လိုက်မယ်... ဇင်အောင်ကိုရော ခေါ်သွားမလား”

“ဒီကောင်က ခေါ်ရောမလိုဘူး... အသေအချာလိုက်မှာ”

“ဒီနေ့ ငါတို့အခန်းမှာ စုပေါင်းချက်ပြုတ်စားကြမယ်”

“နင့်တို့ ချက်ပြီးပြီလား”

“အခုမှ တိုကောင်တွေကို ထမင်းအိုးတည်ခိုင်းထားတယ်”

“ပန်းနုရေ... သွားကြမယ်”

“သွားနှင့် ငါတို့နှစ်ယောက် နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်”

“အခုလိုက်ခဲ့ကြ... ပြီးရင် ငါတို့ သွားစရာရှိသေးတယ်”

ကိုသိန်းဝင်းက ဇင်အောင်တို့ အချိန်ဆွဲပြီး မလိုက်မှာ စိုး၍ သွားစရာရှိသည်တု ပြောကာ ထွက်ခဲ့သည်။

ဆိုင်မှာ အလုပ်သမားလေး သုံးယောက်က ဆိုင်တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ဇင်အောင်နှင့် ပန်းနုတို့ ထွက်ပြီသည်နှင့် ဆိုင်ကို ပြန်ဝိတ်လိုက်ကြသည်။

ခဏနေတော့ သူတို့အားလုံး သင်းသင်းတို့ အခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ အားလုံး ဖီးရိုခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“တင်...”

“တာ... တကယ်ပါလား”

“အယ်ဒီအိုးအခုံးခွင့်ပြီး အထဲမှာ မည်သည့်တင်၊မှ ရှိ

မနေတော့။ သင်းသင်းက ရေခဲသေတ္တာ ဆွဲခွင့်လိုက်သည်။ ထင်
ထားသည့်အတိုင်း ကြက်သားစူးထဲ ဟာမှမရှိတော့”

“သေချာပြီ...တိုက်သရဲ ဒီကိုပါလာပြီ”

ထိုစဉ် ဝင်အောင်နှင့် ပန်းနုတို့ ဝင်လာပြီး ပန်းနု
နောက်သို့လိုက်မလာဘဲ အိပ်ခန်းထဲတန်းဝင်သွားသည်။

“ဘာချက်လဲ သင်းသင်း...တင်းနဲ့ မွှေးနေတာပဲ...”

“သွား...အိုးသွားနယ်စား...အိုးတပ်တော့ ကျန်သေး
တယ်...”

“ပြောပြလိုက်ရမလား...”

“အေး...တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြလိုက်...”

သင်းသင်းက အောင်ရွှေကို ဝင်အောင်သိအောင် ပြောပြ
ခိုင်းလိုက်သည်။ အောင်ရွှေလည်း ပန်းနု ခန္ဓာကိုယ်မှာ သရဲ
ကပ်ပါလာသည်အကြောင်းနှင့် အခန်းမှာနေခဲ့ပြီး တင်းတွေ၊ အ
သားတွေ စားပစ်သည့်အကြောင်းပါ ပြောပြလိုက်သည်။

“သေချာလို့ လားဟော...”

“တစ်ချိန်လုံး ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ နေတာ...သရဲခွာပြီး အ
ခန်းမှာ ကျန်ခဲ့လို့ စောစောက မင်းနဲ့တွေ့ချိန် ပုံမှန်ဖြစ်သွား
တာ...အခု သူဒီတိုပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ သရဲပြန်ကပ်သွား
ပြန်တူတယ်...မင်းသွားပေါ့ကြည့်လေ...ဘာထူးပြောမလဲလို့...”

ဝင်အောင်လည်း မီးခိုခန်းထဲမှ ရွေ့သို့ထွက်လာပြီး

ပန်းနုကိုကြည့်သည်။

သင်းသင်းနှင့် ဖူးပုံပဲ တွေ့သည်။

“တယ်မှာလဲ...”

“အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတာပဲ...”

“ပန်းနု...ပန်းနု...အိပ်ခန်းထဲမှာလား...”

“တာသံမှ မကြားရ...”

ဖူးပုံက ထလာပြီး အခန်းတံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။
ကုတင်ပေါ်မှာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းအိပ်နေသော ပန်းနုကို တွေ့
လိုက်ကြသည်။

“ပန်းနု...ပန်းနု လာဦးလေ...တိုယ်ပြန်သေးတော့...”

စကားလောပြောဦးလေ...”

“သွား...အခန်းတံခါးပိတ်ထားခဲ...”

ဝင်အောင်က ပခုံးနှစ်ဖက်တွန်းပြီး တံခါးစေ့ထားလိုက်
သည်။ သူလည်း ယုံကြည်သွားပြီး

“ငါလည်း အစက သရဲပူးကပ်နေတယ်ပဲထင်တာ...

စောစောက လေပေးပြောတဲ့သွားတော့ အထင်မှာတာပဲ...သရဲ
ပူးတာမပြစ်နိုင်တူ။ အကြောက်လွန်သွားလို့လား...ခရီးပန်းလို့
လားတောင် အတွေးမရောက်သွားသေးတယ်...”

“အဲဒါ ဒီမှာအသားတင်းချွတ်တာသိလို့ လူကနေ ခွာ
ပြီး လာစားလိုက်တာပေါ့ တုတ်လား...”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ...ကဲ လာဒီကိစ္စတယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လူကိုတော့ မြောက်တာ၊ လှန့်တာမရှိသေးဘူး။ အစားအစာတော့ ချက်ပြုတ်ပြီး ချက်ချင်းစားမှရမယ်...”

“ဒီနေ့ ငါတို့ဆိုင်းမှာ လိုက်စားကြ။ ငါတို့ပြန်ချက်ထား လိုက်မယ်...အခုရက်ပိုင်း အိမ်မှာ မချက်နဲ့၊ ဝယ်မထားနဲ့၊ ဆိုင်မှာ သွားဝယ်စားကြ...”

“ငါတို့ ဆိုင်မှာ လာဝယ်စားလေ...”

“ဆယ်တစ်နာရီခွဲလောက် လာခဲ့ကြ။ ပန်းနုကိုလည်း ရအောင် ခေါ်ခဲ့၊ သရဲစားတာ၊ သူစားရသေးတာမတုတ်ဘူး...”

“တို့ငါ လာပိုင်းချက်ပေးရမလား...”

“လာနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့...ကဲ ချက်ပြုတ်ရအောင် သွားကြမယ်...”

အောင်ရွှေတို့ ဇင်အောင်တို့ ပြန်သွားကြသည်။ သင်းသင်းနှင့် ဂူခုံတို့ အိမ်ခန်းထဲ ပစ်လာကြသည်။

“ပန်းနု...လာထ...တို့သိန်းဝင်းတို့ ဆိုင်သွားကြမယ်။ ထမင်းစား၊ သွားပိုင်းကျပြီး ချက်ပေးကြမယ်...”

“မသွားဘူး...စားချိန်ရောက်မှ သွားမယ်...”

“လာပါ...ထ...ဒီအတိုင်းပိုင်းကျပြီး ချက်ပေးဆဲ မစားချင်ပါဘူး...”

“နှင်တို့ သွားချင်သွား...ငါကတော့ စားကောနီမှ လာ

ခဲ့မယ်...”

“အေး...ဒီဆို ငါနဲ့ဂူခုံ သွားဖို့မယ်...တို့မှာ ကျက်ပြု ဆို ဝုန်းဆက်ပြီး ဖော်လိုက်မယ်...တံခါးတွေ အကုန်ပိတ်ခဲ့ တုတ်လား...”

“သွားသွား...လာခဲ့မယ်...”

နှစ်ယောက်သား သွားသောသွားရတယ်။ တံခါးပိတ်တဲ့ လိုက်လာမှာ စိုးရိမ်နေသည်။ သူတို့တံခါးကို အပြင်က သော့ ဆက်ပြီး သော့ကို အထဲပစ်ပျံ့ပေးလိုက်သည်။ နီပိုင်း တစ်ယောက် အပြင်သွား၍ ကျန်ခဲ့လျှင် သည်လိုလုပ်နေကျဖြစ်သည်။

ဆိုင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အားလုံးချက်ပြုတ်နေကြ သည်။ စားသောက်ဆိုင်းမှာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသူများဖြစ် ၍ သင်းသင်းတို့ ဝင်ချက်စရာမလိုမှန်း သိသည်။

“ကဲ ငါတို့ ဘာဝင်လုပ်ပေးရဦးမလဲ...”

“ဘာမှမလိုဘူး...လက်ဆေးစားရုံပဲ...ပန်းနုရော...”

“စားကောနီမှ လာမယ်တဲ့...နှင်ပန်းနုကို ဒီအတိုင်း ထားလို့ မဖြစ်ဘူး...တစ်ခုခုစဉ်းစားဦး...”

“သရဲကို နှင်ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆရာစုံစစ်ဦးမယ်...”

“ကြာကြာ...ပစ်ထားနဲ့...မြန်မြန်ရှာမှ ဖြစ်မယ်...”

“အားလုံး ပိုင်းပြီး စုံစမ်းပေးကြပါကွာ...ငါ့တစ်ယောက် ထဲ ပစ်ထားကြပါနဲ့...”

“တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် တယ်လိုထူခြားလာမလဲ စောင့်ကြည့်ပါဦး... ဒါမှ ဆရာတွေရင် သေချာပြောပြလို့ရမယ်... ထူးလည်း ထူးတဲ့အလျောက် ထူးလည်း လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်း ပြောပြရတာပေါ့...”

“အေး... ငါတို့အားလုံး ဝိုင်းရုံစမ်းပေးမယ်...”

အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီးပြီမို့ စားရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် ဝန်းဖုကို လာခဲ့ရန်ရန်ဆက်လိုက်စဉ် ဝန်းဖုက ဆိုစဉ်မှာ ရောက်နေသည်။

“နင်တို့ စားတော့မယ်ဆိုတာ သိလို့လာခဲ့တာ...”

“တံငါတို့ သေချာပိတ်ခဲ့လား...”

“ပိတ်ခဲ့ကယ်... ဒါမှာ ထော့ပါလာကယ်...”

သော့တိုပြလိုက်မှ သင်းသင်းလည်း စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားသည်။ အားလုံးက မခေါ်ဘဲစားရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် ရောက်လာသော ဝန်းဖုကို အံ့အားသင့်ပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ တစ်ယောက်ချက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မြင်လိုက်ကြသည်။

အကြောင်းသိမို့ အားလုံးနောက်ကောက်မကျအောင် ထည့်စားကြတော့သည်။ ဝတ်သားတင်နှင့် ကြက်ကားတာလသားမျှတ်ကို ဝန်းဖု တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ခပ်စားနေသည်။

ထမင်းပင်စားသည် မတွေ့။ တင်းတိုသာ အစိကစားခဲ့သည်။

ကျန်ငါးယောက်တလည်း တိုလှဲပန်းကန်ထဲ ကိုယ်စီစိတ်ကြိုက် ခပ်ထည့်ထားပြီး စားကြသည်။

“ဝက်သားကောင်း ကုန်ပြီလား...”

အောင်ရွှေက ထသွားပြီး ဝက်သားတင်းအိုး အလွတ်ကြီးကို ဆောင်းပြသည်။ ကြက်ကာလသားချက် အနည်းငယ်ကျန်ဆေးသည်မို့ အကျန်ထည့်လိုက်သည်။

“စားတောင်းတယ်ဆို ကြက်ကာလသားချက်သာ ခပ်စားပေတော့...”

“တိုထဲမှာ ဝက်သားတင်းတစ်ပန်းကန် ရှိသေးကယ်”

“အဲဒါ ကောင်မလေးတွေစားဖို့ ပျန်ထားပေးတာ... သုံးယောက်တောင် ကျန်သေးတယ်... ဒါပဲစားတော့...”

“နင်တို့ ငါ့ကိုခေါ်လာပြီး ဝအောင်မကျွေးဘူး... ငါစားခွင့်သေးကယ်... လူလိုက်”

“ဟင်း...”

အသံက ပုံမှန်အသံမဟုတ်တော့။ လူကြီးတစ်ယောက် ထသံမျိုး ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ... ရှုပေးလိုက်တော့...”

အောင်ရွှေက ဝက်သားတင်းပန်းကန်ကို လူပေးလိုက်မည့် တင်းပန်းကန်ထဲမှ တင်းအားလုံး သူထမင်းပန်းကန်ထဲ ဖောက်ချပြီး တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး လူစားနေသည်။

“ငါ့ကို နင်တို့ဘယ်လိုခေါ်လာတာလဲ... ငါ့နေရာကို ပြန်
ပို့... ငါ့နားက ဝိသားစုနဲ့ ခွဲနေနိုင်သွား...”

“ဒီသိန်းကလေးကို ပူးတင်ပြီးလိုက်လာတာ မတုတ်ဘူး
လား...”

“ငါလိုက်လို့ ပူးကပ်နေတာမတုတ်ဘူး...”

“ငါ့စားချွင်သောက်ချွင်လို့ ပူးကပ်လိုက်တာ... နင်တို့တ
ငါ့ကို ဒီလိုခေါ်လာခဲ့တယ်... ငါ့ကို ပြန်ပို့ပါ...”

“ခင်ဗျားက ပိညာဉ်တစ္ဆေပဲ... ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ပြန်
ပေါ့...”

“အဲဒီလို ပြန်လို့မရဘူး... လိုက်ပို့ရမယ်... မလိုက်ပို့
ရင် ငါ့နင်တို့အားလုံးကို သတ်ပစ်မယ်...”

“တာ... သတ်တော့သတ်ပါနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်...
မနက်ပြန်တော့နေပါဦး... သန်တက်ခါ မနက်ပိုင်းလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ခင်ဗျားက သူ့များစွာကိုယ်ထဲဝင်နေတာကိုး၊ သူ့သွား
ရာ လျှောက်ပါနေတော့တာပေါ့... အပြင်မှာနေ၊ မနက်တစ်ခါ
ညတစ်ခါ မပြန်ခင် အသားတင်းနဲ့ ကျွေးမယ်...”

“ငါ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာပဲ နေမယ်... နင်တို့စားတဲ့အ
ချိန် ငါ့ကိုလည်း ကျွေးရမယ်...”

“ဘယ်သူမှ မမြောက်မလှနဲ့နဲ့... တောင်းတောင်းနေ”
ထမင်းပိုင်းကို သိမ်းလိုက်ကြသည်။ သရဲမက သူ့ပူးတင်

နေသည့် လူသွားလေရာ လျှောက်ပါနေသဖြင့် သူ့နေရာမှ အဝေး
သို့ပါလာသည်။ သရဲ သူ့နေရာ ပြန်ပို့ပိုင်းနေသည်။

ပန်းကန်များ၊ သယ်ယူသွားသော သင်းသင်းနှင့် ဝင်
အောင်တို့လည်း ပန်းနုအကြောင်း ပြောပြကြသည်။

“သရဲမက အချိန်ပြည့် ပူးကပ်နေတာ... ပန်းနု ထမင်း
သယ်လိုစားရတော့မှာလဲ... သူ့များ ဇိုက်ထားနေလားပဲသိဘူး...”

“ငါတို့လည်း ဘယ်လိုကျွေးရမယ်သိဘူး... ညရောက်
ခင် သရဲမနဲ့ အတူတူအိပ်ရဦးမယ်... ပူးနဲ့ကို မပြန်ပိုင်းတော့ဘူး”

လို့နောက် သုံးယောက်သား သိန်းဝင်းတို့ကို နှုတ်ထက်
ပြီး ထပြန်ကြသည်။

“ညနေ မြောက်နာရီမထိုးခင် ညစာစားဖို့ လာခဲ့ကြ၊
မှောင်ရင် မကောင်းဘူး...”

“ကိုသိန်းဝင်းကို အားနာလိုက်တာ...”

“ရပါတယ်... မနက်ပြန် မနက်ညပြီးရင် သန်ဘက်ခါ
မနက်သွားဖို့ ရုရှာပဲ... သည်ခံကြတာပေါ့... လာစားပြစ်အောင်
စားကြ...”

သုံးယောက်သား အိမ်သို့ရောက်လာကြသည်။ ပန်းနု
ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စကားမပြောဘဲ ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ရှိနေ
သည်။

ညသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ညစာစားပြီး ရှစ်နာရီခန့် တိုက်

ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ပန်းနုမှာ ပူးကပ်နေသည့်သရဲမက ဝက်
သားတင်း နှစ်ဝန်းတန်ကုန်အောင် စားပစ်သည်။

သင်းသင်းတို့ အောင်ရွက်တို့၊ ငါပောက်ကတော့ အစိမ်း
ကြော်၊ ငါ့ထယ်ခြစ်တို့နှင့် ပြီးလိုက်ရသည်။

နောက်နေ့ဆိုင်ခွင့်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကို နေ့စဉ်ဆက်၍
ခွင့်သည်။ နယ်ကို ကိုသိန်းဝင်း၊ ဝင်းအောင်၊ ပန်းနုကို သုံးပောက်
ပဲ သွားမည်ဟု စီစဉ်ထားသည်။

သင်းသင်းနှင့် ဂူခုံတို့က စတိုးဆိုင် ထိုင်ကြမည်။
အောင်ရွက်နှင့် ဆိုင်အကူသုံးပောက်နှင့်ဆက်၍ ရောင်းထားကြ
မည်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ဆိုင်ခွင့်ပြီး ညနေပိုင်းဆိုင်ကို လာနေကျ ပန်းရံ
ဆရာကြီးနှင့် ကိုသိန်းဝင်း အဖွဲ့ကျနေသည်။ ဂူလည်း အနည်း
ငယ်ပါသဖြင့် ပန်းရံဆရာကြီး ဦးမင်မောင် ဝိုင်းမှာထိုင်ကာ
စကားပြောရင်း မနက်ပြန်မှစ၍ နှစ်ရက်ခန့် ခရီးထွက်ဦးမည်
ဟု အသိပေးလိုက်သည်။

“ထ ဖောင်သိန်းဝင်း...ပြန်ရောက်တာမှ ပြောသေး
ဘူး...ခရီးပြန်ထွက်ပြန်ပြီ...အရေးကြီးလို့လားကွ...”

“မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး ဦးမင်မောင်ရေ...မြို့ရောက်ပြီး
အစပ်စုကောင်းလို့ အပြန်ညည်းညည်းပါလာတယ်...အခုညည်းညည်း
ကို ပြန်ပို့ပေးရဦးမယ်...”

“ဘယ်လို အစပ်အစုကောင်းတာလဲကွ...ဦးလေးမရင်း
လို့ ပြောပြစစ်ပါဦး...”

ကိုသိန်းဝင်းလည်း သရဲမြောက်တဲ့အိမ်သွားစပ်ရုရာမှ
သရဲပူးကပ်ပါလာပြီး ပြန်ပို့ခိုင်းနေလို့တု ပြောပြလိုက်သည်။

“ပြန်ပို့ခိုင်းလို့တော်သေးတာပေါ့...ဒါမှာ တစ်ခုခုလုပ်
နေမှ တုတ်ပေ့မြစ်နေဦးမယ်...အဲဒီသရဲတွေ လူတွေနောက်
တစ်မြှောင်ပူးကပ်ပြီး မလိုက်အောင် ဆရာသမားကောင်းကောင်း
ရှာပပိုဦး နှစ်ပစ်လိုက်ပါလား...”

“နှင်ရအောင် ဆရာသမား အဆက်အသွယ်လည်း မရှိ
ဘူး...ဦးလေးခင်မောင်ရ...”

“အင်း...ဦးလေး အဆက်အသွယ်တော့ရှိတယ်...မင်း
တို့ ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးဆိုတော့ မဖြစ်သေးဘူး...”

“တယ်မှာရှိတာလဲ...”
“ဝဲတို့မြို့မှာ...”

“ဦးခင်မောင်တို့ မြို့ကတယ်မှာလဲ...”
“ပြန်တန်ဆာမြို့လေကွ...”

“ဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့ကို အသွားအပြန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မြို့
ပဲ... အပြန်ကားရပ်ပြီး ပြန်တန်ဆာမြို့မှာ ထမင်းစားခဲ့သေး
တယ်...”

“အဲဒီမြို့ရဲ့ အရွှေ့ဘက်အောက်ရုရွာမှာ ဆရာလေး

ကျော်သိုက် ရိုတယ်။ သူကတော့ တစ္ဆေသရဲပြန်သမျှ ရုပ်တူ
တွေထဲက နှင်ထုတ်ပေးနိုင်တယ်”

“ဟာ အဲဒါဆိုအတော်ပဲ...သွားရင်း ဆရာပါတစ်ခါတည်း
ဝင်ပင့်သွားမယ်...ဦးလေး ဆရာမိ စာရေးပေးလိုက်လို့ဖြစ်လား”

“ဖြစ်တာပေါ့...ငါနဲ့ သူ့အဖေနဲ့က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ကွဲတော်တယ်...ငါစာရေးပေးလိုက်မယ်...ဝင်ပြီး ပင့်သွား...”

သို့ဖြစ် နောက်နေ့မနက်စောစော ကိုသိန်းဝင်း၊ လဲ
အောင်၊ ပန်းနုတို့အပြင် သင်းသင်းတို့ပါ ခေါ်ခဲ့သည်။ စတိုဆီ
ကို ဆက်ပြီး ပိတ်ခိုင်းထားလိုက်သည်။ ဗူးဝိုက်ကို စားသောက်
ဆိုင်ကောင်တာမှာ ထိုင်ခိုင်းခဲ့သည်။

ပန်းနုတစ်ယောက်ထဲမို့ သူ့ကို အကူအညီရရန် ဝိန်း
ကလေးအတော်ပါမှ ဖြစ်မည်မို့ သင်းသင်းကိုပါ ခေါ်ခဲ့သည်။ ခြံ
တန်ဆာမြို့ရောက်တော့ ကိုးနာရီလို့ပြီ။

ဆရာလေးကျော်သိုက်နေသော အောက်ရုရွာသို့ ကား
မောင်းခဲ့သည်။ ဆရာလေးကျော်သိုက်ကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။

ဆရာလေးက ကိုသိန်းဝင်းနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့် ခိုဆည်း
တု မှန်းလိုက်မိသည်။ ထို့ထက် ငယ်နိုင်သည်ဟုလည်း တွေး
ကြသည်။

ဆရာလေးက ဦးခင်မောင်စာကို ဝတ်ပြီး အဝတ်အစား
လဲ၊ လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ပြီးလိုက်ခဲ့သည်။

ညနေနှစ်နာရီခန့် သာယာကုန်မြို့လေးသို့ ရောက်လာ
ကြသည်။ ရက်လည်ပြီးနောက်နေ့ မြန်ရောက်လာသော မောင်
သိန်းဝင်းတို့ကိုမြင်၍ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် မွေပျိုးများ အံ့အားသင့်
နေသည်။

မြန်လာရခြင်းအကြောင်းကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မိခင်ကြီး
က မျက်လုံးပျက်ဆံ့ပြူးပြီး...

“ဟုရား...ဟုရား...ဒီလောက် အမြောက်အလွန်ကြမ်း
ပြီး လူသေတဲ့အထိ မြောက်လွန်တဲ့အိမ်ကို သွားကြတယ်...
သေသကောင်းပပျောက်ကောင်းပါလား...”

“ဘယ်သူသေလို့လဲ ကျွန်တော်လည်း မသိပါလား...”

“ငင်းက ရွာမှာမှဆိုတာ...ဒီရွာအကြောင်း ဘယ်သိမလဲ”

“ပေါက်စဆိုတဲ့ကောင် အရက်နဲ့လဲသောက်မယ်ဆိုပြီး
သရဲမြောက်တဲ့အိမ်ထဲက အိုးရွက်ပန်းကန်တွေ သွားယူ နယ်...
ခြံဝမရောက်ပါဘူး။ ဝိုင်းမြောက်လို့ သေပါရော...”

“အဲဒါနဲ့ ရွာသားတွေက တောင်းပန်ပြီး မြန်ထားပေး
လိုက်တယ်...အဲဒါမှတ်တဲ့ အမူဆာမားတစ်ယောက်က သူတို့
ပစ္စည်းယူလို့ လူသေအောင်မြောက်လွန်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ အလောင်းအစားလုပ်မယ်ဆိုတော့ ဝိုင်းပြီးလောင်းကြတာ
ပေါ့...ဝိုင်းလည်းလောင်းကြ၊ မြောက်လည်း မြောက်ပေးကြနဲ့
ပူးပူးနဲ့ အိုးရွက်ပန်းကန်တွေ သွားယူပြန်တယ်...”

“အဲဒီလူကတော့ အိမ်ပေါ်က အောက်တောင်မရောက်ဘူး... အကြောက်လွန်ပြီ၊ သေသွားတယ်... အဲဒီလောက် ပြောတာက တယ်သို့မှသွားတဲ့ဘူး... မင်းတို့ ဘယ်အချိန်ကများ ထွက်လိုက်တာလဲ... ဘာမှမဖြစ်သေးလို့ တော်သေးတာပေါ့...”

“လူမသေပေမယ့် တစ်ခုခုဖြစ်သွားဖို့ ပြန်လာရင် အပေရေ...”

သိန်းဝင်းလည်း ဝန်းစုထံမှာကပ်ပါလာသော သူ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... အဲဒီဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ကလေးမလေးကို တိုအိမ်တို့ သွားဖို့ ပေးရမှာလား...”

“ဆရာပါးဆရာတယ်အပေ... ဆရာကြည့်လုပ်ပေးမယ်”

“ဘယ်မလဲဆရာ...”

“ဒီမှာ ထိုင်နေတာလေ...”

“ဟင် ဆရာဆိုပြီး ဘုရားခန်းရှေ့ထိုင်ခိုင်းပါလား... မင်းတို့ ကွယ် မလေးမစားနဲ့...”

“နေပါစေ ဧဝံလေး။ ကျွန်တော်လည်း လူငယ်ပဲ အလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါရစေ... ကျွန်တော်လုပ်ခွင့်လေး ပြောပြဖို့မယ်... ကူညီပေးကြမယ်...”

“ဒီညီမလေးကို အခန်းထဲပြစ်ပြစ်၊ အိမ်အောက်ထပ်မှ ပို့တဲ့ အခန်းထဲပြစ်ပြစ် ခေါ်လာမလား... သူ့ရှေ့မှာ ပြော...”

ဆိုလိုမကောင်ဘူး...”

“လာ ပန်းနု... အောက်ထပ်မှာ အေးတယ်... သွားထိုင်ရအောင်”

“နင်သွားပါလား... ဝါ ဒီမှာထိုင်မယ်...”

“လာ... အောက်မထင်ချင်ရင် အရင်လာတုန်းက နေထဲတဲ့အခန်းကို သွားမယ် ထ”

သင်သင်းက အိမ်ခန်းထဲသွားရန် လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထူနေသည်။ ပန်းနုလည်း ထေချင်ထချင်နှင့် ထွက်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ခေါင်းရင်းခန်းမှာ ဆရာလေးကျော်သိုက်က အသံတိုးတိုးနှင့် ကိုယ့်ခန်းဝင်းအားမေးသည်။

“ဒါပဲဟေ့ နတ်ဝင်သည်ရှိလား...။ ရှိရင် ဒီကိုခေါ်ပေးစေလိုပါတယ်...”

“ထဲ့ တင်ပေရိုတယ်... ဒို့နောက်လမ်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်သွားခေါ်စမ်း...”

မိသားစုထဲကတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်က ဆင်သွားသည်။ ကျွန်နေသော လူအချို့ထဲမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်၊ ယောက်ျားကြီးမယ် လေးယောက်ရှိနေသည်။ နာရေးကိစ္စလာကြသည့် ရပ်ဝေးမှ အမျိုးတွေတူ သိရသည်။

“ကိုယ့်နံ့ဝင်းကို အကူအညီတောင်းခိုင်းမယ်... ညခုနှစ်နာရီပထိုခင် ကြွက်တစ်ကောင်ချက်ရယ်၊ ထမင်းလေးစားချက်ရယ်”

ရအောင် လုပ်ပေးပါ...”

“ရ...ရစေမယ်ဆရာ...”

“အခုမှ သုံးနှာရိုလောက်ပဲရှိသေးတာ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်လို့ရပါတယ်...ညခုနစ်နာရိုကျက်ရင် ရပါပြီ...”

ဆယ်စုံနစ်ခန့်ကြတော့ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ဝိနိဝိနိပါးပါ။ အခေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“အစ်မသန်းကြည်...ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆို...”

“လာတော့ တစ်မေ...။ ဆရာလေးက ညည်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့...”

ခေါ်တင်မေ ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ဆရာလေးကျော်သိုက်က အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုပါခေါ်လေး...။ ဒီပြို့စွန့်မှာ သရဲခြောက်တဲ့ မြဲကြီးနဲ့ အိမ်ကြီးရှိနေတယ်လို့ သိရပါတယ်...ဒီသရဲတွေက မတွေ့မလွတ်ဘဲ တာကြောင့် လူတွေကို မြင်တိုင်းခြောက်လှန့်နေလဲ သိချင်ပါတယ်...ဒီက နာရေးကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် နောက်ကို လိုက်သွားလို့ အခုဒီကို ပြန်လာပြီကြရပါတယ်...”

“ကျွန်တော် ခေါ်လေးကိုခေါ်ရတာက ညရွှင်နာရိုလောက် ဒီပြို့သရဲသွားပြီး အမေမဝဲဝဲကို ပင့်ရပါမယ်...ဒီက သရဲတွေရဲ့ အကြောင်းမေးပြီး သရဲတွေက လူတွေကို မပြောမလျှော်အောင် ဆုံးမပေးဖို့ အင်ရပါမယ်...အဲဒါ မဝဲဝဲနဲ့ ကျွန်တော်

စကားပြောဆိုခိုင်းအောင် ခေါ်လေးက ကြားခံအနေနဲ့ ပင့်ပေးပါ”

“တဲ့ ငါ့မပင့်တတ်ဘူး...သရဲခိုင်းထဲလည်း မသွားရဲဘူး”

“သရဲခိုင်းထဲကို အခေါ်နဲ့ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်ထဲ သွားမှာမတုတ်ဘူး...ဒီက သုံးလေးယောက်လည်း လိုက်ဦးမှာ”

“မဝဲဝဲကို ခေါ်လေးပင့်စရာမလိုပါဘူး...ကျွန်တော်ပင့်မှာ တကယ်လို့ ရောက်လာရင် ခေါ်လေးခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝင်ပူးကပ်ပြီး ကျွန်တော်မေးသမျှ ပြောပြမှာပါ...”

“သူပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ရမှာပါ...”

“အော်...အခေါ်က ကြားခံလူလုပ်ရမယ်ထေ့...ဖြစ်ပါတယ်...ညကျရင် လူမနည်းစေနဲ့နော်...”

“ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလိုက်ခဲ့မယ်...အခုပဲ လေးယောက်ရနေပြီ...နောက်လိုက်မယ့်သူ ရှိဦးမှာ...”

“ဘယ်နှစ်နာရိုလဲ...ရှစ်နာရိုဆိုလာမဲ...”

“တုတ်ပါတယ်...အခေါ်အိမ်ကို ခုနစ်နာရိုခွဲလောက် အရောက်လာခဲ့ပါ...”

“အေး...အိမ်ကပဲစောင့် ငါ့သားအသေကောင်ကို လာခေါ်ခိုင်းမယ်...”

နတ်ကတော် ခေါ်တင်မေလည်း ခဏထိုင်ပြီး ထပြန်သွားသည်။

ညတက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ညရွှင်နာရိုမထိုးခင်

ဆယ်မိနစ်ခန့်အလို အိမ်ကထွက်ကြသည်။ ကိုသိန်းဝင်း၊ ဇင်အောင်တို့အပြင် ကိုသိန်းဝင်းအမျိုးတော်သူ ဦးလေးနှင့် အစ်ကိုတစ်ယောက်ပါ လိုက်ခဲ့သည်။

သင်္ချိုင်းထဲရောက်သည်နှင့် ဂူတစ်လုံးအပေါ်ပိုင်းကို ဂွမ်းလိုက်ပြီး ငှက်ပျော့ရွက်မင်းကော ထမင်းနှင့်ကြက်သားဟင်းများ ဝုံလိုက်သည်။ သောက်ရန်ဖလားနှင့် ဂေတစ်ခွက်ထားပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလေးက ဂူဘေးမှာ ဆံပင်ကျောပေါ်ဖြန့်ချိပြီး မိန်းမဆိုင်...သိုင်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် မဝဲဝဲဆီ လတ်ဆုတ်ချိပြီး စိတ်တိုညွတ်ထားပေးပါ...”

အဲတစ်မေလည်း ကျော်လိုက်ဖြစ်စေရင်သည့်အတိုင်း နေပေးသည်။ ပါလာသူများကို နောက်အနည်းငယ် ဆုတ်ခိုင်းပြီး မဝဲဝဲတို့ ပင့်တော့သည်။

“အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါကွန်၊ မြောက်ပုဂံအတွင်း မဝဲဝဲရှိသည်ဆိုပါတာ ဤနေရာ၊ ဤဌာနသို့ မြန်မကြာ ကြလှမ်းခဲ့ပါ။ စားငွယ်သောက်ငွယ်များ မြင်ဆင်ပြီး ပင့်ခိုက်ပါသည်။ မြန်မကြာ ကြလှမ်းခဲ့ပါ”

တစ်ကြိမ်ပင်သည်။ ထူးခြားမှုမရှိ။ စကောစော့ပြီး ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပင်သည်။ စကောစော့နေရာ သင်္ချိုင်းအတွင်း လှုပ်ရှားသံလိုက် ကြားလိုက်သဖြင့် မဝဲဝဲရောက်လာပြီမှန်း သိလိုက်သည်။

ဂူဘေးမှာထိုင်နေသော အဲတစ်မေမြော်လက်များ ကောက်ကျွေးလိမ့်သွားပြီးနောက် ဂူပေါ်ထွားကန် ခုန်ထက်ပြီး ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်းများကို အားပါးတရစားနေတော့သည်။

မကြာမီ ထမင်းနှင့်တင်း ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားသည်။
“တဲ့ ဖဲကျပ်လိုက်လား...ငါ့ကို ဘာကိုစွန့်ခေါ်တာလဲ”

“အိဗျီအစွန်က အိမ်ကြီးမှာ သရဲတွေ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ခြောက်လှန့်နေပါတယ်...သူတို့ အခြောက်ကြမ်းလို့ အိဗျီက လူနှစ်ယောက်လည်း သေခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နောက် ပူးကပ်လိုက်သွားပြီး ရန်ကုန်ပါသွားပါတယ်။ အခုမြန်မို ခိုင်းလို့ လာပြန်ပြီ။ ဖေပမယ့် သူ့အိမ်ပြန်တဲ့ ပူးကပ်နေတုန်းဆိုပါတယ်”

“အိမ်ကိုစွဲတွေမဖြစ်အောင် အမေမဝဲဝဲ၊ ကူညီလမ်းညွှန်ပေးစေလိုပါတယ်...”

“အင်း...ငါ့သိသလောက်ကတော့ အိမ်မိသားစုက အထည်ကြီးပျက်ပေါ်ရမှာပေါ့။ သူတို့မှ မိအေးနှစ်ခါနာခဲ့တာ။ ဒီမှာမနေခင် လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ် သုံးထယ်လောက်က တောင်ငူမြို့မှာ သူ့ဌေးတွေပဲ လူသတ်စားမြတ်တိုက်၊ အိမ်မီးရှို့ခံလိုက်ရတယ်။ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး အိဗျီစွန်က မြကြီးဝယ်လို့ သိုသိုသိပ်သိပ် နေခဲ့ကြတယ်။

“ခြံထွက်အသီးအနှံတွေ ရောင်းချစားသောက်နေတယ်”

လို့ ဒီဗြို့က လူတွေက သိထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တောင်ပူဗြို့မှာ
စာပြတိုက်ခဲ့တဲ့လူတွေက ပစ္စည်းတွေ ထင်သလောက် မရလို
စုံစမ်းရင်း ဆယ့်လေးငါးနှစ်နေမှ ဒီဗြို့မှာရှိတာ သိသွားတယ်။
တစ်ည စာပြလာတိုက်ရင်း တောင်းတဲ့ပစ္စည်း ထုတ်ပေးပေးလို့
အားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့တယ်”

“အသတ်သတ်ချင်သတ် ပစ္စည်းပေးဘူးဆိုတော့
ပစ္စည်းမရမယ့်အတူတူ လူတွေသတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ကုန်သွားရောင်း
နေတဲ့ ဝေင်မြစ်သူ ပြန်လာတော့ မိသားစုအဖြစ်ကို မြင်ပြီး သူ
ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်”

“အခု...သေလို့ ဝိညာဉ်ဖြစ်ပြီး မကျွတ်မလွတ်တာ။
ခြောက်ချစ်လှန့်ချစ်လို့မတုတ်ဘူး။ သူတို့ကို ကူညီနိုင်မယ့်လူ
သိလေမလားလို့ ခြောက်လှန့်ပြတာ။ အလှူလုပ် သာဓုခေါ်တာ
လိုချင် ကြားချင်နေတာ...”

“သူတို့လူနှစ်ယောက်သေအောင် ခြောက်လှန့်သေး
တယ်။ အဲဒါ...”

“သူ့မြတ် သူ့နေတာ။ ပစ္စည်းဝင်ရိုးကြတာကို...သူ
တို့က ပစ္စည်းတွေကြောင့် အသတ်ခံရတာမတုတ်လား...။
ပစ္စည်းဝင်ယူတဲ့လူတိုင်းကို အဗြို့ထားမှာပဲ”

“လူတွေကို အိပ်မက်ပေးပြီး အလှူလုပ်ခိုင်းရင် လုပ်
ပေးမှာပဲ...သူတို့က ခိုင်းမှ မခိုင်းတာ”

“အဲဒီလောက်မလွယ်ဘူး...ကျော်သိုက်ရဲ့။ သူတို့
ဘိုးဘွားအဆက်ဆက် စုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေ ရှိ
သေးတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ အလကားယူမယ့်လူ ဘယ်သူမှ ဝေး
မှာမဟုတ်ဘူး။ လူဖြစ်စဉ်ကလည်း အသေခံသွားတယ်”

“သူတို့သမီးကြီးကို မေး...သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်။
သူပေးရင် ယူ။ မနက်ကြရင် မိန်းကလေးများ ဝင်ပူးကပ်နေတဲ့
သရဲမကို မင်းက ခေါ်ပြီးမေး။ သူ့ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဆောင်
ရွက်ပေးလိုက်”

“သူတို့သာဓုခေါ်ပြီး ကျွတ်ချင်နေပြီး မင်း...တာဝန်ယူ
ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်။ ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ...ငါ သွားတော့
မယ်”

“တုတ်ကဲ့...မရှိတော့ပါဘူး”
မဝဲဝဲမှာသွားသည်အတိုင်း နောက်နေ့ ကိုးနာရီခန့်
ကျော်သိုက်က ဘုရားစင်ရွှေမှာ ထိုင်ပြီး ပန်းနုကို ရွှေသို့ခေါ်
ပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ...ဒီ မပန်းနု ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝင်ပူးကပ်နေတဲ့
အစွဲရှင် ဘာလိုချင်လဲ...ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြောပါ”

ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်နေသည်။

“ကဲ...ဘာဖြစ်ချင်လဲ...ယုံကြည်မိတ်ချွတ်ပြောပါ။ အား
သုံး ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်။ သမိုင်းရင်မ မဝဲ

ဝါကလည်း ဝှင်ဝှင်လင်းလင်းပြောဖို့ မှာသွားတယ်...ပြောပါ”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

အားလုံးရွှေမှာ ရှိုက်ကြီးတင်လိုနေသည်။

“ကဲ...ကဲ ငိုနေလို့ ဝပြီဘူး၊ ဖြစ်ရင်တာ ပြောပြမှ ဆောင်ရွက်ပေးလို့ရမှာ”

“ပြောပါမယ်...ကျွန်မတို့မိသားစု၊ အဖေ၊ အမေရယ်၊ ကျွန်မရယ်၊ သမီးလေးရယ် မာနိဗြေတွေ သတ်ခဲ့တယ်။ ယောက်ျား ဖြစ်သူက ပခံစားနိုင်လို့ သတ်သေခဲ့တယ်။ ဓားပြတွေက ကျွန်မတို့သိမ်းဆည်းစုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းကို လိုချင်လို့ မပေးတာနဲ့ သတ်ခဲ့တာပါ”

“အိမ်ကိုသွားပြီး ပီးရိုကြမ်းမင်းကို ဖယ်လိုက်ပါ။ ပီးရိုအောက်တည်တည်မှာ ရှေ့ဆိုအသေးလေးနဲ့ လက်စတ်လက်စားတွေ မြှုပ်ထားပါလား”

“အဲဒါတွေ တူးဖော်ယူပြီး ရောင်းချလိုက်ပါ။ ရဟဲဒိုက်ဆံကို သုံးပုံပုံပြီး တစ်ပုံကို ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် အလှူလုပ်ပြီး အများဝပေးပါ။ ကျန်တစ်ပုံကို ရပ်ရွာကောင်းကျိုးအတွက် သုံးပါ။ ကျန်တစ်ပုံနဲ့ ခြံကို မြို့ဦးကျောင်းဆရာတော်ကို လှူပေးပါ”

“အဲဒီ လူကြီးတွေနဲ့ ဆရာတော်ကိုပါ ပင့်သွားမယ်။ အစ်မကြီးကိုယ်တိုင် ခြံထဲခေါ်သွားပြီး လိုက်ပြပါ။ ပြီးရင် ဒီဒီနား

ကလေးဆန္ဒကိုယ်မှာ တွယ်ကပ်မိဖို့နေရာက ဝယ်ရှားပေးပါ”

“အဖေလိုက်ပြပါမယ်...ပြီးရင် သာဓုခေါ်ဖို့ စောင့်နေပါမယ်။ အလှူကို ခြံထဲမှာ လာလုပ်ပေးပါ”

“ကဲ...အဲဒီ ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေ အသိပေးခေါ်လိုက်ရအောင် ကိုသိန်းဝင်း ရပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်ဖြစ် ဒီမြို့က တာဝန်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်နဲ့ မြို့ဦးကျောင်းဆရာတော်ပါ တစ်ပါးတည်းပင့်ခဲ့ပါ”

ကိုသိန်းဝင်းတို့သားအမိ အိမ်ပေါ်က ဆင်သွားသည်။ မြို့ဦးကျောင်းက ကိုသိန်းဝင်းတို့ နောက်ကျောလမ်း အစွန်မှာ ရှိသဖြင့် သိပ်မဝေးလှ။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ ဆရာတော်နှင့် ဂေါ်ပကလူကြီးနှစ်ယောက် ဦးစင်းတစ်ပါးတို့ အိမ်သို့ကြွလာသည်။

ကိုသိန်းဝင်းနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီး အသက်လေးဆယ်ခန့် တစ်ယောက်၊ ငါးဆယ်ခန့်တစ်ယောက် အိမ်သို့ရောက်လာသည်။

ဆရာလေး ကျော်သိုက်က သုံးပုံပုံပြီး ခွဲခြမ်းရမည့်ကိစ္စကို အားလုံးရွှေမှာ ကြိုတင်ပြောပြထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရပ်ကွက်လူကြီးနှင့် ပန်းနုတို့က ရွှေမှသွားပြီး နောက်မှ လူများ လိုက်သွားကြသည်။

ကိုသိန်းဝင်းနှင့် ဝင်းအောင်တို့က မြေတူးရန် ပေါက်တူးနှင့် ဂေါ်ပြား ယူလာခဲ့သည်။

ပန်းနုမှာ ပူးကပ်နေသည့်ဝိညာဉ်က ခြံထဲဝင်သွားသလို နောက်မှ လူများလာလည်း လိုက်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည့်အတွက် ဆွေးနွေးပြောဆိုသည့် သစ်သားအခင်းများကို ဝယ်ထုတ်ပြီး မီးဖိုကိုယ် ဖျတ်၍ ဘေးသို့ ချလိုက်သည်။

တူးရမည့်နေရာကိုယ် လက်ညှိုးညွှန်ပြနေသဖြင့် ထိုနေရာကို ကိုယ်တိုင်ဝင်က ပေါက်တူးနှင့် အသာအယာတူးဆွသည်။ ဝင်အောင်က ဂေါ်ပြားနှင့် ခြေကြီးများကို တော်ထုတ်သည်။ တစ်ပေခွဲခန့် အနက်မှာ တစ်ပိသောဝင်စဉ်အိုးလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ဆက်တူးတော့တဲ့ လက်နှင့်မြေသားများကို ဝယ်ပြီး အပေါ်က ရပ်နေသည့်ရပ်ကွက်လူကြီးအား တမ်းပေးလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းကို ယူသွားပြီး ဝိတ်ခေပေါ် သွန်ဖျလိုက်သည်။ လက်တောက်များ၊ ဆွဲကြိုးများ၊ လက်စွပ်များ ကျောက်မျှိုးစုံအားလုံး ရွှေချိန်တစ်ပိသောသာသာခန့် တွေ့ကြရသည်။

ကဲ...ပစ္စည်းတွေစာရင်းလုပ်ကြမယ်။ အများရှေ့မှာ လက်တောက်၊ ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်၊ ကျောက်ပိပစ္စည်းအားလုံး အရေအတွက်မှတ်ကြသည်။

“ကဲ...ပိုင်ရှင်တွေ ကျေနပ်အောင် မြို့ထဲက ရွှေဆိုင်တွေသိသွားပြီး ရောင်းကြမယ်။ အားလုံးပြီးရင် ဆရာတော်ကျောင်းမှာ သုံးပုံခွဲပြီး ပိုင်ရှင်တွေ ဆန္ဒအတိုင်း အားချင်းလုပ်ပေးကြ

မယ်”

“ဤအိမ်မှာရှိကြသော မကျွတ်မလွတ်သေးသည့်သူများ ပေးအပ်သောပစ္စည်းများ ထုခွဲရောင်းချပြီးဝ.ဂ.နဲ့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်း အလှူအတန်းတွေ လုပ်ပေးပါမယ်။ သာဓုခေါ်ရန် စောင့်နေကြပါ”

ကျော်သိုက်က အားလုံးကြားအောင် ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် ရပ်နေသော ပန်းနုလည်း တုန်တုန်ရှိခဲ့ခြင်းကာ လဲကျသွားတော့သည်။

“ကဲ...ကလေးမလေးကို ဝိုင်းပြုစုကြဦး...သူ သတိရတာနဲ့ သွားကြမယ်”

“ဒီ ပန်းနုမှာ ပူးကပ်နေတဲ့ ဝိညာဉ် ထွက်ခွာသွားလို့ လဲကျသွားတာပါ။ အားလုံး တက်ညီလက်ညီနဲ့ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ကြပါ”

“ကဲ...ကဲ...အိမ်ကြီးရှင်တို့ စိတ်ချလက်ချသာ နေခဲ့ကြပါ။ သင်တို့အတွက်ရော ဆရာတော်အတွက်ရော၊ ရပ်ရွာအတွက်ပါ သုံးပုံအညီအမျှပဲပြီး လှူဒါန်းပေးပါမယ်။ သာဓုခေါ်ဖို့ စောင့်နေကြပါ”

အားလုံးအနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ ခြံကြီးအတွင်းက ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အားလုံး ခြံထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ နေ့ ဆယ့်နှစ်

နာရီရှိပြီဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းများကို ရွှေဆိုင်လေးဆိုင် ခွဲပြီးရောင်းချမှ ကုန်သွားတော့သည်။

ရရှိငွေများ ခြို့ဦးကျောင်းဆရာတော်ရှေ့မှာ သုံးပုံပုံပြီး ခြို့ထဲမှ လူကြီးက ခြို့ရွာသာရေအတွက် တစ်ပုံလက်ခံယူသွားသည်။ ဆရာတော်ကို တစ်ပုံလျှူသည်။ ကျန်တစ်ပုံကို ခြို့ထဲမှာ အကျွေးအမွှေးနဲ့ အလှူလုပ်ပေးသည်။ လှူငွေအားလုံး ခြို့တကွ ဆရာတော်ထံ ရေစက်ချ တရားနာတုဆိုလိုကြီး တစ်ခြို့နုတ်လုပ်ပေးလိုက်ရာ အလှူလာသူအားလုံး သာဓုခေါ်သံ တစ်တိုင်း ညံ့သွားတော့သည်။

ကာယကံရှင်မိညာဉ်မိသားစု ငါးယောက်စလုံး သာဓုခေါ်ကာ လွတ်မြောက်ရာလမ်း လျှောက်လှမ်းပေးတော့မည်။

သိန်းဝင်းနှင့် ဇင်အောင်၊ ပန်းဖုတို့လည်း သုံးရက်ခန့် တု ဖုန်းထားရာက ငါးရက်ပြည့်အလှူကြီးပြီးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဖြစ်တော့သည်။

တစ္ဆေမောင်းတဲ့ ကား

ကျွန်ဘဝမှာ ကားမောင်းတဲ့တစ္ဆေကို တကယ်မြင်ဖူးခဲ့တာ တစ္ဆေကလည်း ဟိုခြားဆူပူတုတ်ဘူး။ ကျွန်ရဲ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး....။

ကျွန်ဆိုတဲ့ကောင် ရှစ်တန်းအောင်ပြီး ကိုးတန်းမတတ်ချင်လို့ ကျောင်းပြေးနေတဲ့အချိန် ကျွန်ထွန်းဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်သွားဆုံတယ်။

သူက...သူ့အပေ ဝပ်ဋ္ဌေမှာ တာဝန်ခံဆရာကြီး ကျုပ်နဲ့ ခင်ပုံကလည်း ဆန်းကျယ်တယ်ဆိုရမလား တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုရမလားပဲ။

ကျွန်က ကိုးတန်းစာ မလိုက်နိုင်လို့ ကျောင်းပြေးတဲ့နေ့ ပလတ်တောင်ပေါ်မှာ အတွေးပေါင်းစုံတွေ့ရင် လမ်းလျှောက်နေတာပေါ့။ ကျွန်ရှေ့မှာ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်

က ကျွန်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လာနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကာ
တစ်စီးကလေးနောက် တည့်တည့်ဝင်လာတယ်။

ကျွန်ပြေးပြီး ကလေးလေးကို ဆွဲပွေ့လို့ ဆေးတိုရုံ
လိုက်တယ်။ ကလေးကို ကားတိုက်မိမယ့် ဆေးက ကျွန်တယ်
လိုက်နိုင်တယ်ဗျ။

ကလေးဆီ ဝင်လာတဲ့ကားက လမ်းဘေးသစ်ပင်ကို
ဝင်ဆောင့်ပြီး ရပ်သွားတယ်။ ကားမောင်တဲ့ကောင်က ထာ
ဆောင့်မိလို့လဲ မသိဘူး။ သတိလစ်နေတာပေါ့။ ကျွန် အဲဒီ
တာပြစ်သွားလဲ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ လူတွေမေီပြီး ဆေးရုံပို့
ကူညီပေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလူ ဆေးရုံမှာ တစ်ပတ်လောက်တက်
တာ သိလိုက်ရတယ်။

သူ...ဆေးရုံကဆင်းတော့ ကျွန် သွားနေကျ လမ်းက
စောင့်တယ်။ သူက ဒီနားက ဝင်ရှေ့မှာ လှပ်တယ်။ ခင်ဗူး
ပြတ်ခြက်သွားတာ မြင်စူးနေတယ်တဲ့လေ...။

ကျွန် ကျောင်းက လစ်တဲ့ရက်တိုင်း ဒီလမ်းက သွား
နေကျဆိုတော့ သူ့ကို ကျွန် မသိပေမယ့် သူက သိနေတယ်။
သူက ဝင်ရှေ့မှာ ကားပြင်ရင်း ကားကိုလိုက်စမ်းမောင်းကြည့်
တာတဲ့။ ကားတိုက်တဲ့နေ့က ပြင်ထားတဲ့ကားကို လိုက်စမ်း
မောင်းကြည့်ရင်း စက်ချို့ယွင်းပြီး ထိန်းမရဖြစ်သွားတာလို့ ခြောက်
ပြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန် ကျောင်းပြေးတိုင်း သူ့ဝင်ရှေ့ရောက်
သွားတာပေါ့။ သူ့ကား စက်စမ်းလို့လျှောက်မောင်းရင် လိုက်စီး
ပိုင်းလို့ ကျွန်ရပ်ကွတ်လမ်းကြိုလမ်းကြား လျှောက်ပြီးရောက်
တာ။

သူက ကားပြင်ရင်း ရှစ်တစ်စီးလောက် ဝိုင်အောင်ကြီး
စားနေတဲ့အကြောင်းလည်း ပြောပြသေးတာ။ သူ့အဖေပိုင်တဲ့
ဝင်ရှေ့ဆိုတော့ သူ့ဆန္ဒ တစ်နေ့ပြည့်မယ်လို့ ကျွန်ထင်တယ်။

ထင်လည်း ထင်ရော...ဝင်ရှေ့မြို့ထောင့်မှာ ရှစ်ကား
တစ်စီးကို တွေ့ရတယ်။ ကားက အကောင်းတော့ မတုတ်ဘူး။
အထဲမှာ စက်မရှိဘူး။ ဘောက်ဒီကတော့ ဆေးအစိမ်းရောင်တစ်
ဝက်တစ်မျက်နှာ သံချေးတိုက်ခွတ်ထားတာကို တွေ့ရတယ်။
စက်မရှိပေမယ့် ကားအောက်ပိုင်းတော့ အစုံရှိတယ်ထင်တာပဲ။

သူက ကျွန်ကိုပြောတယ်။ အဲဒီရှစ်ကားလေးကို ဆင်
နေတာတဲ့။ ဝစ္စည်းတစ်မျိုးရလိုက်၊ ဖုန်းမျိုးထည့်ထားလို့က်နဲ့
ဘောက်ဒီက စုံနေပြီ။ သံချေးပျောက်ဆေးသုတ်ဖို့ လုပ်နေတယ်လို့
ပြောတယ်ဗျ။

ရုတ်အင်ဂျင် အတုံးလိုက်ရှိတယ်။ ထည့်ရမယ့်ဝစ္စည်း
ဖောက်ဖောက်လို့နေလို့ စုဆောင်းနေတယ်ပြောတာပဲ။ ဝိုက်ဆီလာ
ဖို့ အင်ဂျင်အထောက်တစ်လုံးဝယ်ပြီ။ လက်ပူတိုက်လိုက်ရင် ရပြီ
တဲ့။ ဒီဝေမဲ့ သူ့စကားက အားရှိရော သူ့အဖေက အဓိက

ပိုက်ဆံရမယ့်အလုပ် မလုပ်ဘဲ ကားကို အချိန်ပြည့် 'သ'နေတာကြောင့် သံရည်ကျိုကို ရောင်းမလို့ ဝပ်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ ရောင်းလိုက်ရင် သူ့အဖေနဲ့ သူနဲ့ ရာသက်ပန်ပြတ် ပြီလို့လည်း ကျုပ်ကို ပြောတယ်။

ကျုပ်လည်း ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ ဝပ်ရှော့ကို မကြာခဏ သွားလို့ မသင့်မှန်းသိတယ်။ ကျုပ်ရောက်ပြီဆို ကျော်ထွန်းကလည်း အရေးတယူရှိတော့ ကျုပ်အမြဲတမ်းသွားလို့ မကောင်းဘူး ပေါ့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ သူနဲ့ကျုပ် မတွေ့တာ သုံးလေးလကြာသွားတယ်။ ကျုပ် သူ့ဝပ်ရှော့ဘက် လမ်းကြွလို့ တစ်ခေါက်ရောက်သွားတယ်။ သူ့ဂျစ်ကား ဘော်ဒီခိုင်း လျှပ်စစ်ခိုင်း အတုနဲ့ဆင် ပြီးပြီလို့ ပြောပြီး လိုက်ပြတယ်။

ဒီဆို အင်ဂျင်တစ်လုံးရရှိ ကြိုးစားလိုက်ပေးဗျာဆိုတော့ သူ့အဖေက အင်ဂျင်အတောင်းတစ်လုံး ဝယ်ပေးမယ်လို့ ဝမ်းသာအားရပြောတယ်။

ကျုပ်လည်း သူ့စကား ကြားတော့ ဝမ်းသာတာပေါ့။ ကျုပ်အကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ ကိုးတန်းကို စာမေတ်ချင်လို့ ကျောင်းပြေးခဲ့ပေမယ့် စာသင်ရဦးမယ့်ကံက ရှိနေတော့ ကိုးတန်းအောင်ခဲ့တယ်။ အနားနီးမှ တစ်ပွဲထိုးကျွတ်လိုက်တဲ့စာတွေ စာမေးပွဲမှာ ကွက်တိပါလာတယ်။

ကွက်တိပါပေမယ့် စာနဲ့ဝေးနေတာဆိုတော့ အောင်မှတ်ရရှိနဲ့ အောင်ခဲ့တဲ့ကောင်ဗျ။ ဆယ်တန်းရောက်တော့ မိဘကျေနပ်အောင် စာကျက်ပြ၊ ကျွဲရှင်သွားပြရနဲ့ ကျော်ထွန်းရဲ့ဝပ်ရှော့ကို မရောက်ဖြစ်တော့ဘူး။

တစ်ရက် ညနေခိုင်း...ကျုပ် ကျွဲရှင်ကပြန်ခဲ့တယ်။ အချိန်တ ည ခုနစ်နာရီရှိနေပြီ။ ကျွဲရှင်နဲ့အိမ်က ဝေးလို့ လိုင်းကားနဲ့ အမြဲပြန်ရတယ်။ မိုးလေးကလည်း နည်းနည်းရွာနေတယ်။ ကားအလာ ကျဲနေတယ်။

မှတ်တိုင်မှာ အခြားကားတွေ ဆက်တိုက်လာလို့ ခရီးသည်တွေ ပါသွားတာနဲ့ ကျုပ်နဲ့အတူ သုံးပေယက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ သူတို့လည်း ကျုပ်စောင့်တဲ့ကားကို စောင့်တာလား မသိဘူး။

တီ...တီ
ကျုပ်နားကို ကားတစ်စီးလာရပ်တယ်။ အိမ်မီးရောင် ဂျစ်ကားလေး...ကျုပ်ကားကို မြင်တာနဲ့ လူမမြင်လည်း မှတ်မိနေတယ်။

- “ကျော်ထွန်း...မင်းကားကို မြင်တာနဲ့ မှတ်မိတယ်”
- “လာ...ကားမလာရင် တက်။ ဒီလိုက်ပို့ပေးမယ်”
- “လမ်းမသင့်ပါဘူး။ လိုင်းကားလာတော့မယ်”
- “တက်ကွာ...မင်းကိုလည်း တွေ့ချင်သေးတယ်”

ကျွန်လည်း ကြာကြာမခွဲစားဘဲ ကားပေါ်တက်လိုက်
တယ်။ ကျွန်ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဆက်ပြီးမောင်းထွက်ခဲ့တယ်။

“မင်းကွာ... ငါ့ဆီကို သာလို့လောတာလဲ”

“ကိုးကန်းအောင်သွားတယ်လေ... ဆယ်တန်းဆက်
တတ်ရတာပေါ့။ ဒီအတန်းမှာ အနည်းဆုံး သုံးလေးနှစ်တော့
နေပြန်မယ်ထင်တယ်။ မင်းကားအပိုင်ဖြစ်သွားပြီလား”

“အေး... ငါ့အဖေ မုန့်မောင်မောင်ဆိုင်က အင်ဂျင်အ
ဟောင်းတစ်လုံးဝယ်ပြီး ဆင်ပေးတာနဲ့ ကားပိုင်ဖြစ်သွားတာ”

“ဝမ်းသာတယ်ကွာ...”

“ကဲ... သူငယ်ချင်း ဒီမှာရပ်။ ငါ လမ်းကြားထဲက
ဆင်းလျှောက်တော့မယ်။ ငါ့မိနစ် ဆယ်မိနစ်လောက်ဆို အိမ်
ရောက်ပြီ”

“မင်း... တစ်ပတ်ကို ကျူရှင် ဘယ်နှရက်တက်ရလဲ”

“တစ်ရက်ခြား လေးရက်... ဒီအချိန်ပဲကွ”

“ငါ... လမ်းကြာတဲ့အချိန် မင်းကို ဝင်အိမ်လို့”

“ရပြန်တယ်ကွာ... နောက်ကျောင်းပိတ်ရက်မှ မင်းဆီ
လာခဲ့မယ်”

“အေး... လာခဲ့။ ငါ... သွားမယ် ဟုတ်လား”

“ကျွန်လည်း သူ့ကားထွက်သွားတာနဲ့ လမ်းကြားထဲ
က အိမ်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်”

နောက်တစ်ရက်ခြား ကျူရှင်အပြန် ကားစောင့်ရင်း
ကျော်ထွန်းကားနဲ့ ရောက်လာမလာလို့ မျှော်လိုက်မိသေးတယ်။
အဲဒီအပတ်ထဲမှာ သူနဲ့ တစ်ခေါက်ပဲကြုံလိုက်တယ်။ နောက်အပတ်
မှတ်မှတ်ရရ အင်အေးညနေ ခြောက်နာရီခွဲ ကားစောင့်နေတုန်း
ကျော်ထွန်း ဂျစ်ကားလေးနဲ့ ရောက်လာတယ်။

“ငါလာမလို့ပဲ... သူငယ်ချင်း။ လာမယ်ဆို အကြောင်း

ကိစ္စတွေ ပေါ်နေတာနဲ့ မလာဖြစ်ဘူး”

“မင်းနဲ့ ငါ အားအေးဆေးဆေးဆိုင်စကားပြောချင်သေး
တယ်။ လက်ဝက်ရည်သောက်မလား။ သီယာသောက်မလား...
ပြော”

“ဒီနေ့တော့ နေပစေတော့။ နောက်နေ့ စောစောဆုံ
ပြီး တစ်ဆိုင်ဆိုင်ထိုင်ကြမယ်ကွာ။ အခု အချိန်မရှိတော့ဘူး။
ထိုင်မယ်ဆို နာရီဝက်လောက်ပဲ ထိုင်လို့ရမှာ...။ အေးအေးဆေး
ဆေးထိုင်ချင်တယ်”

“ကဲ... ဆိုင်မထိုင်ဖြစ်လဲ... လာ ကားပေါ်တက် မင်း

လမ်းဆင်းလျှောက်တဲ့အထိ ကားနဲ့လိုက်ခဲ့”

ကျွန်တို့နှစ်ယောက် ဆယ်မိနစ်လောက် မောင်းရ
တဲ့လမ်းမှာ စကားလတ်ဆုံကျသွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူနဲ့ လမ်းခွဲ
တော့ ကျူရှင်မရှိတဲ့နေ့ ဝပ်ရှော့ကို ညနေစောစောလာခဲ့မယ်။
ပြီးမှ သီယာသောက်ပြီး စကားပြောကြမယ်လို့ ချိန်ပြီး နှစ်

ယောက်သား လမ်းရွဲခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်ုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆီ သူမလာခင် ကိုယ်က ရောက်အောင်သွားရမယ်ဆိုပြီး ညနေ လေးနာရီမလိုခင် ဝင်ရွှေ့ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဝင်ရွှေ့မှာ ကျွန်နဲ့ ပျက်မှန်းတမ်းမိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ ကျော်ထွန်းရှိလာလို့ မေးလိုက်တယ်။

မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ်သိတယ်။ ဝင်ရွှေ့မှာ ကျော်ထွန်းရဲ့ဂျစ်ကားကိုမှ မတွေ့တာ။ ဂျစ်ကားနဲ့သူနဲ့က ခွဲလို့မှ မရတာ။ ဂျစ်ကားရှိရင် ကျော်ထွန်းလည်း ရှိမှာပဲ။

“ကိုကျော်ထွန်း၊ မရှိဘူးဗျ”

“ဘယ်သွားလဲ...သူနဲ့ ချိန်းထားလို့”

“သူနဲ့ ဘီယာဆိုင်ထိုင်မယ်ဆိုပြီး ပြီးခဲ့တဲ့သုံးရက်က ချိန်းထားတယ်။ ငါ...ဝင်ရွှေ့လာခဲ့မယ်လို့ မှာထားတာ”

“တုတ်လို့လား...အစ်ကိုရာ။ အစ်ကို မလာတာ လေး ငါးလရှိပြီ။ အစ်ကိုကျော်ထွန်းအကြောင်း သိမှာမတုတ်ဘူး”

“အေး...မသိဘူးလေ။ သူနဲ့မတွေ့တာ ကြာပြီ။ ဒီ မတွေ့တဲ့အချိန်အတွင်းမှာ သူ့ကားလေး ပြီးသွားတာတော့ သိလိုက်တယ်”

အစ်ကို့သူငယ်ချင်းကိုကျော်ထွန်းက သေပြီ။ သေတာ လေးလကျော်သွားပြီ။ သူ့အဖေက အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဂျစ်ကားမှာ

ပဲ အချိန်ကုန်တယ်။ ဂျစ်ကားမရှိမှ အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်မယ်ဆိုပြီး ကိုကျော်ထွန်း မရှိတဲ့အချိန် သံရည်ကျိုဖို့ ရောင်းပစ်လိုက်တယ်။

ကိုကျော်ထွန်းလည်း စိတ်ထိခိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်။ သား မရှိတော့ ဦးလေးလည်း နေ့စဉ် အရက်ထဲ ခေါင်းစိုက်နေတော့တာပဲ။

“တာကွာ...မင်း ငါ့ကို နောက်နေတာလား”

“နောက်ပါကူးရာ...တို့မှာ သူ့နာရေးတုန်းက ကမ်းထားတဲ့ ယပ်တောင်သုံးလေးချောင်း နံရံမှာ ထိုးထားတယ်။ မယုံရင် ယူသာကြည့်တော့။ အစ်ကို တကယ်သေသွားပါပြီ”

“မင်းတို့က အတူတူနေတာဆိုတော့...ငါ မငြင်းတော့ပါဘူး။ အခုရက်ပိုင်း သူမောင်းတဲ့ကား ငါးစီးဖြစ်တာ နှစ်ခေါက်ရှိပြီကွ။ သေတယ်ဆိုတာ ယုံရမက်မက်ပဲကွာ...”

“ကဲ...ဒါဆို ငါ့ပြန်တော့မယ်”

“တုတ်တဲ့...အစ်ကို”

ကျွန်ုပ်လည်း ကျော်ထွန်းတို့ဝင်ရွှေ့က ပြန်သာပြန်ခဲ့တယ်။ စိတ်က ကယောင်ကတန်းဖြစ်နေတယ်။ ခြေထောက်ကလည်း ခြေနဲ့မထိသလိုပဲ။ ကျွန်...ဒီဝင်ရွှေ့ကိုသာ မရောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် နောက်ထပ် တယ်နှခေါက်မျှ သူ့ကားနဲ့ မောင်းဖို့ လေဦးမည် မသိ။

သေချာပြန်ရဦးစားလိုက်တော့ ပိညာဉ်တစ္ဆေမောင်းတဲ့ ကားကို တွန့်တော် တကယ်စီးခဲ့ရတာပဲ...။

သူ တကယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်...လျှောက်မောင်းချင်သည် ကားအပေါ် မိတ်စွဲပြီး ပိညာဉ်အဖြစ်နှင့် လျှောက်မောင်းနေသည် လား မသိ။ တွန့်တော်ကတော့ စကားစပ်မိရင် တစ္ဆေမောင်းတဲ့ ကား နှစ်ခေါက်တောင် စီးပူးတယ်လို့ ပြောနိုင်နေပြီမတုတ်ပါ လားဗျာ...။

ကောန်မင်း